RACHEL CAINE

ARTEMİS

ISIRIK KÜLTÜRÜ

KAKTUSUN

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 10

ISIRIK KULÜBÜ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 10

KULÜBE HOŞGELDİNİZ!
İYİ OLAN KAZANSIN.

Morganville, Teksas'a hoşgeldiniz. İnsanlarla vampirlerin birarada yaşamayı -*bir yere kadar*- öğrendiği küçük bir üniversite şehri burası. Ne var ki son günlerde şehirde çok fazla kan dökülüyor. Hem de vampirlerin beslenmesi için değil, birilerinin garip eğlence anlayışı yüzünden.

Üniversite öğrencisi Claire Danvers, Morganville'de vampirlerin yaşadığını öğrendikten sonra yeni arkadaşlarıyla birlikte bir dizi maceraya atılmış ve bu ürkütücü maceralarda vampirlerin tek derdinin etliye sütlüye karışmadan yaşamak olduğunu anlamıştı. Ancak onları kavgaya çekmek isteyenler vardı.

Ve kaçak bir dövüş kulübü kuracak kadar da ileri gideceklerdi.

Vampirler yumruk yumruğa insanlarla dövüştürülüyordu. Claire, dostları ve dost olduğuna inanmak istediği yandaşlarıyla birlikte bir sinyalin peşine düştü. Çok geçmeden, bir dövüş sitesiyle başlayan sorunların tüm Morganville'i tehdit eden büyük bir tehlike olduğu ortaya çıkacaktı.

Hayatta kalmak istiyorlarsa, dövüşmekten çok daha fazlasını yapmaları gerekecekti.

RACHEL CAINE

"Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çoksatar serilerin yaratıcısıdır. Caine, kendisi gibi sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

KAKTUSUN

ISIRIK KULÜBÜ

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 10

RACHEL CAINE

İngilizceden Çeviren
[illegible]rim Sulpa[illegible]

Bizzie O'Meara'ya.
Amelie'nin asistanlığını üstleneceğin yeni işini kutlarım.

Sarah Weiss'a.
Kağıtlar içinde boğulmamı engellemek gibi hiç de hoş olmayan bir işe kalkıştığı için.

Ve sana, sevgili okur.
Çünkü sen olmasaydın, *Isırık Kulübü* de olmazdı.
İyi ki varsın.

1

Geriye dönüp baktığında, Claire belanın kokusunu nasıl daha önce almadığına hayret etti. Gerçi Morganville'de *her şey* bir belanın işareti olabilirdi. Üniversite hocanız derse gelmedi mi? Muhtemelen vampirlere yem olmuştu. Restoranınız hamburgerinize soğan koymayı mı unuttu? Mutfak çalışanlarından biri ortadan kaybolmuş olmalıydı. Muhtemelen yine vampirler yüzünden! Küçük bir üniversite şehrine göre Morganville vampirler açısından bayağı bereketliydi.

Claire, Teksas Prairie Üniversitesi'nin ve vampirlerin uzmanı sayılırdı. Bir de ortadan kaybolmaların tabii. Aklına getirmek bile istemeyeceği kadar çok kez o kayıplardan biri olmaya yaklaşmıştı.

Şimdiki sorunsa bir ortadan kaybolma değil ortaya çıkma vakasıydı. Şehre yeni, farklı ve -Claire'in erkek arkadaşı Shane'e göre- müthiş bir şey gelmişti. Claire postaları çöpe

ve çekmeceye diye ayırırken Shane onun ilk kategoriye koyduğu bir ilanı aldı ve yüzünden taşan bir sevinçle okudu. Ürkütücü. Shane pek sık heyecanlanmazdı. Duygularını hep içine atar, gizlerdi. Claire'le baş başa oldukları zamanlar hariç.

Şu andaysa Noel Arifesi'ndeki bir çocuktan farksızdı.

"Mike!" diye bağırdı. Claire elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Shane bağırdığında tam bağırıyordu doğrusu. "Ölülerin en yakışıklısı, kaldır kıçını da buraya gel!"

Cam Ev'in üçüncü üyesi Michael acil bir durum var sanıp koştu. Bu hiç de mantıksız bir çıkarım değildi, ne de olsa burası Morganville'di. Yanlarına geldiğinde yüzü her zamankinden daha beyaz ve korkunçtu. Normal hayatında sakin, iyi huylu, bazen belki biraz fazla mantıklı biriydi ama vampir Michael çok başkaydı.

Evet, Claire bir vampirle aynı evde oturuyordu. Daha da garip olan, bunun, hayatındaki en sıradışı şey olmamasıydı.

Michael, kırmızı gözleri maviye dönüşürken iki eliyle sarı saçlarını geriye taradı ve Shane'e bakıp kaşlarını çattı. "Senin derdin ne?" Cevabı beklemeden tezgaha gidip birbiriyle uyumsuz kahve kupalarından birini aldı. Seçtiği kupada mor, gotik harflerle *zehir* yazıyordu. Dördüncü ev arkadaşları Eve'e aitti. Eve hala kalkmamıştı.

Bir vampirden geç kalkıyorsan, diye düşündü Claire, *ipin ucunu biraz kaçırmışsın demektir.*

Michael kahvesini koyarken bir yandan da Shane'den bir açıklama bekliyordu. Shane ucuz yollu ilanı kaldırıp gösterdi. Posta kutusuna sığsın diye kenarları kıvrılmıştı. "Bu şehirde hep ne olsun istemişimdir?"

"On beş yaşındakilerin alındığı bir striptiz kulübü mü?" dedi Michael.

"Onu on beş yaşındayken istiyordum. Hayır, cidden soruyorum. Başka?"

"Silah dükkanı mı?"

Shane o sinir bozucu yanlış cevap sesini çıkardı. "İyi bir cevap olduğunu kabul ediyorum ama yanlış. Ben hep sıkı bir dövüş eğitimi verecek bir yer istemez miydim? Jimnastiğe dövüş muamelesi yapmayacak bir yer hani? Baksana!"

Claire ilanı Shane'den alıp masaya yaydı. Postaları ayırırken yazanlara şöyle bir bakmış ve orayı sıradan bir spor salonu sanmıştı. Öyle de sayılırdı ama step ya da yoga falan öğretmiyordu.

Uzakdoğu dövüş sanatları okuluydu ve kendini savunma dersleri veriyordu. En azından Claire'in ilandaki, havayı tekmeleyen beyaz giysili adamdan ve adamın altındaki siyah, koca koca harflerle yazılmış "Kendinizi koruyun!" sloganından çıkardığı buydu.

Michael kahvesini yudumlayarak Claire'in arkasından uzanıp ilana baktı. "Hah," dedi. "Garip."

"İnsanların ömürlerini uzatacak bir iki teknik öğrenmesinin neresi garip? Özellikle de bu şehirde. Hangimizi huzurlu bir emeklilik bekliyor?" dedi Shane.

"Dersleri veren kişi garip," dedi Michael. "Bu herifin..." İlanın altındaki isme parmağıyla pat pat vurdu, "...vampir olduğu düşünülürse."

Adamın adı Vassily'ydi. Claire ancak gözlerini kısınca okuyabildi. Küçücük yazılmıştı. "Kendini korumayı öğreten bir vampir," dedi Claire. "Bize. İnsanlara?"

Shane bir an durup düşündü. "Daha iyi kim öğretebilir ki?" dedi nihayet. "Amelie insanların böyle şeyler öğrenmesine onay vermedi mi? Bir vampirin bu onaydan biraz para kazanmaya karar vermesi an meselesiydi zaten."

"Onaydan değil, *bizden*," dedi Claire ama Shane'in ne demek istediğini anlamıştı. Uzakdoğu dövüş sanatları hocası bir vampir. Buna ya korkunç ya müthiş ya da ikisi birden denirdi. Claire'in kursa katılmak gibi bir niyeti yoktu. Buna gereken kas miktarının yarısına bile sahip olduğunu sanmıyordu. Ama Shane... Shane için yemek içmek gibi bir ihtiyaç sayılırdı bu. O tam anlamıyla rekabetçiydi ve zevk alacağı bir dövüş olduğu sürece biraz dayak yemeye de itirazı olmazdı. Gerçek bir spor salonunun eksikliğinden uzun zamandır yakınıyordu.

Shane, Claire'in ona geri verdiği ilanı özenle katlayıp cebine koydu. "Dikkatli ol," dedi Claire. "Garip bir şey fark edersen hemen orayı terk et." Gerçi garipliklerin beşiği Morganville'de bu pek mantıklı bir talep değildi. Ne de olsa insanlara kendini korumayı öğreten bir vampir vardı ortada. Bu başlı başına, Claire'in uzun süredir duyduğu en garip şeydi.

"Tamam, anneciğim," diye fısıldadı Shane, Claire'in kulağına. Sonra da Claire'in boynundaki, içini hep bir hoş eden o noktayı öptü. "Kahvaltını yap."

Claire dönüp onu dudağından öptü. Shane adımını atmak üzere olduğu için dudakları sadece bir anlığına birleşmişti. Sonra... Shane geri gelip onu tekrar öptü. Daha telaşsız, daha şiddetli, daha *güzel.*

Michael elinde kahvesiyle masaya oturup dört sayfalık Morganville gazetesini açtı ve "İkinizden biri geç kaldı," dedi. "Rahatsız olduğumdan değil ama ben yine de söyleyeyim."

Haklıydı. Claire gırtlağının derinliklerinden gelen kızgın bir hırıltıyla Shane'i bıraktı. "Öyle yapınca çok tatlı oluyorsun," dedi Shane sırıtarak. "Çok kızmış bir kedi yavrusu gibi."

"Seni çok pis ısırırım, Collins."

"O senden değil, kan içen arkadaşından beklenir."

Michael gazeteden başını kaldırmadan ona ortaparmağını gösterdi. Morganville Lisesi'nin aldığı son yenilgiyi okuyordu. Claire onun bu haberle gerçekten ilgilendiğini sanmıyordu ama Michael son günlerde bir şeyler okumadan duramıyordu. Uyku düzeni bozulduğu için bir şeyler okuyarak vakit geçirmeye çalışıyordu herhalde. Yararını da görüyor olmalıydı. En azından spor bilgisiyle kız arkadaşı Eve'e hava atabilirdi.

Claire kahvaltı niyetine tost makinesinde ısıttığı kruvasanı peçeteye sarıp yanına aldı. Çantasını sırtladı, Shane'le

Michael'a bir öpücük gönderdi ve arka kapıdan çıkıp soğuk bir sonbahar gününe karıştı.

Dünyanın diğer yerlerinde sonbahar kahverengi, turuncu, sarı yapraklarla güzelleşen bir mevsimdi... Morganville'deyse yapraklar bir gün kahverengi kalır, ertesi gün dökülür ve mezardan taşan kemikler gibi yollarda üstlerine basıldıkça çıtırdardı. Böylece şehirdeki sayısız kasvetli şeye bir de mevsimin kasveti eklenmiş olurdu. Gerçi hiç değilse yazın sıcağından kurtulmuşlardı, bu da bir şeydi. Claire sweatshirt'ünün üstüne gömlek de giymişti çünkü rüzgar yaklaşan kışın belirtilerini taşıyordu. Çok geçmeden mont, eldiven ve bereye de ihtiyaç duyacaktı. Kar yağarsa botlarına da.

Yazın çimenler sararıp kurumuş, çalılar yapraklarını kaybetmişti. Şimdiyse soğuktan titreyen siyah iskeletlere benziyorlardı. Evlerine düşkün birkaç kişinin bahçe düzenleme çabalarına rağmen göze hoş gelen bir yer değildi burası. Hem de hiç. Sokağın köşesinde oturan Bayan Hennessey, bahçesine tuhaf, beton hayvanlar koyardı. Bu sene, susuz bir çeşmeden su içen gri bir geyiği ve sevimli olacakları yerde korkutucu görünen birkaç sincabı vardı.

Claire saate baktı ve kruvasanını ısırdı. Ne kadar geç kaldığını görünce az daha lokması boğazında kalıyordu. Çantasının ağırlığına rağmen hızlandı. Teksas Prairie Üniversitesi'nin kocaman demir kapısından koşarak geçti. Kış sömestri yoğun geçerdi. Bir sürü yeni ve saf öğrenci ellerinde haritalarla ortalıkta dolanır, arabalarından eşya taşır-

dı. Claire birkaç çarpışma tehlikesi atlatsa da Fen Bilimleri binasının merdivenine ulaşmayı başardı. Birkaç dakika vakti bile kalmıştı. Güzel. Biraz nefeslenmek için o dakikalara ihtiyacı vardı.

Keşke bir şişe de suyum olsaydı, diye düşünerek kruvasanını bitirirken yanından birkaç tanıdık geçti. Hesaplamalı Fizik dersinden Bruce, buraya neredeyse Claire'in kendini hissettiği kadar yabancıydı. Ilaara'yla birlikte, hangisi olduğunu hatırlamadığı bir matematik dersi almışlardı. Claire'in TPÜ'de yakın arkadaşları yoktu. Sıradan bir okul değildi burası. Özellikle de Morganville'in içişlerinden haberdarsanız. Öğrencilerin çoğu, partilerle, kampüs faaliyetleriyle vakit geçirir, sonra da çekip giderdi. Yakınlardaki birkaç öğrenci mekanı dışında şehre inmezlerdi bile. Onlar için en iyisi de buydu.

Dışarısı tehlikeliydi.

Claire sınıfını buldu. Onun seviyesinde çok fazla kişi olmadığı için burası küçük bir sınıftı. Her zamanki gibi ortalarda bir yere oturdu. Yanında Doug adında, anlaşılan temizlikle arası pek iyi olmadığından çok kötü kokan bir lisanüstü öğrencisi vardı. Claire yer değiştirmeyi düşündü ama fazla boş yer yoktu. Hem Doug'ın aurası tüm sınıfı kapsıyordu. En iyisi bir an önce yoğun bir doz almak ve kokuya alışmaktı.

Doug ona gülümsedi. Claire'den hoşlanıyordu galiba. Bu pek hoş değildi tabii ama Doug hiç değilse geveze değildi. Klişe laflarla kız tavlamaya çalışan o rezil tipler daha

kötüydü. Claire, koku açısından olmasa da daha talihsiz sıralara da oturmuştu. "Selam," dedi Doug ona doğru eğilerek. Claire öbür tarafa dönmemek için kendini zor tuttu. "Bugün yeni bir laboratuvar deneyi yapacakmışız. Dehşet bir şeymiş."

Claire'in Morganville'deki, hatta belki de dünyadaki en zeki kişiyle çalıştığı, bu kişinin birkaç yüz yaşında olduğu ve kanla beslendiği göz önüne alınırsa, Claire kendi dehşet standardının Doug'ınkinden birazcık daha yüksek olabileceğinden şüpheleniyordu. Myrnin'in, gizli yeraltı laboratuvarında -evet, adamın gerçekten de yeraltında bir laboratuvarı vardı- yenebilir bir şapka ya da şekerle çalışan iPod gibi bir şey icat ettiğini görse şaşırmazdı. Vampir patronu, kan içen ve boyutlararası geçitleri kontrol eden bir bilgisayar yaratmıştı. Bu yüzden de Claire'in, sıradan bir üniversite profesörünün vereceği ödevden korkacak hali yoktu. Myrnin'in ona okuması için verdiği şeylerin yarısı, yaşayan bir dilde bile değildi. Ondan öğrendiği şeyler dudak uçuklatıcıydı.

"İyi şanslar," dedi Doug'a. Derin nefesler almamaya çalışıyordu. Doug'ın iki gözünün de morarmış olduğunu o zaman fark etti. İyileşme aşamasında olsa da belli ki fena yumruk yemişti. "Vay be. İyi morarmış. Ne oldu?"

Doug omuz silkti. "Kavgaya karıştım. Önemli değil."

Kokan insanlara karşı biri acayip bir nefret besliyor olmalı, dedi Claire içinden. "Kazandın mı?"

Sen anlamazsın, der gibi gülümsedi Doug. "Ah, kazanacağım," dedi. "Hem de nasıl."

tg: kaktusunx

Derken sınıfın ön kapısı güm diye açıldı ve içeri profesör girdi. Tıknaz, gözleri birbirine çok yakın bir adamdı ve rengarenk, rezil Hawaii gömlekleri giymekten hoşlanıyordu. Claire, Myrnin ile bu profesörün aynı mağazadan giyindiğine emindi. Kepazeler Mağazası.

"Sessiz olun!" dedi profesör, sınıfta gürültü olmamasına rağmen. Profesör Larkin bunu hep söylerdi. Claire onun sağır olduğundan şüpheleniyordu. İşini sağlama almak için sınıfa her girişinde aynı şeyi söylüyor olmalıydı. "Evet. Umarım hepiniz verdiğim okumalara göz atmışsınızdır çünkü bugün onlardan öğrendiğiniz ilkelerin uygulamasını yapacağız. Herkes beni takip etsin. Eşyalarınızı da alın."

Claire henüz kitaplarını çıkarmadığı için çantasını olduğu gibi sırtladı ve Doug'dan uzaklaştığına sevinerek Profesör Larkin'i takip etti. Larkin de mis kokuyor sayılmazdı. Terlemiş ve belli ki pastırma yemişti ama hiç değilse yıkanalı çok olmamıştı.

Profesörün bileğine baktı. Adamın deri bilekliğindeki metal tabakaya bir sembol işlenmişti. Claire'in yakasında taşıdığı broştaki Kurucu sembolü değildi bu. Başka bir vampire aitti. Görünüşe bakılırsa Oliver'a. Bunda bir tuhaflık vardı, Oliver insanlara bizzat koruyuculuk yapmaktan hoşlanmazdı. Onun seviyesi çok daha yükseklerdeydi. Morganville mafyasının başı gibi bir şeydi.

Larkin, Claire'in bakışlarına karşılık kaşlarını çattı. "Bir şey mi söyleyeceksiniz, Bayan Danvers?"

"Bilekliğiniz hoşmuş," dedi Claire. "Bundan yalnızca bir tane görmüştüm." O da, Claire'in belalısı ve Morganville'in sahte prensesi Monica Morrell'deydi. Eski belediye başkanının kızı, yeni belediye başkanının kız kardeşi, kafasına eseni yapmakta serbest olduğunu sanıyordu. Oliver'ın koruması altındayken bunda haksız da sayılmazdı aslında. Ağabeyi Richard ona karşı babası kadar hoşgörülü olmasa bile.

Larkin ise Oliver'ın muhatap olmayacağı bir tipti. Tabii eğer görüldüğü gibi biriyse.

Geniş, neredeyse bomboş koridorda yürürlerken Larkin ellerini arkasında kavuşturdu. "Sizi bugünkü deneyden muaf tutmalıydım," dedi. "Yarı zamanlı işiniz düşünüldüğünde bunlar size çocuk oyuncağı gibi gelecek."

Demek Myrnin'den haberdardı. Ya da en azından bazı çalışmalardan haberdardı. Çok az kişi Myrnin'in varlığını biliyordu. Laboratuvara ayak basmış ve orada neler yapıldığını görmüş insan sayısı daha da azdı. Claire, Larkin'i orada hiç görmemiş, ondan bahsedildiğini duymamıştı.

O yüzden dikkatle konuştu.

"Sakıncası yok. Deneyleri seviyorum," dedi. "Ucunda birilerine yem olmak ya da havaya uçmak olmadığı sürece." Maalesef kendi laboratuvarında bunların ikisinin de ucundan dönmüştü.

"Ah, o kadar ciddi bir şey değil," dedi Larkin. "Yine de hoşuna gidebilir."

Claire bundan biraz ürktü.

Ne var ki laboratuvara girerken onu endişelendirecek hiçbir şey görmedi. Sürüngenleri sıcak tutmakta kullanılanlara benzeyen tam tayflı ampuller, masalarda küçük şişelerde...

Kan.

Yok canım. Morganville'de bu asla iyiye işaret olamazdı. Claire birden durup irileşen gözlerle Larkin'e baktı. Sınıfın geri kalanı arkalarından içeri doluştu. Kokusuyla birlikte Doug da geldi ve ne yazık ki Claire'in yanındaki tabureye kuruldu. *Lanet olsun.* "Çekilir dert değil," derdi Shane olsa. Claire rahatsızlığını gizlemek için ona hafifçe gülümsedi ve dizüstü bilgisayarına dikkat ederek çantasını yere koydu. Laboratuvar taburelerinden nefret ediyordu. Claire'in kısa boyunu iyice belli ediyorlardı. Kendini ikinci sınıfa dönmüş gibi hissetti. Ayakları yere değmiyordu.

Larkin laboratuvar masalarının ortasındaki yerini aldı ve siyah çantasından bir deste kağıt çıkarıp dağıttı. Claire talimatları kaşlarını çatarak okudu. Yapılması gerekenler zor değildi. *Sıvı* örneğini mikroskop camına koy, tam tayflı lambayı yak, gözlemlerini kayda geçir. Bir reaksiyon gerçekleştiğinde, tanımlanmış reaktif kanla kontrol amaçlı kan örneğini reaksiyon durana dek karıştır. Son olarak da başlangıç reaksiyonuyla reaksiyonsuz evre denklemlerini belirleyip açığa çıkan enerjiyi hesapla.

Tüm bunların amacı çok belli, diye düşündü Claire. Vampirler, onlar adına araştırma yapsınlar diye öğrencileri kullanıyordu. Ücretsiz işçi arılar gibi. Ama neden?

Larkin'in çok soğukkanlı olduğunu kabul etmeliydi. Şakalar yapıyor, vampirlerin eğlence sektöründeki popülerliğinden, deneyin konuya bilimsel bir yaklaşım getirdiğinden bahsediyordu. Kanın bir kısmının reaksiyona girmesi için *değiştirildiğini* söyledi. İçerideki öğrencilerin onda sekizinin iyiliği için her şeyi çok bilimsel ve mantıklıymış gibi gösteriyordu.

Claire, Malinda'yla göz göze geldi. Vampir sembolü taşıyan diğer kişi de oydu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. *Ne yapacağız,* der gibi baktı ellerini sessizce kaldırıp.

Her şey yolunda, dedi Claire dudaklarını oynatarak. Yalan söylemediğini umuyordu.

"Süper," dedi Doug kağıda bakmak için eğilerek. Claire hapşıracak gibi oldu. "Vampirler. *Senin kanını içeceğim!*" Claire'in boynunu ısıracakmış gibi yaptı. Claire o kadar korktu ki az daha tabureden düşecekti.

"Bunu bir daha asla yapma," dedi. Doug tepkisine biraz şaşırmıştı. "Bu arada duş diye bir şey var. Sen git de bu konuyu biraz araştır!"

Bu kadar ileri gitmek ona göre değildi ama korkutulunca Claire'in tepesi atıvermişti. Doug incinmişe benziyordu. Claire hemen yumuşadı. "Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Ama... pek hoş kokmuyorsun."

Utanma sırası Doug'daydı. "Evet," dedi başını eğerek. "Biliyorum. Kusura bakma." Sonra yine o kendini beğenmiş ifadesine büründü. "Demek ki insanların nasıl koktuğumu umursamayacağı kadar zengin olmam gerekiyor."

"Duş alsan da olur. Daha iyi netice alırsın."

"Peki. Bir dahaki sefere çiçek bahçesi gibi kokarım."

"Sadece deodorant sıkmak ya da tıraş losyonu sürmek yetmez, banyo da yapmalısın."

"Senden kaçış yok." Doug film yıldızları gibi gülümsedi. Bu gülümseme, gözlerinin etrafındaki morlukla birleşince çok garip görünmüştü. "Konu açılmışken, ben banyo yaptıktan sonra bir yemeğe çıkar mıyız?"

"Benim erkek arkadaşım var," dedi Claire. "Artık derse dönelim."

Claire mikroskop camını hazırlarken Doug lambayı yaktı. Sıvı, tam tayflı ışığı gördüğü anda gözle görülür bir reaksiyon başladı. Karbonat gibi köpürüyordu. Reaksiyon otuz saniye sürdü ve geriye siyah bir leke kaldı.

"Manyak bir şey," dedi Doug. "Bunu nereden bulmuşlar dersin? Gerçek vampirlerden mi almışlar?" Bunu söyleyişinde bir gariplik vardı. Bir şeyler biliyordu sanki. *Kesinlikle bilmemeli*, diye düşündü Claire. *Kesinlikle.*

"İçinde ışığa duyarlı kimyasal bir katkı vardır," dedi Claire. "Ama nasıl işlediğini bilmiyorum." Bu doğruydu. Üstünde çalışmasına rağmen vampir dönüşümünün yapısını anlayamamıştı. Tam bir virüs söz konusu değildi. Ortak noktalar bulunsa da bir bulaşma söz konusu değildi. Claire, izledikleri bilimsel yöntemlerle saptanamayacak bazı unsurlar olduğundan kuşkulanıyordu. Yanlış şeyleri ölçüyorlardı belki de.

Koku konusu unutulursa Doug fena bir laboratuvar arkadaşı değildi. İyi bir gözlemciydi ve hesaplama konu-

sunda yetenekliydi. Claire işin çoğunu ona bıraktı. Kendisi Myrnin'le bunlardan fazlasını yapmıştı zaten. Doug'ın onunkinden biraz farklı bir formül çıkarması ilginçti. Üstelik formülü daha işlevseldi. Kanın kararlı bir karışımına ulaşan ilk ekip oldular. İşlemleri tamamlamakta ise ikinci sıradaydılar. Ama Claire, Doug'ın işlemlerinin diğer ekipten daha doğru olduğundan emindi. Bilim söz konusuysa kazanmak için ille de ilk sırada bitirmeniz gerekmiyordu. Önemli olan, daha doğru yapmanızdı.

Her şey yolunda gitti, ta ki Doug'ı, kan örneğini cebe atmaya çalışırken yakalayana kadar. "Hey," dedi Claire onu bileğinden tutarak. "Yapma."

"Neden? Partilerde manyak olur."

Yine o ukala ve çokbilmiş tonda konuşmuştu. Claire onun o kan örneğini partilerde hava atmak için kullanacağını hiç sanmıyordu.

"Yapma." Claire onun gözlerinin içine baktı. "Ciddiyim. Profesör kontrol edebilir. Sıvı... zehirli olabilir." Ölümcül, dese daha doğru olurdu. Vampirler Doug'ın kan örnekleri aşırdığını duysa... Şey, her yerde kazalar olabilirdi. TPÜ kampüsünde bile. Genel Koruma anlaşması aptallığı kapsamıyordu ve Doug kalın kafalılıkta ısrar ediyordu.

Doug kan örneğini istemeye istemeye masaya bıraktı. Profesör Larkin gelip şişeleri kontrol etti ve bir kağıda not aldı. O uzaklaşırken çantalarını toplamaya başladılar. "Gördün mü?" dedi Claire. "Kontrol eder demiştim."

"Evet," diye fısıldadı Doug. "Şimdi kontrol etmiş oldu."

Claire onu durduramadan birkaç şişe alıp çantasına attı ve gitti.

Claire bağırmamak ve masayı tekmelememek için kendini zor tuttu. Larkin'e söyleyemezdi, Larkin koruma altındaydı. Doug neye bulaştığının farkında değildi. Ondan şişeleri geri almalıydı. Gerzek herif zaten onlarla ne yapacağını bilemezdi.

En azından Claire öyle umuyordu.

2

Ne yazık ki Kokarca Doug'ı bulmak o kadar kolay değildi. Claire onun soyadını bile bilmiyordu. Profesör Larkin'in ders kayıtlarına girmek zor olmazdı ama Claire'in öğleden sonraya kadar dersi vardı. Sonra da laboratuvara -gerçek olanına- gidecek ve dünyanın en acayip patronuyla ve bilimiyle uğraşacaktı.

Biraz geç kalmasını Myrnin'in fark etmeyeceğini umdu. Neyse ki patronunun oldukça esnek bir zaman algısı vardı.

Merkez Bina'ya gidip kafeye oturdu. Burada kablosuz ağ bağlantısı vardı. Eve sonunda yataktan kalkmayı başarmıştı anlaşılan. Tezgahın arkasında esneyip dev bir bardakla bir şeyler -çok büyük ihtimalle espresso- içiyordu.

"Selam, güzellik," dedi Eve tezgaha dayanıp Claire'e gülümseyerek. "Sabahlar geçmek bilmiyor."

"Sabah geçeli çok oldu," dedi Claire.

"Düzeltiyorum. Öğleden sonralar geçmek bilmiyor. Sabahlar çok daha beter olduğu için ben onları doğrudan atlıyorum artık." Bardağından bir yudum aldı, titredi ve "İşte bu," dedi. "Kafeinleyin beni. Eee, Seksi Beyin, ne içmek istersin?"

"Her zamankinden."

"Ekstra büyük boy, dumanı üstünde bir mocha hemen geliyor!" Eve kasanın düğmelerine bastı ve Claire'den parayı aldı. Para üstünü hesaplarken yeni kesilmiş siyah saçlarını bembeyaz yüzünden geriye atarak sırıttı. Sırıtmak, gotik imajına pek uymuyordu ama Eve'di o. Onun böyle kalıplarla işi yoktu. "Hey, şu Uzakdoğu dövüş şeysine Shane ne kadar heyecanlandı, gördün mü? Merdivenden indiğimde neredeyse tepeme çıkıyordu. Dayak yemeye bu kadar hevesli birini hiç görmemiştim."

"Kendini fena kaptırdı," dedi Claire. "Ya sen? Sen de gidecek misin?"

"Derse para vereceğim, öyle mi? Sen beni üniversite öğrencisi mi sandın? Hem ben kendimi korumayı bilirim." Doğru söylüyordu. Eve kendi kazıklarını yapmakla kalmıyor, onları bir de süsleyip püslüyordu. Tahta olanlar, vampirlerde bayıltıcı silah görevi görüyordu. Michael gibi çok genç olanlar dışında vampirler üstünde ölümcül etkileri yoktu.

Fakat Eve gümüş kazıklar da yapıyordu ve bunlar ölümcüldü. Claire isteyerek olmasa da bir keresinde gümüş kazıkla bir vampir öldürmüştü. Meşru müdafaaydı. Yine de keşke bunu unutabilseydi.

"Hımmm," dedi Eve dalgın dalgın. Siyah ojeli tırnağını dudağına vuruyordu. "Bu salonun işe yarayabileceği bir konu aklıma gelmiyor değil. Benim de hoşlanacağım bir Uzakdoğu sporu var."

"Hangisi?"

"Sürpriz olsun. Evet, kesinlikle eğlenceli olur. Senin bile hoşuna gidebilir." Kaşlarını hafifçe çattı. "Sen iyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

"Bunu gerçekten hayalete benzeyen biri söyleyince..."

"Ben harika görünüyorum bir kere. Konuşmak istemiyorsan konuşmayız. Mochan şimdi geliyor! Sen otur, ben getiririm. Yoğun değiliz zaten."

Günün bu saatinde kafe bomboş oluyordu. Claire, Eve'i son derece usta olduğu kahve yapımıyla baş başa bırakıp dizüstü bilgisayarını açtı. Larkin'in ders kayıtlarına girmesi ve Doug'ın soyadının Legrande olduğunu öğrenmesi tam yedi dakikasını aldı. Larkin'in nedense bütün öğrencilerin adreslerini, telefonlarını, e-postalarını bildiğini görünce ürperdi. Kendi bilgilerini ona vermediğinden emindi. Ya üniversite, öğrencilerin kişisel bilgileri konusunda fazlasıyla rahat davranıyordu ya da Larkin'in önemli yerlerde tanıdıkları vardı.

Ah, Claire bunu zaten biliyordu. Oliver'ın bilekliği! Önemli yerdeki bir tanıdık ifadesi Oliver'ı tanımlamak için yetersiz bile kalırdı.

"Bunu içecek misin, içmeyecek misin?"

Claire başını kaldırdı. Eve elinde dev bardağıyla karşısında oturuyordu. "Fazla kanınız var mı?" yazıyordu kupada.

Kampüs için komik, dışarısı için... o kadar da komik değildi.

Claire boş boş ona bakarken Eve başıyla bilgisayarın yanında sihirli bir şekilde beliriveren mochayı işaret etti. "Krema eriyor," dedi Eve. "Krema harcanır mı hiç? Ah, gerçi o gerçek krema değil, konserve bir şey. Belki de erimesi daha iyidir. Sen ne yapıyorsun?"

Eve böyleydi işte. Uyku sersemiyken bile böyleydi. Ona ayak uydurmak için Claire'in biraz daha mochaya ve berrak bir zihne ihtiyacı vardı. "Kokarca Doug'ı bulmaya çalışıyorum," dedi Claire. "Kampüste kalıyor. Galiba Lansdale yurdunda."

"Kokarca Doug mı? Of. N'olursun ona bir duş jeli ver de herkese bir iyilik yapmış ol. Buraya geçen gelişinde az kalsın nükleer atık ekibini çağıracaktım. Eğer saçma sapan bir üniversite aşkı söz konusuyla duymak istemiyorum."

Claire gözlerini devirdi. "Duş jelini kullanıp pırıl pırıl olsa bile Doug'ı öpmem. Hayır, aptalca bir şey yaptı ve onu işleri daha da karıştırmamaya ikna etmem gerekiyor." Deneyi, kanı ve Doug'ın ne yaptığını anlattı. Eve yarı aralık gözlerle kahvesini içerek dinledi.

"Onu ispiyonlamayı düşündün mü? Fena olmaz. Larkin hırsızın sen olmadığını bilsin yeter."

"Doug'ı otobüsün önüne itmekle aynı şey olur," dedi Claire. "Doug aptalın teki sadece. Tüm bunlardan..." Morganville'i kastederek elleriyle etrafı gösterdi. "...haberi

yok." Claire bundan yüzde yüz emin değildi ama mantıklı olan, Doug'ın hiçbir şey bilmediğini varsaymaktı.

"Biraz kafası çalışaydı, ölse bile çaldığı mallarla yakalanmazdı. Espriyi çaktın mı? *Ölse bile!* Bazen kendimi aşıyorum yahu." Eve artık ihtiyaç duymadığı kahveden bir yudum daha aldı. "Demek Kokarca Doug'ı bulmak ve sebebini açıklamadan onu uyarmak istiyorsun. Planın bu mu?"

"Sayılır."

"Aferin. Nasıl sonuçlandığını bana sonra anlatırsın."

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

Eve kahveden bir yudum daha aldı. "Kokarca Doug'ın bir sürü dersi var. Yurt odasını öğrenirsen içeri girip aradığını bulman ne kadar zor olabilir ki? Kimsenin bunu bilmesine gerek yok."

"Harika. Peki tanıdığın bir *ninja* da var mı?"

"Evet," dedi Eve uykulu uykulu gülümseyerek. "Kendisi sevgilim olur."

Hımmm. Claire'in birkaç saniye düşünmesi gerekti çünkü vampirler teknik olarak ninjalara benziyordu. Sessiz, hızlı ve ölümcüllerdi. İstediklerinde neredeyse görünmez bile oluyorlardı. "Yapar mı ki?" diye sordu Claire. Cevabını asıl merak ettiği soru başkaydı: *Oliver'a söyler mi?*

Michael insan yanını ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın sonuçta bir vampirdi ve bazen vampirliğine öncelik tanıyordu. Bu da öyle durumlardan biri olabilirdi.

Eve cevap olarak kaşlarını çattı.

"Tamam," dedi Claire. "Ninja olmaya yetecek özellikler taşıdığını kabul ediyorum."

"Ha şöyle. Ben ninjayı çağırayım. Soygunu öğle arasında yaparız."

"Sen de mi geleceksin?"

"Beni ninjalığa layık görmüyor musun yani?"

"Öyle değil de... Yani biraz fazla dikkat çekiyorsun."

Eve kalın kirpiklerini kırpıştırdı. "Teşekkür ederim. Bugün aldığım en güzel hakaretti bu. Nekrofili yasağı olmasa benimle çıkmak isteyeceğini söyleyen çocuğu saymazsak. Bu görev için çirkinleşmeyi kabul ediyorum. Beş dakikamı alır." Telefonunu çıkarıp mesaj yazmaya başladı. "Bensiz gitmeyeceğine söz ver."

"Söz."

"Shane'i de ekibe dahil edeyim mi?"

"Shane çalışıyor." Claire içini çekti. Bu noktada elbette onu yanında isterdi ama Shane bir ayda iki kez işi asmıştı zaten. Biri hastalandığı için, diğeri ise can sıkıntısından. "Bir daha suç işleyeceğimiz zaman onu da mutlaka aramıza alırız."

Eve bir eliyle mesaja devam ederken diğer elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Telefonun kapağını kapatıp kahvesini bitirdi. "Tamamdır. Mikey yolda. Beş dakikaya anti-Eve olurum. Mochanın tadını çıkar."

Michael beş dakika sonra Merkez Bina'ya girdi ve kafeye yöneldi. Sırtında gitar kutusu vardı. Normalde tüm bakışları üstüne çekerdi, kızlar gözlerini ondan alamazdı ama bu

defa kafeye kamburu çıkmış, başı öne eğik bir halde, elleri ceplerinde girdi. *Bana bakmayın,* diye haykırıyordu adeta. Sahiden de Claire'den başka kimse onu fark etmemişti.

Claire'in yanına oturup gitar kutusunu masaya dayadı. "Demek sonunda gerçek kanun kaçakları olacağız."

"Gitarını getirmişsin," dedi Claire.

Michael ona ters ters baktı. "Provaya gidiyordum."

"Ah, teşekkür ederim."

"Başka şansım yoktu. Bahsettiğiniz kişinin elinde vampir kanı var, öyle mi?"

"Öyle görünüyor. Larkin kanı deneyde kullanıyordu. İzinle hareket ettiğini tahmin ediyorum."

"Larkin mi? Başka yolu yok zaten. Kendi başına hareket etmeye cesaret edemez." Claire boş mocha bardağına dokundu. "Eve nerede?"

"İşte burada, sivri dişli ninjam." Eve arkasından sarılıp boynunu mavi damarlarından öptü. "Claire sıradan biri gibi görünmem gerektiğini söyledi."

Eve söz dinlemişti. Gotik makyajından ve giysilerinden eser yoktu. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, kapüşonlu, siyah bir sweatshirt giymişti. Üstünde ne kafatası ne acayip semboller vardı. Başkasının dolabından almış olmalıydı. Kampüsteki diğer kızlardan onu sadece kalın tabanlı botları ayırıyordu ama onlar da çok göze çarpmıyordu. Eski bir kot pantolon giymişti.

"Vay be. İşe yaramış," dedi Claire bilgisayarı kapatarak. "Eşyaları koyabileceğimiz bir yerin var mı?"

"Dolabımın kilidi sağlam."

Claire siyah sweatshirt'ün bağlarına dokundu. "Bunu da o dolaptan mı aldın?"

"Kilitler açılmaz demedim ki. Aslına bakarsan sevgili dostum Edie dolabını zaten hiç kilitlemiyor. Hadi, işimiz var."

Eve öğle tatili tabelasını asıp kasayı kilitlerken Michael'ın gitarını ve Claire'in çantasını orada bıraktılar. Çok geçmeden dışarı çıkmışlardı. Michael yüzünü ve boynunu koruyan deri bir şapka takmıştı. Ellerini cebinden çıkarmıyordu.

"Güneşe eskisi kadar duyarlı değilsin," dedi Claire. Michael önceleri dışarı çıkarken yanmamak için battaniyeye sarınmak zorunda kalıyordu.

"Hava bulutlu," dedi Michael. Haklıydı. Koyu renk bulut kümeleri güneşi perdeliyordu. "Ama doğru, durum eskisinden daha iyi." Bu konuda ne hissedeceğini bilmiyormuş gibi konuşmuştu. Claire onun aynı zamanda kendini daha çok vampir gibi hissettiğini tahmin etti. "Hava çok açık olmadığı sürece sorun yaşamam."

Havanın açmayacağı kesindi. Yağmur geliyordu. Bir gün sürecek ve şehrin etrafındaki kuru vadileri sele boğacak bir çöl sağanağı yaklaşıyordu. Bulutların içinde şimşekler çakmaya başlamıştı bile.

Neyse ki Kokarca Doug'ın yurdu uzak değildi. Kız-erkek karışık bir yurttu. Bu sayede daha da az göze batacak ve girişte evrak imzalamak zorunda kalmayacaklardı. İçeri girdiklerinde Michael şapkasını çıkarıp ceketinin içine soktu

ve merdivenden hızla çıkmaya başladı. Claire oflaya puflaya onu takip etti. Bu vampirleşme meselesi bazen çok tatsız olabiliyordu. Sekiz kat merdiveni bu hızla tırmanmak hiç Claire'e göre değildi.

Merdivenin yukarısında kızlar soluklanırken Michael koridoru kolaçan etti ve onlara gelmelerini işaret etti. Claire bu yurdun, Morganville'e ilk geldiğinde kaldığı yurda çok benzediğini görünce şaşırdı. Kirli, eski, bira ve çaresizlik kokan bir yerdi. Koridorun ucunda, müzik sesinin şiddeti konusunda savaşan iki oda dışında tüm odaların kapısı kapalıydı.

Kokarca Doug'ın odası soldan üçüncüydü. Michael kapının önünde durup içeriyi dinledi ve başını sallayıp kapı kolunu çevirdi. Kilitliydi.

Yanınızda vampir bulundurmanız böyle anlarda çok işe yarıyordu işte. Basit bir zorlamayla kilit sorunu çözülüverdi. Michael'ın peşinden içeri girip kapıyı kapattılar.

Claire az daha boğulacaktı. Kokarca Doug'ın kendi kokusu, odasının yanında hiç kalırdı. Claire'in gözleri yaşardı. Nefes alırsa kusmaktan korkuyordu. Hiç değilse kusmuğunun bu kokuyu daha kötü yapmayacağı kesindi.

"Iyyy," dedi Eve burnunu tutarak. "Leş mi var burada?"

Michael ışıkları yaktı. Birkaç saniye sessizce odaya baktılar. "Ben mecazi anlamda söylemiştim," dedi Eve boğuk bir sesle.

Doug gözleri açık bir halde yatağında yatıyordu. Öldüğüne hiç şüphe yoktu. Üstünden çok geçmiş olamazdı. Boynundaki yaradan hala kan damlıyordu.

Vampir ısırığı gibi değildi, yatak ve Doug'ın tişörtü kana bulanmıştı.

Michael'ın yüzü kağıt gibi bembeyaz oldu. Hayat belirtisi arayarak cesede eğildi, sonra başını iki yana salladı. Claire'le Eve şokun etkisiyle yerlerinden kıpırdamamıştı. Michael, Doug'ın çantasını, ceplerini karıştırdı ve bir anahtarlık, bir cep telefonu, naneli sakız -bu kadar kötü kokarken yanında naneli sakız taşıması Claire'e acıklı geldi- bir cüzdan ve biraz bozukluk buldu.

Kan şişesi yoktu.

"Buradan gitmek zorundayız," dedi Michael. "Hem de hemen."

"Vampirler mi yapmış?" dedi Eve. "Anlayabiliyor musun?"

"Sanmıyorum."

"Ama..."

"Tanıdıklarım bu kadar kanlı yapmazdı," dedi Michael. "Gidelim artık."

Merdivene doğru yürürlerken Claire hala rüyada gibiydi. Az önce gördüğü şeylerin gerçek olduğu bir anda kafasına dank etti. Renkler, sesler ve kokular bir anda belirginleşmişti sanki. Doug ölmüştü. Öldürülmüştü.

Claire durup koridor duvarına dayandı ve yere çöktü. Nefes alamıyordu. Morganville'e geldiğinden beri korkunç şeyler görmüştü ama bu... bu en korkuncuydu.

En kötü yanı da, Michael'ın bunu canavarların yapmadığını söylemesiydi. Claire bile şehrin o sakinlerini canavar olarak kabul etmiyordu.

Eve ona doğru eğilip kolunu tuttu. Gotik makyajını çıkarmasına rağmen yüzü yine bembeyaz olmuştu. "Hadi, Claire. Buradan hemen gitmemiz gerek."

"Ama... onu öyle bırakamayız."

"Bırakmayacağız," dedi Michael, Claire'in diğer kolunu tutarak. Onu ayağa kaldırdı ve dizlerinin titremesi geçene kadar öyle tuttu. "Ama kalamayız. Eve haklı."

Claire merdivenin parmaklığına tutunarak basamakları inmeye başladı. Doug'ın cansız yüzünü, donuk bakan gözlerini, büyümüş gözbebeklerini unutamıyordu. Yatak kanını emmişti.

Üçüncü katta durup başını eğdi ve derin derin nefes aldı. Eve'le Michael diğer katı yarılamıştı, hemen dönüp geri geldiler. Claire onların ne konuştuğunu duyamıyordu.

Tekrar harekete geçmeleri çok uzun sürdü. Lobide bir şey belli etmemeye çalıştılar. Claire, Michael'ın koluna tutunmuştu. Dışarı çıktıklarında Michael tekrar şapkasını takıp onu bir ağacın gölgesine götürdü. Claire kuru çimenlere çöktü. Üstlerinde yapraklar hışırdıyordu. Esinti birkaç tanesini alıp götürdü.

Michael'la Eve iki yanına çöktüler. "Claire?" dedi Michael. Mavi gözleri endişeyle parlıyordu. "Claire, konuş benimle. İyi misin?"

"Hayır," dedi Claire. Sesi zar zor çıkıyordu. "Ölmüş. Onu öldürmüşler."

Eve'le Michael endişeyle bakıştı. Michael başını iki yana salladı. "Ben Richard'la Hannah'ya ulaşmaya çalışacağım,"

dedi. "Bu mesele sessizce halledilmeli. İşler çığırından çıkmadan olanları öğrenmeliler."

Tam o anda üst kattan gelen müzik sesi kesildi ve bir kız avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Claire'in atamadığı, hala içinde tuttuğu çığlıktı bu. Nasıl olduysa başkasından duymak bile iyi geldi. Midesi az önceki kadar bulanmıyordu.

"Galiba o gemi çoktan yelken açtı, Michael," dedi Eve yurda bakarak. Makyajsız çok genç görünüyordu. Ve çok azimli. "Çabuk telefon etsen iyi olur. Ortalık fena karışacak."

Michael başını sallayıp doğruldu ve telefon etti. Görüşmesi uzun sürmedi. Ardından bir yeri daha aradı ve daha uzun konuştu. Ses tonundan ve vücut dilinden Oliver'la konuştuğu anlaşılıyordu. Sadece Oliver onu böyle gerebilirdi.

Telefonu kapatıp geldi ve Claire'e baktı. "İyi olacak mısın?"

"Şimdi mi, yoksa genel olarak mı?"

Michael buna hafifçe güldü. "Şimdi."

"Başa çıkabilirim," dedi Claire. "Morganville'de doğmadığım için biraz daha fazla zorlanıyorum. Bazı şeylere hala alışmaya çalışıyorum."

"Kan. Ölüm. Evet, maalesef bizim alıştığımız şeyler bunlar," dedi Eve. "Ama bu sefer ben de hazırlıksız yakalandım. Shane'i arayayım mı?"

"Hayır, hayır. İşten çıkıp gelmeye kalkar şimdi. Ben iyiyim. Az sonra bir şeyim kalmaz." Oysa üşüyor, titriyor ve Shane'in yanında olmayı her şeyden çok istiyordu. Ya da

annesiyle babasının. Onları hiç bu kadar özlememişti. Yanında olsalar ne yapabilirlerdi ki?

Ona sarılırlardı. Bir süreliğine de olsa tekrar kendini güvende hissetmesini sağlarlardı. Anne babalar böyle yapardı. En azından böyle yapmaları beklenirdi. Eve bu şanstan mahrum kalmıştı. Ailesi ona çok kötü bir çocukluk yaşatmıştı. Shane de dünyanın en kötü babasıyla büyümüştü. Claire'in ailesiyse çok iyiydi. Onları ne kadar özlediğini o ana dek fark etmemişti.

Polis sirenlerini beklerlerken Claire telefonunu çıkarıp babasının cebini aradı. Telefon üçüncü çalışta açıldı.

"Selam, tatlım," dedi babası. Sesi eskisine göre iyiydi. Neredeyse normal geliyordu. Morganville'den bir ambulansla, can çekişerek ayrıldığı düşünülürse -vampirler değil, zayıf kalbi yüzünden- sesini bu kadar güçlü duymak çok güzeldi. Hat cızırdadı. "Gürültü için kusura bakma. Dışarıdayım. Rüzgar var."

"Burası da öyle. Yağmur yağacak gibi."

"Burada sabahleyin yağdı. Yağınca hava biraz serinledi tabii. Sen nasılsın Claire?"

"İyiyim," dedi Claire yutkunarak. "Nasıl olduğunu merak ettim. Bir sesini duyayım dedim."

"Çok iyiyim. Bol bol yürüyüş yapmamı istiyorlar. Kalbime iyi gelecekmiş. Sonunda o ameliyatı olduğuma çok memnunum. Kalbimin aslında beni ne kadar rahatsız ettiğini ancak sıkıntıdan kurtulunca anladım." Bir an susup bekledi. Claire'in hem sevip hem çok korktuğu baba radarı

harekete geçmişti. "Sadece nasılsın demek için aramış olamazsın. Neyin var?"

"Hiç." Babasının sesindeki endişeyi duyunca yine titremeye başladı. Ağlayacak gibiydi ama kendini tutmak zorundaydı. "Her şey bildiğin gibi. Annem nasıl?"

"Kolaj kulübü gibi bir şeye katıldı. Albümlere fotoğraf yapıştırarak bu kadar zaman ve para harcanabileceği hiç aklıma gelmezdi ama anneni bilirsin. Bir konuda heyecana kapıldı mı..."

"Biliyorum, onu kimse tutamaz," dedi Claire gülümseyerek. Annesinin elinde malzeme dolu torbalarla kapıdan girdiğini gözünün önüne getirebiliyordu. "Yeni ev nasıl?"

"İnsanı utandıracak kadar büyük. Bahçesi de var. Bahçe işlerini öğrenmem gerekebilir."

"Benim için bir şey yetiştir. Süsen çiçeği olabilir. Süsenleri severim."

"Mor olanlardan, değil mi?"

"Evet, onlar güzel."

"Tatlım, iyi olduğundan emin misin? Sesin tuhaf geliyor."

"Şey... Alerji yüzünden," dedi dolan gözlerini silerek. "Kendine iyi bak, baba. Yakında görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi babası kuşkuyla. "Yarın ara. Seninle o da konuşamazsa annen benden nefret eder."

"Ararım. Hoşçakal."

Eve bakışlarını yurttan ayırmamıştı ama kulağı Claire'deydi. "Daha iyi misin?" diye sordu, telefonu kapatan Claire'e.

"Evet," dedi Claire. Titremesi geçmediyse de biraz huzura kavuşmuştu, önemli olan da buydu.

"Keşke ben de annemi arayabilsem," dedi Eve. "Ama yok. Anlamsız, bencilce azarları aynı etkiyi yaratmaz. Gerçi bir anlığına bile olsa Doug'ı unutturacağı kesin."

Michael elini uzattı, Eve onun elini tuttu, bir an bakıştılar. Eve gözlerini kaçırdı. "Evet," dedi. "Hayat berbat. Annem şu an dertlerimin en büyüğü değil, değil mi?"

"Tam şu an mı? Evet," dedi Michael. "Şimdi de *ben* annemleri aramak istiyorum."

Claire onun şaka yaptığını tahmin etti ama Michael'ın ne yapacağı belli olmazdı. Annesiyle babası iyi insanlardı. Claire onlarla tanışmıştı. Artık Morganville'de oturmuyorlardı. Onlar da sağlık sorunları nedeniyle izin alarak gitmişlerdi. Michael onlardan pek bahsetmezdi. Hiçbir konuda çok konuşkan sayılmazdı zaten.

Sonuçta hiçbir şey yapmaya vakti kalmadı çünkü polis arabası siren çala çala yurdun otoparkına girdi. Binanın önünde toplanan öğrenciler telefonlarını çıkarmış fotoğraf ve video çekiyordu. Sıradaki adres, internetti. "Gelmiş geçmiş en kötü icat," dedi Claire. Myrnin, Morganville'deki telefonların bazı özelliklerini nasıl devre dışı bırakabileceklerinden bahsetmeye başlamıştı bile. Böyle anlarda ona hak veriyordu.

Olay yerine gelen ikinci kişi Hannah Moses oldu. Polis üniformasıyla etkileyici ve resmi görünüyordu. Ördüğü saçlarını şapkasının altına sokmuştu. Mavi gömleğinin

klapasındaki altın rozet dışında, olay yerini şeritle sarmaya çalışan diğer polisten farksızdı. Hannah'nın arkasından gelen gri arabadan iki adam indi. Claire şaşırmadan edemedi. Onları bir süredir görmüyordu.

"Selam," dedi Dedektif Travis Lowe ona baş sallayarak. Kilo vermişti. Saçlarında da beyazlar göze çarpıyordu. Dedektif Joe Hess ise daha temkinli gülümsemesi dışında hiç değişmemişti. "Kendine gerçek bir ölü bulduğunu duydum."

"Travis," dedi Hannah kaşlarını çatarak. "Çocuğun üstüne gitme."

"Onun mu? Ben onu tanıyorum. Güçlüdür. Bunları kaldırabilir. Değil mi, Claire?"

Claire başını salladı. Başka ne cevap verebilirdi ki? Oysa kendini hiç de güçlü hissetmiyordu. Dedektif Hess bunu hissetmiş gibi ortağının önüne geçip Claire'in yanına geldi. Onun daha sakin bir tarzı vardı. Şefkatli ses tonu Claire'e biraz daha iyi geldi.

"Tanıdığın biriydi, değil mi? Neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

"Ben..." Claire bir karar vermesi gerektiğini fark etti. Oraya gelmelerinin gerçek nedenini anlatacak ya da o tuhaf Morganville rastlantılarından birinin yaşandığını söyleyecekti. Dedektif Hess'e yalan söylemek içinden gelmiyordu. "Adı Doug. Doug Legrande. Profesör Larkin'in dersinde laboratuvar partnerimdi. Almaması gereken bir şey aldı. Geri vermesini söylemeye gelmiştim."

Dedektif Hess, Morganville'deki en zeki insanlardan biriydi. "Bu şey, bazı kimselerin, ortaya çıkmasını istemeyebileceği bir şey olabilir mi?"

"Kan," dedi Claire sesini alçaltarak. "Ne tür kan olduğunu tahmin edersiniz."

"Anladım. Buraya geldiğinde neler olduğunu anlat." En başından itibaren olanları tek tek anlattırdı. Onu biraz yürütüp arkadaşlarından ayırmıştı. Eve'le Dedektif Lowe, Michael'la ise Hannah konuşuyordu. Claire anlatılanları karşılaştıracaklarını tahmin etti. Anlattıkları bittiğinde, Dedektif Lowe gri arabanın arka tamponuna yaslandı ve Şef Hannah'yla konuşup notlar almaya başladı. Hannah da not tutuyordu.

"Yanlış bir şey mi yaptık?" diye sordu Claire. "Biz Doug'ın iyiliğini istemiştik."

"Durumu hemen bildirseniz en iyisini yapardınız," dedi Hess. Claire onun en çok bu huyunu seviyordu. Ona iyi davranmasına rağmen her zaman doğruyu söylerdi. Yüzleşmesi zor bile olsa. "Tabii sonucun yine böyle olmayacağını kesin olarak söyleyemem. Çünkü hırsızlıkla cinayet arasında bir bağ olup olmadığını şu an bilmiyoruz. Ama anlaman gereken bir şey var. Eğer böyle bir bağ varsa, Doug ölmek zorunda değildi. Hapse girerdi belki ama güvende olurdu. Anladın mı?"

Claire anlamış ve yıkılmıştı... Öte yandan bu onu kendine getirdi. Bu gerçeği zaten biliyor ama düşünmekten korkuyordu. Yüzüne söylenmesi, kabullenmesini ve gücünü

toplamasını sağlamıştı. Bir daha böyle bir hata yapmayacaktı.

"Özür dilerim," dedi. Hess'in anlayıp anlamadığından emin değildi ama anladığını sanıyordu.

"Öğreniyorsun," dedi Hess. "Bazen bazı dersler diğerlerinden daha acıdır. İyi olduğuna sevindim."

"Teşekkür ederim." Gırtlağını temizledi. "Nasılsın? Seni... şeyden beri görmüyordum." Claire bunu nasıl ifade edeceğini bilememişti. Kimse Bay Bishop'ın adını anmak istemiyordu. Claire'in gördüğü en güçlü ve acımasız vampirdi o. Onun Morganville'i ele geçirme girişimini boşa çıkarmaları inanılmazdı ama kimse bunları konuşmaktan hoşlanmıyordu.

"Evet, o zamandan beri görüşemedik," dedi Hess. "Çalışıyorduk. Travis altı aylığına izin alıp şehir dışına çıktı. Onun dışında her şey aynı. Uzun süredir ilk kez cinayetle karşılaşıyoruz."

Bu konuda ne umursamaz ne de fazla heyecanlıydı. Bu onun işiydi sonuçta. Claire'i arabaların yanına götürüp Hannah ve ortağıyla konuşmaya gitti.

Claire yanlarına geldiğinde, "Beni hep çok ilginç yerlere götürüyorsun," diyordu Eve, Michael'a. "Cinayet mahalleri, sorgulamalar..."

Michael ona sessizce sarıldı. Şimşek çaktı ve ilk yağmur damlaları düşmeye başladı.

Bir polis memuru arabadan onlara şemsiye getirdi. Soruşturma başlarken üçü birlikte şemsiyenin altında bekle-

diler. Hannah gidebileceklerini söylediğinde yağmur hafiflemişti.

Claire arkadaşlarıyla vedalaşıp sırt çantasını kafeden aldı ve doğruca Myrnin'in yanına gitti.

"Mümkün," diyordu Myrnin kendi kendine, laboratuvarda volta atarak. "Gayet mümkün."

Claire girişteki merdivenden indi ve çantasını her zamanki stratejik konumuna bıraktı. Yani kendini koruması ya da kaçması gerekirse çabucak ulaşabileceği bir noktaya. Myrnin'in kendi kendine yaptığı konuşmalara orta yerinden katılmaya alışıktı Claire. "Neymiş mümkün olan?"

"Her şey," dedi Myrnin dalgın dalgın. "Ama ben ondan bahsetmiyordum. Ah, merhaba, Claire. İyi ki geldin. Fazladan bir çift el çok işime yarayacak."

"Bileğime bağlı oldukları sürece sorun yok." Bunun üzerine Myrnin ona dik dik baktı.

"Bana söylediklerini biri duysa beni canavar falan sanır. Ah, işte."

Laboratuvar masalarından birini işaret etti. Masada ışıl ışıl, yeni bir alet vardı. Pirinçten yapılmıştı ve her zamanki gibi borular, teller ve garip vanalarla kaplıydı. "Bunun şuraya alınması gerek." Boş bir masayı gösterdi ve volta atmaya döndü. Beyaz önlüğü -yeni keşfiydi bu, onu daha resmi gösterdiğine inanıyordu- yerleri süpürüyordu. Her adımda sivri dişleri görünen tavşanlı terlikleri resmi görüntüsünü bozuyordu.

Ah. Aletin taşınmasına yardım etmeyecekti demek. Etmezdi tabii. İstese aleti tek eliyle alıp diğer masaya koyardı ama düşünmekle meşguldü. Bir şeyler taşımak Claire'in göreviydi. En azından bugün.

Claire motoru -motorsa tabii- kaldırdı ve sendeleye sendeleye öbür masaya götürdü. Alet kurşun kaplı gibiydi. Myrnin'den de bu beklenirdi. Kan ve çiçek kokuyordu. Claire makinenin amacı konusunda tahmin yürütmeye bile korktu.

"Neymiş mümkün?" diye sordu yine, masaya dayanıp bu aptal aletin ağırlığı yüzünden ağrıyan kollarını ovuşturarak.

Myrnin anlaşılmaz bir şeyler mırıldanırken ona baktı ve yürümeyi sürdürdü. "Arkadaşının, onda uyuşturucu olduğunu sanan biri tarafından öldürülmesi. Belki de kanı satmaya çalışmıştı."

"Haberi nereden duydun?" Claire şaşırmıştı. Myrnin'e olanları kendisi anlatmaya hazırlanıyordu. Myrnin elini sallayarak geçiştirdi.

"Bu kadar sıkıcı bir kasabada ilginç haberler hızlı yayılır," dedi. "Ayrıca polis telsizlerini takip etmek gibi bir alışkanlığım var. Adın soruşturmayla ilgili olarak iki kez geçti. Gerisini öğrenmek için birkaç telefon görüşmesi yaptım. Eee, bir tür uyuşturucu üretmeye çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Myrnin, Doug kötü kokuyordu ama deli değildi. Morganville'de kafayı bulmak için her şeyi deneyecek kişiler olsa da Doug, o kanın ışıkta *kaynadığını* kendi gözleriyle gördü. Onu uyuşturucu diye satmazdı."

"İnsanların neler yapabildiğini bilsen şaşarsın. Her neyse, bir başkasının kandaki potansiyeli anlamış olması mümkün. Doug bu yolda önemsiz bir zayiat." İçini çekti. "Çok kanlı olduğunu duydum. Yazık."

Doug'ı kastetmiyordu elbette. Doug'ı tanımıyordu ve muhtemelen de umursamıyordu. *Kana* yazık olduğunu söylüyordu. Myrnin bazen ne kadar iyi ve canayakın olursa olsun Claire onda hep bir terslik olduğunu aklından çıkarmamalıydı.

Bu terslik özellikle insanlar için pek hayırlı olmayabilirdi.

"Frank!" diye bağırdı Myrnin, Claire'i yerinden sıçratarak. "Paylaşmak isteyeceğin bir gözlemin var mı?"

Frank Collins'in sesi içerideki tüm hoparlörlerden geldi. Köşedeki eski radyo, duvara monte edilmiş görece yeni televizyon, antika masadaki bilgisayar ve hatta Claire'in cep telefonundan. "Bağırmak zorunda değilsin. İnan bana, seni duyabiliyorum. Duyuyorum ve o çeneni kapatmak istiyorum."

"Ama kapatamazsın. Uzmanlık alanınla ilgili görüşlerine ihtiyacım var," dedi Myrnin. Sesinde ukala ve kinci bir ton vardı. Frank'ten hoşlanmazdı. Frank de kan içenlerden hoşlanmazdı. Tüm bunlar çok garipti.

Çünkü Shane'in babası, Frank Collins bir zamanlar vampir avcısı bir kanun kaçağıydı. Bay Bishop onu kendinden nefret eden bir vampire dönüştürmüştü. Şimdiyse... ölüydü. Claire hoparlörlerden bir ölünün sesini dinliyordu.

Tamamen ölü sayılmazdı aslında. Frank, Claire ve Shane'i kurtarmak için öldükten hemen sonra Myrnin onun hala canlı sayılabilecek beynini alıp kan plazması dolu bir kaba koymuş ve bilgisayara bağlamıştı. Frank Collins artık Morganville'de işlerin yürümesini sağlayan beyindi ve neyse ki Shane bunu bilmiyordu.

Shane bunu öğrendiğinde nasıl bir konuşma yapacaklarını Claire tahmin bile edemiyordu. Bunu düşünmek bile karnına ağrılar girmesine sebep oluyordu.

"Yüzünü göstersen daha kolay olurdu," dedi Myrnin. "Lütfen. Ben *lütfen* deyince *hemen dediğimi yap,* dedim farz et. Yoksa plazmanın içine fena şeyler koyarım."

"Myrnin!" dedi Claire gözlerini ardına kadar açarak. Myrnin omuz silkti.

"Son günlerde nasıl bir baş belasına dönüştüğünü bilmiyorsun. Ada'yı sorunlu sanırdım, oysa Frank'in yanında süt kuzusu gibi kalır," dedi. "Evet? Bekliyorum, Frank."

Köşede bir gölge belirdi ve parazitlenerek iki boyutlu bir görüntüye dönüştü. Anlaşılan Frank renkleri umursamıyor, gri tonların onu daha sert gösterdiğini düşünüyordu.

Haklıydı da.

Dijital görüntüsü, Claire'in onu son gördüğü halinden çok daha gençti. Frank'in yüzündeki yara izi ve uzun, dağınık saçlarıyla etkileyici görünüyordu. Üstünde gümüş tokalı, siyah deri ceket, ayağında da kalın botlar vardı. "Oldu mu?" diye sordu Frank'in sesi. Görüntünün dudakları oynuyordu ama sesi hala hoparlörlerden geliyor-

du. "Bana bulaşırsan karşılığını alırsın, inek vampir. Yapamam sanma."

"Dene de gör," dedi Myrnin kedi gibi mırlayarak. "Artık Morganville'in suç dünyasından bahsedelim. Sen o dünyayı yakından tanırsın."

Frank'in iki boyutlu avatarı yüz ifadeleri açısından geniş bir yelpazeye sahip değildi ama önceki üç boyutlu hali de bu konuda başarılı sayılmazdı. Ne var ki ses tonunu çok iyi kullanıyordu. "Vampir toplumuna yardım etmek beni hep onurlandırmıştır," dedi. "Morganville'de hiç suç işlenmediğini bilmeyen yok. İnsanlar burada çok mutlu. Cenneti daha ölmeden burada buldular. Broşürlerde böyle yazmıyor mu?"

Myrnin gülümsemeyi kesti. Siyah gözlerindeki tehlikeli parıltı Claire'i tedirgin etti. "Şu anki konumunu garanti sanıyorsun herhalde," dedi. "Sen kavanozdaki bir beyinsin, Frank. Yerine başkasını bulmak çocuk oyuncağı."

Gülümseme sırası Frank'in avatarındaydı. Gülümsemesi de geri kalanı gibi sanaldı. "Daha iyisini bulurum diyorsan fişi çek."

Myrnin'in bakışları kendisine kayınca Claire tepeden tırnağa ürperdi. Patronu bir şey söylemedi. Gerek yoktu. Kavanozdaki beyin olmanın kıyısında dolaştığını zaten biliyordu. Myrnin bu şekilde onu daha kolay kontrol edeceğine inanıyordu. Frank doğru zamanda -ya da yanlış zamanda- doğru yerde olduğu için onun yerini almıştı.

Bu durum her an değişebilirdi.

Frank de bunu fark etmişti. "Oğlumun kızına dokunursan bu zavallı şehri yok ederim," dedi. "Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

"Ada bile bunu yapamadı ki onun düşünecek çok vakti olmuştu," dedi Myrnin birden eski haline dönerek. "Boş tehditlere bir son verelim, olur mu? Konumuza dönelim artık. Bu şehirde vampir kanı örneği için kimin cinayet işleyebileceğini öğrenmek istiyorum."

Frank'in yavan kahkahası tokat gibiydi. "Sana telefon rehberi mi bastırayım? Sizi daha hızlı öldürmenin bir yolunu arayanlar, çıkarları için sizi korumak isteyenler, ölümsüzlüğe heves edenler, bunların hepsi yapmış olabilir."

"Öyleyse anti-vampir silahı yaptığını bildiklerimizi listele," dedi Myrnin sertçe. "Bir de vampir kanıyla uyuşturucu yapmak isteyebileceklerin."

"O gemi geçen yüzyıl limandan ayrıldı," dedi Frank. "Vampir kanından sağlam uyuşturucu yapılamadığını bilmeyen kalmadı. Bir süre güç verebiliyor ama sonrası steroidlerden beter. Başka şeylerle karıştırmayı da denediler ama vampir kanı hepsini mahvetti."

Sessizlik. Claire, Myrnin'in şaşırdığını fark etti. Belli ki insanların bunları düşündüğünden hiç haberi yoktu. Bu durumdan rahatsız olmuştu. *Myrnin* bile rahatsız oluyorsa diğer vampirler kudururdu. "Bu ne zamandır sürüyor?"

"Ben lisedeyken haber bayatlamıştı bile." Frank omuz silkti. "Denemeye devam ettiler ama bir yere varmadı. Bana sorarsan uyuşturucu ihtimalini eleyebilirsin. Senin gibileri

daha kolay öldürmek isteyebileceklere gelince... Bu daha inandırıcı. Noel için alışveriş listemin tepesine yerleşir."

Frank vampirlere hala *siz* diyordu, *biz* değil. Kısa süredir vampirdi ve zorla vampir yapılmıştı. Vampirlerin tepelenmesini seyretmekten özel bir zevk alıyordu.

"O zaman onların listesini istiyorum," dedi Myrnin. "Hepsiyle görüşmemiz gerekecek."

"Hayır."

Frank bunu son sözüymüş gibi söylemişti. Sesi laboratuvarın taş duvarlarında hala yankılanırken Myrnin fısıldadı. "Hayır mı?"

"Hayır. Ben de onlardan biriydim. Birer birer avlansınlar diye isimlerini size verecek değilim."

"Belki oğlun biliyordur," dedi Myrnin. Claire'e bakmadan, apansız söylemişti bunu. Gözlerini Frank'in titreşen görüntüsünden ayırmıyordu. "Belki de önce ona sorarım. Zor kullanarak."

Frank'in görüntüsünden adeta elle tutulabilir bir öfke yayıldı. "Belki bunu aklından bile geçirmemen gerekiyordur."

"Ah, geçiriyorum," dedi Myrnin kaşlarını kaldırarak. "Hem de sık sık." Frank'in meydan okumalarına beklenmedik tepkiler veriyordu. Claire buna daha önce hiç şahit olmamıştı. Erkeklere özgü bir şeydi belki.

Claire eline geçen ilk sivri şeyi kavradı -bir makastı- ve Myrnin'in sırtına dayadı.

"Ah," dedi Myrnin dalgınca, başını çevirip bakarak. "Ne var?"

"Shane'i karıştırma," dedi Claire alçak sesle. O kadar. Ne açıklama ne tehdit.

Myrnin yavaşça ona döndü. Gözlerindeki rahatsız edici ışık hala parlıyordu ama Claire'e baktıkça bir düğme çevriliyormuş gibi söndü. "Peki," dedi. "Madem kibarca rica ediyorsun."

"Rica etmiyorum."

"Farkındayım. Sırtımdaki sivri şeyden o kadarını çıkardım." Adeta ışık hızıyla Claire'in bileğini tutup makası aldı ve önlüğünün cebine koydu. "Bir tarafını kesmeni istemem."

"Hayır," dedi Claire. "O zaten senin işin."

Myrnin hoş olmayan bir şekilde şöyle bir gülümseyip Frank'e döndü. "Pekala, huysuz arkadaşım. İkimiz de tehditleri tükettik. Sevgili genç Claire'imizin iyiliği için bana katilleri arayabileceğim birkaç yer önerme nezaketini gösterir misin?"

"Bir ayna iyi bir başlangıç olur," dedi Frank. "Ama insanlardan bahsediyorsan sana iki isim verebilirim. Onların sokaklardan temizlenmesi zaten herkesin yararına olur."

"Barış," dedi Myrnin. "Ne hoş."

3

Herkesi orada bulmayı bekliyordu ama Lot Sokağı'ndaki evin ön kapısından girdiğinde içeride çıt çıkmıyordu. Ev arkadaşları sessiz sakin insanlar sayılmazdı. Shane evdeyse oyun sesi, Eve evdeyse müzik sesi gelirdi. İkisi de evdeyse bu seslere ek olarak bir de kavga gürültü olurdu.

Michael da yoktu çünkü gitar sesi de gelmiyordu.

"Heeeey," diye seslendi, her zamanki Morganville önlemlerinden birini alıp kapıyı kilitlerken. "Kimse yok mu? Hayalet, ya sen?" Evin ruhu olan hayalet artık yoktu ama sormamak kabalık olurdu. Claire daha garip şeylere de şahit olmuştu.

Sessizlik. Claire çantasını, birinin (Shane) kanepeye attığı sweatshirt'ün üstüne koyup uzandı. Ev nadiren ona kalıyordu. Garip ama hoş bir duyguydu. Kimse gürültü yapmazken duvarlardan, zeminden, tavandan gelen titreşimi algılayabiliyordu. Evin canlı olduğunu gösteriyordu bu.

Claire elini uzatıp zemini okşadı. "Uslu ev. Güzel ev. Sana güzel bir boya yapsak hiç fena olmaz aslında. Güzelleşirsin."

Titreşimin sanki bu fikre katılır gibi dalgalandığına yemin edebilirdi.

Yarım saat sonra kalkıp bir not bırakılmış mı diye evi aradı ama kimin kaçta gelebileceğine dair bir ipucu bulamadı. İlana gözü takıldığında ders çalışmak için üst kata çıkmak üzereydi. İlan mutfak masasından kayıp duvarın dibine düşmüştü. Claire onu alıp düzeltti.

Yeni Uzakdoğu dövüş sanatları salonu. Eve'in orada olduğunu sanmıyordu ama Shane orada olabilirdi. Claire düşünceli düşünceli ilana vurdu ve gülümsedi.

"Neden olmasın?" Ev bu soruya bir karşılık vermedi. "Biraz egzersiz bana da iyi gelir. Hem orayı görmezsem olmaz."

Odasına koşup eşofmanını ve solmuş *The Killers* tişörtünü giydi. Son saniyede Kurucu'nun altın broşunu da yakasına taktı. Broş cildini tahriş ediyordu ama dışarıya korumasız çıkmaktan iyiydi. Ne de olsa *henüz* Uzakdoğu dövüş sanatlarından çakmıyordu.

Hava hala aydınlıksa da hızla kararıyordu. Soğuk rüzgar yaprakları hışırdattı. Claire yürürken, kazak giymediğine pişman oldu. Yanından birkaç araba geçti. İçlerinde camları karartılmış vampir arabaları da vardı ama hiçbiri Claire'le ilgilenmedi. Spor salonu şehrin az trafik alan bir bölgesindeydi. Etrafta kapanalı yıllar olmuş büyük toptan satış depoları vardı. Bu ticari mezarlıkta bir neon lamba,

kuyruğunu sallayan kırmızı-yeşil bir ejderha biçiminde tek başına parlıyordu.

Salonun yola bakan bölümü tadilat görmüş gibiydi. Claire boya kokusu alıyordu. Otoparkta ve sokakta çok sayıda araba vardı. Claire, Eve'in siyah cenaze arabasını görünce şaşırdı. Eve'in dövüşe merak saracağını düşünmemişti. Gerçi kimse Claire'in de geleceğini beklemezdi.

İçeri bakacak bir pencere olmadığı için ağır, metal kapıyı açıp içeri girdi. Fayans kaplı lobide ahşap bir danışma masası vardı. Yirmilerinin sonlarında gösteren kaslı, dövmeli, çok kısa saçlı bir görevli masanın arkasında dergi okuyordu. Claire'i görünce kum rengi kaşlarını havaya kaldırdı.

"Derse mi geldiniz?"

"Şey, olabilir. Bir bakayım dedim."

"Tamam. İlk birkaç seferinde geldikçe ödeme yaparsınız ama sonra aylık ücret alırız. İademiz yoktur." Bir form ve kalem uzattı. "Formu doldurun. On dolar."

Şöyle bir bakmak için on dolar fazlaydı ama Claire kağıda adını, adresini, telefonunu, tıbbi geçmişini, formda istenen her bilgiyi yazdı. Bazı sorular Claire'e özel hayata giriyormuş gibi geldi. Formla birlikte buruşuk bir on dolar verdi ve karşılığında tişörtüne yapıştırması için bir isimlik aldı. Bunların ardından kaslı eleman -Claire onu bir türlü resepsiyon görevlisi olarak göremiyordu- gizli bir düğmeye bastı ve elektronik bir ses duyuldu.

"Şu duvarı itin," dedi eleman, eliyle yol göstererek. Claire itince duvar açıldı ve ses kesildi. Arkasından kapandıktan

sonra gizli kapı kilitlendiyse bile Claire bunu gürültüden duyamadı.

Duvarın arkasındayken fark etmemesi şaşırtıcıydı çünkü bu spor salonu tıklım tıklımdı. Yerine bırakılan halterlerin, gerilip gevşeyen yayların, yürüyen, koşan, terleyen insanların, çevrilen pedalların sesi. Salonun ortasındaki açıklıkta bir minder vardı. Minderin etrafında beyaz dövüş kıyafetleri giymiş yaklaşık otuz kişi mindere doğru diz çökmüştü.

Claire spor yapanlardan bazılarını tanıyordu ama Shane'le Eve'i göremedi. Daha iyi görebilmek için merdiven egzersizi yaptıran boştaki bir aletin üstüne çıktı. Aleti en son kim kullandıysa cinayete teşebbüs seviyesinde bırakmıştı. Claire anında yere inmek zorunda kalınca, mindere dönük oturan Shane'i az daha gözden kaçıracaktı.

Onu kalkıp minderin ortasına yürümesi sayesinde görebildi. Beyaz üniforması yakışmıştı. Onu giymeye alışkındı sanki. Belki de bir zamanlar giymişti. Yüzünde Claire'in tanıdığı bir ifade vardı. Sokak dövüşlerine karıştığında böyle bakardı. Tam rakibinin yüzüne.

Shane yaşına göre iri yapılıydı. Omuzları geniş, boyu uzundu. Karşısındaki otuzunda gösteren adamdan neredeyse bir karış uzundu. *Vampir dövüş hocası*, dedi Claire içinden. Adam uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

Shane bütün gücü ve hızıyla bir tekme savurdu. Vampir eğilip onun dengesini kaybetmesini bekledi ve nazik denebilecek bir darbeyle Shane'i yere serdi. Shane elleri havada

tg: kaktusunx

ayağa kalktı, kendini korumaya hazırlanmıştı ama vampir durduğu yerden ona bakmakla yetindi.

"Güzel bir saldırı," dedi. "Ama bir tekmenin yolundan çekilebilirim. Yaklaşıp tepki zamanımı kısaltırsan daha iyi olur. Vurmak için tek şansın bu. Sizden çok daha hızlı hareket edebildiğimizi, kütle ve göz hareketleri gibi değişkenleri gözlemleyebildiğimizi unutmamalısın."

Shane başını salladı. Dağınık saçları kararlı yüzünün iki yanına düşmüştü. Çabuk hareketlerle iki adım yaklaşıp mesafeyi daraltti. Yumruğu yerini bulmasa da hedefe tekmeden daha çok yaklaştı. Vampir, yüzüne birkaç santim kala Shane'in yumruğunu avcuyla durdurdu.

Gözünü bile kırpmamıştı.

"Hızlısın," dedi. "Çok hızlısın. Ayrıca yanılmıyorsam çeşitli düşmanlarla dövüşüp tecrübe kazanmışsın. Ama bunca öfke biriktirmek için fazla gençsin. Bu kiminle ve neden dövüştüğüne bağlı olarak bir avantaj da olabilir, dezavantaj da."

Shane onu birkaç adım gerileyip dinlemişti. Söylediklerine bir karşılık vermedi. Vampir *bir daha* anlamında bir işaret verdi. Shane yumruğunu kaldırdı ama... vuracakmış gibi yapıp tekme attı. Bu sefer vampirin dizini bulup dengesini bozmayı başardı.

Vampir bir anda dönerek bir tekmeyle Shane'i minderin dışına yolladı. Shane seyredenlerin üzerine bovling topu gibi yuvarlandı. Herkes bir tarafa dağıldı.

Claire nefesini tuttu ve koşmamak için kendini zor tutup merdiven çıkma aletinin sapına yapıştı. Shane bu kez ayağa

daha yavaş kalktı, mindere döndü, sağ yumruğunu sol avcuna dayayıp ayaklarını birleştirdi ve eğilerek selam verdi.

Vampir de eğilerek karşılık verdi. "Bana dokunmayı başaran ilk kişi olduğun için bir kez daha tebrik ederim. Şimdi de canımı yakıp yakamayacağını anlayalım." Dişlerini göstererek hafifçe gülümsedi. "Hadi, çocuk. Dene bakalım."

Shane yine saldırı pozisyonu aldı. Uzakdoğu dövüş sanatına bir anda boşverip sokak dövüşçüsü oluvermişti. Vampir buna hazır değildi. Hız dezavantajına rağmen iki sıkı yumrukla vampirin ayaklarını yerden kesti ve onu mindere oturttu.

Bununla yetinmedi. Claire donakalmıştı. Shane iki diziyle birden vampirin üstüne çöküp kalbine kazık saplıyormuş gibi yaptı. Gözlerinde Claire'in daha önce sadece ölüm kalım savaşı verirlerken gördüğünü hatırladığı vahşi bir parıltı vardı. Yoğun, yakıcı, gerçek bir nefret.

Shane ayağa kalkmadı. Sırtüstü yatan vampirle birbirlerine bakıyorlardı. Ardından görünmez kazığı tutan elini çekip yavaşça doğruldu.

Vampir aralarında güvenli bir mesafe bırakarak çevik bir hareketle yerden kalktı. Bir süre daha Shane'e baktıktan sonra resmi selamı verdi. Shane de eğildi.

"Sana bir yetenek bahşedilmiş," dedi vampir. Kulağa iltifat gibi gelmiyordu. "Bu dersin seviyesi sana düşük gelir. Daha sonra beni gör. Sana daha ileri bir ders bulalım."

Shane eğilip geriye çekildi ve minderin kenarındaki yerini aldı.

Zayıf, sarışın bir kız korkmuş bir ifadeyle mindere geldi. Claire onu suçlayamazdı. Shane mindere gerçek bir şiddet havası getirmiş, tüm salonun dikkatini oraya çekmişti. Halter ve konuşma sesleri kesilmediyse bile azalmıştı.
Claire hala merdiven çıkma aletinde olduğunun farkına varıp adım atmaya çalıştı. Bacak kasları yanmaya başlamıştı bile ama aklı egzersizde değildi. Gözlerini Shane'den alamıyordu. Diğerlerinin arasında onun yüzünün bir parçasını görebiliyordu ama ilgisinin minderde -nazikçe- pataklanan sarışın kızda olmadığını biliyordu. Duygusuz bir yüzle dosdoğru önüne bakıyordu. Zaferinin onu nasıl etkilediği yüzünden okunmuyordu.

SHANE

Ben hep böyle değildim. Biliyorum, herkes kavga etmeyi sevdiğimi düşünüyor. Kabul ediyorum, haklı sayılırlar. Ama küçükken kavgayı hiç sevmezdim. Tek istediğim etrafıma uyum sağlayıp hayatıma devam etmekti. Uyumsuzların başının beladan kurtulmadığı bir şehir burası.

Galiba birine ilk kez ilkokulda vurdum. Erkekler için sıradan bir durum ama kimse bana saldırmamıştı. Hayır, ilk yumruğu ben attım.

Vurduğum çocuğun adı Terrence James'ti. En yakın arkadaşımla uğraşıyordu. Arkadaşım ondan daha ufak tefekti ve kendini koruyamıyordu. Ben Terrence'in boyundaydım. İriyarı

birinin kendinden küçük birine sataştığını görünce tepem atmıştı.

Evet, ben anlaşılması o kadar da zor biri değilim. Neden böyle hissettiğimi biliyorum. Babam yüzünden. Babam ayıkken fena değildi ama içtiğinde tanınmaz hale geliyordu. O zamanlar bana pek vurmasa da korkutucu biriydi ve herkesle dalaşıyordu.

Ona benzeyen birine haddini bildirmek bana iyi geliyordu. Terrence'a vurmak başta o kadar da güzel gelmedi. Parmaklarım tuzla buz olmuştu sanki. Ama ilk şoktan sonra o acı hoşuma gitti. Terrence'ı yerde ağlarken ve özür dileyip bir daha yapmayacağına dair yeminler ederken görünce yaşadığım tatmini tarif edemem.

Haklı olduğumu düşündüğüm yolda önüme çıkan engelleri aşma ve kazanma duygusunu ne kadar sevdiğimi işte böyle keşfettim. Bu yolda canımın biraz yanmasını önemsemiyordum. Zaten o acı, bir kavgada avantaj da sağlıyordu. İtiraf edelim, çoğu insan canının yanmasından hoşlanmaz. Siz bunu önemsemediğinizi gösterirseniz yadırganırsınız. Hatta karşınızdaki çekip gidebilir bile. Mücadele etmeden kazanmak da kabulüm. Sonuçta ben kazanayım da.

Yaşım ilerledikçe çevremdekiler beni yalnız bıraktı. Bir pitbull anlayışına ve bu anlayışı destekleyecek vücut yapısına sahiptim. Bunların ikisini de babama borçluydum tabii. Kızlar durumdan memnundu ama düzgün denebilecek kızlar değildi bunlar. Kavgaların çoğunu kazanıp azını kaybettim ve hiçbirinde pes etmedim. Lisede boks ve güreş dersleri aldım.

Fena değildim ama kurallar bana göre değildi. Ben bir sokak dövüşçüsüydüm.

Galiba babamın yolunda ilerliyordum. Onun kadar kötü değildim belki ama kabul edelim ki Frank Collins denen kara deliğin çekimine karşı koymak zordu. Kavgalarda kendi başımın çaresine bakabilmem onu memnun etti. Kız kardeşim ve annem öldükten sonra her şey daha kötüye gitti. Çok daha kötüye. Vampirlerin zayıf noktalarını bulmam için beni Morganville'e geri göndermesi, bana duyduğu güveni gösteriyordu. Ne var ki ondan uzaklaştıkça artık onun gibi olmak istemediğimin farkına vardım. Fazla ileri gitmişti.

Claire'le tanışmak, farklı biri olabileceğimi anlamamı sağladı. Onu ilk gördüğümde onun alışılmadık, garip bir güce sahip olduğunu görünce ortak bir noktamız olduğunu anladım. Pes etmiyorduk. Bunun sonuçlarına da katlanmayı biliyorduk.

Onu koruma ihtiyacı duyuyordum. Onunla vakit geçirdikçe kendi başının çaresine bakabildiğini yaşayarak öğrendim. O benim gibiydi ve böyle kızlara alışık değildim. Fiziksel açıdan güçlü olmasa da zeki ve korkusuzdu. Bazen aşırı korumacı davrandığımda beni ilk uyaran da o oluyordu.

Fakat ben hep hazır olmak istiyorum. Eninde sonunda işin ucu kavga etmeye dayanıyor. Yine öyle olacak. Sadece serseri insanlarla ve kötü adamlarla değil. Onlar çocuk oyuncağı. Hayır. Ben onu vampirlere karşı da koruyabilmek istiyorum. Asıl zor olan bu. Silahlar faydalı, onlara asla hayır demem ama her an yanınızda bulunduramayabilirsiniz. Kaç kere ancak Michael'ın vampir gücü sayesinde canımızı kurtarabildik.

Ve bu durum canımı sıkıyor. Sürekli Michael'a bel bağlayamam. Kimseye bel bağlayamam.

Uzakdoğu dövüş sanatları işe yarayabilir. Rakibine nasıl vurabiliyorsan vur ve onu bir an önce yere ser. Vampirlerde de işe yarayabilir. Hep öğrenmek istemiştim. O ilanı gördüğümde sonunda şansın yüzüme güldüğünü düşündüm.

Claire gittikten sonra Michael beni kenara çekip bunun iyi bir fikir olmadığını söyledi. Ona zırvalamamasını söyledim. Tabii uygun bir dille. Vampir de olsa o hala benim kardeşim. Çoğu zaman. Durumu kabullenmem biraz vaktimi aldı ama onun yeni haline alıştım sayılır. Tabii gerekirse onun canına okumaktan da çekinmem. Bir vampirden Uzakdoğu dövüş sanatı öğrenme fırsatına hayır diyemezdim.

Aslında dövüş sanatlarından biraz anlıyorum. On üç yaşına kadar karateye gitmiştim. Sonra çocukça geldiği için bırakmıştım. Karate kıyafeti giymeyi, kemer takmayı, minderde nasıl davranılacağını biliyorum. İyi ki de biliyormuşum çünkü hoca -Vassily adında Doğu Avrupa aksanlı bir herif- derslere böyle başlamayı uygun gördü.

Onunla dövüşmek, başta herhangi biriyle dövüşmek kadar sıradandı. Ama sonra vampir hızını ve gücünü kullanmaya başladı. Elimde olmadan kızdım. Öfke bana kuralları hep unutturmuştur. Dizine saldırdım. Göğsüme balyozla vurdular sanki. Yine de şanslıydım. Bütün gücüyle vursa kaburgalarım un ufak olurdu.

Sana bir daha vurmasına izin verme, ezik herif! *Babamın benimle alay ettiğini duyar gibiydim. O öldü ama kafamın*

içinde yaşıyor. Sürekli beni izliyor, yargılıyor. Vampirlerden nefret ederdi. Benim de onlara bayıldığım söylenemez. Ortak noktamız hep bu oldu.

Kenara geçip oturmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Mindere dönüp selamımı verdim ve fırsatını bulduğum anda bütün gücümle saldırdım. Canımın yanacağını biliyordum. Ölebilirdim bile. Ama beni küçük düşürmesine göz yummayacaktım. Bir vampirin bunu yapmasına izin veremem.

Onu alt ettim. Yüzündeki hayreti ve öfkeyi görebiliyordum. Ağzımda zaferin tadıyla öylece dururken bana gerçekten saldırmasını istedim. Hadisene, dedim içimden. Kendimi capcanlı hissediyordum.

Ama sonra vampir, hatırlamadığım bir şeyler söyledi ve dövüşü bitirdi. Minderden nasıl indiğimi, nasıl oturduğumu hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, içimden, bir dahaki sefere, bir dahaki sefere, *deyip durduğum. Kafamda bir çan gibi yankılanıp başka bir şey düşünmeme izin vermiyordu.*

Dersin kalanında kimsenin canını yakmadı. Ama yakabilirdi. Bunu istiyordu. Gözlerindeki ışıltıdan belliydi. Zaten hepsi birbirine benziyor. Yapılarında avcılık var. Michael'da bile. Michael saklamaya çalışıyor, ben de bazen görmezden geliyorum. Onların yanında her şeye hazırlıklı olmak zorundasınız.

Çünkü olmazsanız... sevdiğiniz birine zarar gelebilir.

Gözlerimi kapatıp Claire'i düşündüm. O hep kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştır. Onun yüzünü, gülümsemesini görebilmeme rağmen, varlığını neredeyse hissetmeme rağmen

tek düşünebildiğim onu benim elimden almalarının ne kadar kolay olduğuydu.

Buna izin vermeyeceğim.

Vampirin benimle daha sonra görüşmek istediğini hatırladım. Özel ders ha? Güzel olabilir.

Onlarla silahsız, yumruk yumruğa nasıl dövüşüleceğini öğrenmem gerekiyor.

Bunu bana sadece bir vampir öğretebilir.

Yine de... Orada dizlerimin üstünde oturmuş derin derin nefes alıyorken, imkansızı başarmama, kazanmama rağmen kendimi yenilmiş gibi hissettim.

Ve sayısız yenilginin ilkiydi bu.

Shane'i orada kendini dış dünyaya kapatmış bir halde görmek Claire'in içini sızlattı. Bundan hoşlanmamıştı. Öyle dövüşmesinden ve dövüşten sonraki görüntüsünden hiç hoşlanmamıştı. Shane normalde dövüşlerden sonra *mutlu* olurdu, öfkeli değil.

Bu salonun açılması hiç iyi olmadı, dedi içinden. Sebebini bilmiyordu ama hislerinin doğru olduğunu biliyordu.

"Selam," dedi alçak bir ses. Claire dönünce Eve'le karşılaştı. Salona gelmek için gotik makyajını silmiş ama içine ok girmiş pembe kurukafalı tişörtünden feragat etmemişti. Eşofman altında da elmaslardan yapılmış bir kurukafa ve çapraz kemikler vardı. Düz, siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Kılık değiştirmediği sürece ancak bu kadar süssüz olabiliyordu.

"Gördün mü? Neydi o öyle? Shane kurtadam falan mı oldu?"

"Bilmiyorum," dedi Claire egzersiz aletinden inerek. "Ama..."

"Sevgilinin bazı sorunları var," dedi Eve. "Şaka yapmıyorum. Sen de mi casus gibi gözetlemeye geldin?"

"Ben de *mi* derken?"

"Yapma canım. Terlemeye meraklı birine benziyor muyum ben?" Eve onu şöyle bir süzdü. "Sen de benzemiyorsun. İçeri sokmak için on dolarını aldılar mı?"

"Evet."

"Bu iş umduğum kadar eğlenceli olmadı. Bir kere, buradaki kimse gözetlemeye değmez. Değse de fazla terliler. Ya da korkunç. Ya da ikisi birden." Eve abartılı bir hareketle titredi. "Ne dersin? Başka bir şey yapalım mı?"

"Ne gibi?" Claire'in aklı, hala heykel gibi duran Shane'deydi. Shane henüz bu dünyaya dönmemiş, bilinmez bir yerde kaybolmuştu.

Eve ona haylazca gülümsedi. "Şöyle sorayım. Hiç kılıç salladın mı?"

Claire bir an onun ne demek istediğini anlayamadı. Biraz daha düşünüp bir ,spor salonunda olduklarını da hesaba katınca muammayı çözdü. "Eskrim mi demek istiyorsun?"

"Kesinlikle. Terleyeceksem güzel bir yöntemle terlemeyi tercih ederim. Beni izle."

"Bir dakika. *Eskrim mi?*"

"Lisede ders almıştım," dedi Eve. "Hadi, bence yürürken de konuşabilirsin. Evet, spor dersi zorunluydu ve ben takım sporlarını istemiyordum. Eskrim kulağa güzel geliyordu. Hem rakibe batırmaya çalıştığın sivri uçlu bir şeyler söz konusu olduğundan bana iyi fikir gibi geldi."

Eve belli ki spor salonunun her köşesini gezmişti çünkü Claire soyunma odalarının yanındaki bir kapının arkasında başka bir bölüm olduğundan habersizdi. Orada iki squash kortu -plastik bir bölmeyle ayrılmıştı- ve kapalı tenis kortu bile vardı. Belki de vampirler tenise bayılıyor ama güneşe çıkamadıkları için oynayamıyorlardı. En arka kısımdaki ahşap zeminli odanın duvarlarında kılıçlar ve ağ maskeli beyaz formalar duruyordu.

"Evet. Normal kılıçla başlaman iyi olmaz," dedi Eve, Claire'i malzemeler arasında dolaştırarak. "Yeni başlayan biri için fazla oynak. Eski usul bir floreye ne dersin? Sadece boyunla bel arasını hedef alabilirsin. İkili temas yok. Çok kolay."

İnce uzun bir kılıç alıp Claire'e fırlattı. Kılıç eline çok yabancı geldi ama hiç ağır değildi. Kenarları köşeli, ucu yuvarlaktı. Claire kılıcı havayı yarar gibi sallayınca Eve güldü.

"Bunlar öyle sallanmaz. Batırır gibi hamle yapacaksın," dedi. "Hadi, sen sağa sola saldırmadan önce seni giydirelim."

Giyinmek kulağa kolay geliyordu ama hiç öyle değildi. Eve onu kılıçlı bir bebek gibi giydirmeyi bitirdiğinde Claire kendini aşırı hantal hissetti. Giysinin içi sıcak ve klostro-

fobikti. Bu kıyafetle kımıldamakta bile zorlanıyordu, nasıl dövüşecekti ki?

Eve kendi eskrim giysisini çantasından çıkardı. Siyah formanın kalp bölgesinde bir korsan kurukafası ve çapraz kemikler vardı. *Tehlikeli* görünüyordu. Biraz da çılgın. Arıcılarınkine benzeyen maskesi olmadan bile.

"Peki," dedi Eve. "Dövüşe dair ilk ders şu. Dövüşmeyeceğiz. O yüzden floreni bana doğru tutmayı bırak."

Claire kızarıp kılıcı indirdi. "Pardon."

"Önemli değil. Zaten istesen de bana bir şey yapamazdın," dedi Eve gülümseyerek. "Şimdi yanına geliyorum. Benim yaptığımı yap yeter, tamam mı?"

Anlaşıldığı kadarıyla ilk adım, kılıcı düzgün tutmayı öğrenmekti. Bu biraz zaman aldı. Sonra sıra hücuma geldi. Sağ ayağı öne atarak eğilip kılıcı düz tutarak hamle yapmak gerekiyordu. Hamle yapmak insanın canını yakıyordu. On hücumdan sonra Claire nefes nefese ve ter içinde kalmıştı. On beşincide ağlamak üzereydi. Eve yirmiden sonra durdu ama istese bütün gün devam edebilecek durumdaydı.

"Bunları *bu yüzden mi* giydim?" dedi Claire maskesini çıkararak. Ter içindeki saçları yüzüne yapışmıştı. "Bana kılıç sallayan bile olmadı!"

"Giysinin ağırlığına ve onun içinde hareket etmeye alışmalısın," dedi Eve. "Sık dişini, acemi!"

"Bakıyorum çok hoşuna gidiyor."

"Evet, hem de çok. Senin de gitmeli." Eve ona göz kırptı ve kırmızı çemberli hedef tahtasının başına geçip hücum

çalışmaya başladı. Kılıcın ucu her seferinde çemberi buluyordu.

Arkalarından alkış sesi gelince Claire hızla o tarafa döndü. İçeri birinin girdiğini duymamıştı ama beyaz eskrim giysileri içinde, elinde kılıcı, kolunun altında maskesiyle bir adam onları seyrediyordu. *Oliver.* Bu kıyafetle, olduğundan daha fit görünüyordu.

Yanında, yine beyazlar içinde bir kadın vardı. *Amelie.* Morganville'in kurucusu, Claire'e daha önce hiç bu kadar ufak tefek görünmemişti. Giysileri ve topukluları onu hep uzun gösteriyordu. Claire onun aslında kendisinden çok da uzun olmadığını yeni fark ediyordu. Yüzündeki kadınsı hatlar olmasa oğlan çocuğu sanılabilirdi.

"İlerliyorsun, Eve," dedi Amelie. Eve çalışmayı bırakıp kılıcını indirdi. "Derslere yeni başladığın zamanları hatırlıyorum. Bu tip çalışmalara katılan herkes önce benim onayımı almak zorundaydı."

"Doğru dürüst çalışmayalı çok oldu," dedi Eve. "Selam, Ollie."

"Piste geç de orada selamlaşalım."

"Buraya dövüşmeye gelmedim."

"Ama öyle giyinmişsin. O ne, flore mi? Saçmalık. Sana epe yakışır." Oliver duvardan bir kılıç alıp Eve'e attı. Eve kılıcı sol eliyle havada yakaladı. Floreden daha tehlikeli görünüyordu bu. Gövdesi dörtgen değil, üçgen gibiydi. Bunun da ucu yuvarlaktı ama kullanması daha zora benziyordu.

Eve omuz silkip floreyi Oliver'a doğru fırlattı. "Tamam," dedi epeyi savurup havada ıslık çaldırarak. "Cenazene hoşgeldin."

Oliver dişlerini göstererek güldü ve maskesini taktı. "Hiç sanmıyorum."

Eve de maskesini taktı ve dar piste çıktı. Claire oradan çekilip Amelie'nin yanına geçti. Kurucu dikkatle olanları seyrediyordu. Eve ve Oliver kılıçlarını kaldırınca başını salladı ve "Başla," dedi.

Her şey saniyeler içinde olup bitti. Claire filmlerdeki uzadıkça uzayan düello sahnelerine alışıktı. Bu düello ise hızlı ve ölümcüldü. Neler olduğunu görememişti bile. Bir hareketlenme olmuş, metalik bir ses duyulmuştu ve Oliver'ın kılıcı, Eve'in kalp hizasındaki kurukafasındaydı. "Yok daha neler," dedi Eve bir adım gerileyerek. "Vampir hızı kullanmak haksızlık."

"Kullanmadım," dedi Oliver. "Gerek duymuyorum. Benim zamanımda eskrim bir ölüm kalım meselesiydi. Tekrar yapalım mı?"

"Herhalde." Eve işaretli koridorun -pist mi demeliydi?- ucuna geriledi ve başlama pozisyonu aldı.

"Başla," dedi Amelie ve Claire bu kez olan biteni hayal meyal gördü. Eve, Oliver'ın göğsüne saldıracak gibi yapıp eğilmiş ve vampirin öndeki bacağına hamle etmişti. Oliver'ın kılıcı, Eve'in omzunun üstünden boşa gitmişti. Eve yerde bir takla atıp ayağa kalktı ve epesini coşkuyla havaya kaldırdı.

"Dostum, *işini bitirdim!*" dedi. "Uyluk atardamarında ölümcül bir yara var. Sen öldün."

Oliver hiçbir şey söylemeden koridorun başındaki yerini aldı.

"Öyle mi? Beraberliğe razı olamıyor musun?" dedi Eve. Maskesini çıkardı. Gözleri ışıldıyordu. "Burada nokta koysak?"

"Hadi," dedi Oliver. "Fazla konuşma."

Eve tekrar maskesini takıp yerine geçti.

Amelie derin bir nefes aldı ve başlama işareti vermek yerine, "Oliver, artık bıraksan iyi olur," dedi.

Oliver'ın maskeli yüzü ona doğru döndü. Duyduklarına inanamamış gibiydi. Sonra tekrar Eve'e baktı. "Başlat," dedi. "Üç oyunun ikisini alan kazanır."

"Kaybetmeye dayanamaz," dedi Amelie, Claire'e. Omuz silkti. "Öyle olsun. Başla!"

Dikkat kesilen Claire bu sefer her şeyi gördü. Oliver hamle yaptı. Eve bu hamleyi karşıladı ama Oliver buna hazırdı ve gardı düşen Eve oldu. Buna rağmen Eve bir kez daha bacağı hedefledi ama daha eğilirken Oliver'ın darbesini göğsüne yedi.

Darbe o kadar sertti ki Eve bir adım gerileyip kılıcını düşürdü.

"Oliver!" dedi Amelie. Eve dengesini kaybedip sendeledi ve kıç üstü yere oturdu. İki eliyle göğsünü tutarken kılıcı tıngırdayarak pistten uzaklaştı. Maskesini çıkardığında yüzü kağıt gibiydi.

"Of," dedi. "Lanet olsun. İzi kalacak."

Oliver epesini eldivenli elinde çevirerek ondan uzaklaştı. "Bunu sen istedin. Bir morluk yüzünden sızlanacaksan pisti terk et."

Eve yavaş hareketlerle dizlerinin üstünde doğruldu, yerden maskesiyle kılıcını aldı ve ayağa kalktı. Pek iyi görünmüyordu.

"Ona yardım et," dedi Amelie. "Kaburgasının falan kırılmadığından emin ol. Oliver, buna gerek yoktu."

"Gerek olmayan şey, ukalalık yapmasıydı," dedi Oliver. "Buraya çocuk pataklamaya gelmedim. Onun da benim aldığım dersi alması gerek. Kendinden güçlüleri kızdırmanın bazı sonuçları vardır."

"Güçlülerin güçsüzlere karşı bir sorumluluğu var," dedi Amelie. "Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Benim yeterince sorumluluğum var. Buraya seninle spor yapmaya geldiğimi sanıyordum, kadın. Tek istediğin ilginç kıyafetler giyip felsefi tartışmalar yapmaksa bunu başka yerde de yapabilirdik."

Eve'in yüzüne renk gelmeye başlamıştı. Ama öfkelendiği için, kan akışı gereğinden daha hızlıydı. "Zorba," diye mırıldandı.

Oliver maskesini çıkarıp ona baktı. Kimsenin dalaşmak istemeyeceği biriydi. "İnsanların benimle alay etmesine izin vermem," dedi. "Bana bir sıfat daha yakıştırırsan pistte bir kaburganı kırmaktan beterini yaparım. Artık yoldan çekil. Yetişkinlere yer aç."

Amelie başını bir yana eğip onu süzdü. "Bu kurallardan sıkıldım. Gelenekleri boşverelim mi?"

"Elbette," dedi Oliver maskesini bir köşeye fırlatarak. "Silah?"

"Ben epeyi tercih ederim. İki tane."

"Ah. Flore. Bana daha çok uyuyor."

İkisi de ikişer kılıç aldı ve Claire'le Eve duvar dibindeki bir sıraya otururken birbirlerine döndüler. Amelie kılıçlarını yüzü hizasında çaprazladı, Oliver da aynı şekilde durdu. Dört kılıç birden havayı yarıp birbirlerini selamlayınca Claire ürperdi. "Ne yapıyorlar?" dedi fısıltıyla.

"Serbest dövüş," dedi Eve sessizce. "Kural yok. Eski düellolar gibi."

"Tam olarak değil," dedi Amelie. Gülümser gibiydi. "Ölümle sonuçlanması beklenmez."

"Ama bir garantisi de yok," dedi Oliver. Gülümse*r gibi* değildi, gülümsüyordu. *Ben kötüyüm* gülümsemesi de değildi üstelik. Oliver gerçekten mutluydu. "Hazır mısın?"

"Elbette." Gerçi Kurucu hazır görünmüyordu. Onlarla ne yapacağını bilmiyormuş gibi kılıçlarını indirmişti.

Rakibi bir adım atınca kılıçlar öyle bir hızla havaya kalktı ki Claire gözlerini kırpıştırdı. Oliver bir kılıçla başını koruyarak yavaşça dönmeye başladı. O hali Claire'e akrepleri anımsatmıştı. Amelie de aralarındaki mesafeyi koruyarak dönüyordu. Aniden iki hızlı adım attı, sıçradı ve yana kayarak hamlesini yaptı. İki kılıcı da hedefi buldu. Biri Oliver'ı bacağından, diğeri kolunun altından vurmuştu. Oliver fı-

rıldak gibi dönüp kılıçlarını savurdu ama Amelie zarif bir hareketle eğilip hamleyi karşıladı.

Dövüş daha yeni başlıyordu.

Yaklaşık beş dakika sonra, "Biliyor musun," dedi Eve dalgınca. İki vampir birbirinin etrafında dönüyor, saldırıya geçiyor, kaçıyor, puan alıyordu. "Düşünüyorum da, galiba bir daha onu hiç kızdırmayacağım. Amelie'yi de."

"Hala düşünüyor musun?" dedi Claire fısıldayarak. "*Terminatör*, *Buffy*'ye karşı gibi bir şey bu."

"Kimin kazandığına nasıl karar verecekler? Tamam, birbirlerine vuruyorlar ama canlarının yandığına dair bir belirti yok."

"Bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum," dedi Claire.

Otuz saniye sonra Amelie epesinin ucuyla yere üç kez vurunca Claire'in haklılığı anlaşıldı. Oliver hamlesini yarıda kesip durdu ve "Bitti mi?" diye sordu.

"Gayet güzeldi," dedi Amelie. "Senin otuz iki ölümcül darben var, benim otuz bir. Ama senin gibi bir ustaya yenilmek beni üzmüyor, Oliver." Amelie kılıçlarını indirip hafifçe eğilerek selam verdi.

Oliver biraz daha fazla eğildi. "Sana kaybetmek de beni üzmezdi," dedi. "Ama kazanmak her zaman daha güzel. Yine sağını daha çok kullandığının farkındasındır."

"Evet. Doğanın verdiği dezavantajlardan öyle kolay kurtulunmuyor."

Birbirlerine gülümsediklerini görünce Claire dönüp Eve'e baktı. Eve hafifçe öksürdü.

"Hala orada mısınız siz?" dedi Oliver yüz ifadesini koruyarak. Bakışlarını Amelie'den ayırmadı. "Gidin."

"Tamam," dedi Claire. "Gidiyoruz."

Eşyalarını topladılar ve terli kıyafetlerini değiştirmek için küçük soyunma odalarından birine gittiler. Eve eskrim üniformasını çantasına tıkıştırıp pembe gömleğini çıkardı. Claire neredeyse on santimetre uzunluğundaki çürüğü görünce nefesini tuttu.

"Lanet olsun," dedi Eve. "Sutyenimin üstünden görünecek. Şu birkaç gün giyeceklerimi değiştirmem gerekecek." Çürüğe hafifçe dokundu. Acıdığı yüzünden belliydi. "Kırık yok. Etrafta ucu sivri bir şeyler varken Ollie'ye sataşmamam gerektiğini anımsatan bir hatıra var sadece."

"Onunla kapıştığına inanamıyorum."

"Kapışmakla kalmadım, onu *tuş* ettim. Bunun ne kadar zor bir şey olduğunun farkında mısın? Kaç sene eskrim yaptım ama nabzı olmayan birini tuş etmeye yaklaşmamıştım bile. Üstelik Oliver gerçek düellolar yapmış biri. Kılıçların ucunda güvenlik önlemi olmadan."

Claire buna inanabilirdi. Bir türlü inanamadığı şey, Eve'in bunu heyecan verici bulmasıydı.

Belki de, dedi içinden, *eskrim bana göre değildir.*

4

Eve döndüklerinde Michael oradaydı. Şaşırtıcıydı ama gitar çalmıyordu. Kanepede Shane'in yerine oturmuş, oyun oynuyordu. "Selam," dedi Claire'le Eve girince. "Kimse yemek yapmamış."

"Evde yiyecek bir tek sen olduğun içindir," dedi Eve. "Senin de yemek yapmadığına dair uçuk bir tahminde bulunacağım."

"Yapmadım." Michael elektrikli testereyle bir zombi öldürdü, karanlıktan başka bir tanesi fırlayınca oturduğu yerde içgüdüsel olarak eğildi. "Yaramazlık yapmış çocuklar gibi yatağa aç gideceğiz yani."

"Bence yanılıyorsun."

Eve göz kırpınca Claire elindeki yağlı poşeti havaya kaldırdı. "Hamburger kokusunu almadın mı sahiden? Vampir burnun tıkalı mı yoksa?"

"Hamburgerleri hayal ettiğimi sanıyordum."

"Kes sesini. Seninkine turşu da koydurdum. Sevdiğini biliyorum."

Michael oyunu durdurup kolu bir kenara bıraktı. O tam ayağa kalkarken kapı açıldı ve Shane içeri girdi. Çantasını koridorda, Eve'in çantasının yanında bırakıp Michael'ı başıyla selamladı. "Hamburgerleri kim aldı?"

"Gördün mü? Kokuyu o bile aldı!" diye seslendi Eve mutfaktan.

Michael onu duymazdan geldi. "Spor salonuna mı gittiniz?"

"Evet," dedi Shane. "Dövüş sporları hocası sağlam adam."

"Benim bir çürüğüm var!" diye bağırdı Eve. "Hem de kocaman! Tam kalbimin üstünde! Bilin bakalım, kim yaptı?"

Michael kaşlarını kaldırıp ona bakınca Shane ellerini kaldırdı. "Ben yapmadım, dostum. Ona elimi bile sürmedim."

"Oliver!" dedi Eve profesyonelce dengede tuttuğu tabaklarla mutfaktan çıkarken. "Michael, bu senin az pişmiş burgerin. Shane, seninki jalapenolu. Claire'le benimkiler bildiğimiz, sıkıcı, eski usul burgerler."

"Abur cubur konusunda giderek uzmanlaşıyoruz," dedi Michael. "Heyecan verici."

"Kes sesini. İçeceğini ısıtayım mı?" İçecek. Claire, Eve'in *kana* artık böyle dediğini fark etmişti. Evet, o da bir içecekti nihayetinde.

"Ben hallederim," dedi Michael. "Teşekkür ederim. Shane, Claire, kola?"

"Evet!" dedi ikisi aynı anda. Shane sarılıp onu öptü.

"*Cips kola*," dedi fısıltıyla.

"Cips kolanın bu halini, ilkokulda oynadığımız halinden daha çok seviyorum," dedi Claire. Shane'in dudaklarında tuz ve metal tadı vardı ama yine de onu öpmek çok güzeldi. Nemli tişörtü omuzlarına ve göğsüne yapışmıştı. Claire terin bile seksi olabileceğini hiç düşünmezdi ama Shane söz konusu olunca her şey tepetaklak oluyordu.

"Spor salonunda ne yapıyordun?" diye sordu Shane. "Seni merdivenli alette gördüm sanki."

Eyvah. Suçüstü yakalanmıştı. "Biraz takıldım işte," dedi. "Sonra Eve bana eskrim öğretti."

"Eskrimden çok, kılıcı düşürmeden tutmayı öğrettim diyebiliriz," dedi Eve. "Sonra Oliver'la kapışıp berabere kaldık."

Shane parmaklarını birbirine dokundurdu. "Ah, sonra da hepimizi karlar prensesi seçip Disneyland'e götürdüler!" Gözlerini devirdi.

"İstediğin kadar gül. Büzgülü etekle senden çok daha güzel görüneceğim," dedi Eve. "Hem yalan söylemiyorum. Oliver'ı tuş ettim. Sevgiline sor."

"Kılıcıyla ona vurdu," dedi Claire, Michael'la Shane ona bakınca. "Gözlerimle gördüm."

"Bunun üzerine Oliver bana haddimi bildirmek için epesini göğsüme geçirdi ama orası ayrıntı. Çürük de bu yüzden." Yakasını aşağı çekip morluğun üst kısmını gösterdi. Shane takdir dolu bir ıslık çaldı. Eve'in vücut hatlarına

değil tabii, çürüğüne. Claire bundan emindi. Bir morluğu beğenmek tam da Shane'e göre bir şeydi.

"Ben eskirimi böyle bilmezdim," dedi Shane. "Eskrim yalandan bir spor değil miydi? Golf gibi yani. Ya da çok yemek yeme yarışması gibi."

"Hey, golf çocuk oyuncağı değildir," dedi Eve omuz silkerek. "On sekiz delikte seni rezil etmemi istersen haberim olsun."

"Ben dersimi aldım, sağol." Shane sandalyesine oturup tabağını önüne çekti. "O kadar açım ki acı sos bile koymadan eşek eti yiyebilirim."

"Şanslısın o zaman. Bu hamburgerleri neyle yaptıklarını hiç bilmiyorum," dedi Eve. Michael mutfaktan gelip masaya üç kutu kola ve plastik bir şişe koydu. Şişede *içecek* vardı. Sıcak bir içecek. Claire şişenin saydam olmadığına şükretti. "Hep birlikte akşam yemeği. Vay be. Bugün önemli bir gün."

Son günlerde herkes yoğun olduğu için en çok iki ya da üçü birlikte sofraya oturabiliyordu. Dördünün biraraya gelmesi hepsini sevindirdi. Eve işyerinde olanlardan, yeni spor salonundaki eskrim odasının güzelliğinden bahsediyor, sürekli konuşuyordu. Michael şarkılarıyla ilgili gelişmeleri kısaca anlattı. Dallas'ta kaydettikleri demo konusunda hala karar verilmemişti. Her şey olumlu görünüyordu ama Michael ihtiyatlı konuşuyordu.

Claire az daha Myrnin ve Frank'ten bahsedecekti ama sonra Shane'in yanında bu konuyu açamayacağını hatırladı.

Shane babasının tam olarak ölmediğini, bilgisayara bağlı bir beyin olarak bir kavanozda yaşadığını bilmiyordu. Onun ölümünü kabullenmiş sayılırdı. Claire onun bu yeni duruma ne tepki vereceğinden emin değildi ve Shane'i üzmeye dayanamazdı. Shane şimdilik bunu bilmese de olurdu.

En azından Claire kendini buna inandırmaya çalışıyordu.

Hep birlikte olmak güzeldi, insan gerçekten evinde olduğunu hissediyordu. Kahkahalar ona moral veriyor, Shane'in bakışları ve gülümsemeleri içini ısıtıyordu. Yemekten sonra -sıra onlarda olduğu için- Eve'le bulaşıkları yıkadılar. Michael'la Shane ise yeni aldıkları oyunun başına oturdu. Ne şaşırtıcı ki bu da bir zombi oyunuydu. Kan ve bağırsak içerdiği kesindi. Sonra Claire bir ders kitabı alıp kanepede aralarına geçti. Eve ise yere yayılıp bir dergiye gömüldü.

Sıradan bir akşamdı. Son derece sıradan.

Shane oyunu kaybedene kadar.

"Lanet olsun!" diye bağırıp oyun kolunu ekrana fırlattı. Gerçekten *fırlattı*. Kol, ekranın hassas LCD kısmı yerine sert köşesine çarpıp paramparça oldu. Eve haykırıp silkelenerek üstüne saçılan parçalardan kurtulmaya çalıştı. Claire de irkilmişti.

"Tanrım, Shane, kendine gel," dedi Michael. "Kaybettinse ne olmuş? İlk kez olmuyor ki."

"Kes sesini," dedi Shane. Kalkıp oyun kolunu yerden aldı. "Amma çürükmüş."

"Suçu alete atma. Sen kırmadan önce gayet güzel çalışıyordu."

"Nereden biliyorsun? Onunla sen mi oynuyordun?"

"Bana yeni bir kol borçlu olduğunu biliyorum."

"Çok beklersin." Shane kolu bu kez *Michael'a* fırlattı. Ortada bir risk yoktu gerçi. Michael filmlerdeki özel efektleri anımsatan bir hareketle rahatça kolu yakaladı.

"Biraz sakinleşsen iyi olur."

"Oyun oynarken vampir reflekslerini kullanmasan iyi olur!"

Michael kaşlarını çattı. Genelde Shane'in onu kızdırmasına izin vermezdi ama Claire bu kez onun da sinirlenmeye başladığını görebiliyordu. "Hile yapmadım."

"Yapmadın mı?" Shane güldü. "Artık ne dediğinin farkında bile değilsin. Bizi ne zaman kandırdığını artık sen bile anlamıyorsun."

"Hey!" dedi Claire, Michael ayağa kalkınca aralarına girerek. Ev sanki bir anda kararmış, havasız kalmıştı. Sahiplerinin duygularına uyum sağlıyordu. "Kesin şunu! Alt tarafı bir *oyun*!"

"Hayır, alt tarafı bir oyun falan değil. Araya girme!"

"Yeter!" dedi Claire, Shane'in omzuna vurarak. "Bugün yeterince kavga etmedin mi? Ne bu şimdi? Michael haklı. Sırf oyunu kaybettin diye bir şeyleri parçalayamazsın. Sen üç yaşında değilsin, Shane!"

Shane siyah gözlerini yüzüne çevirince Claire'in sırtından aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. Bu onun tanıdığı

Shane değildi. *Diğer* Shane'di. "Bana vurma," dedi Shane. "Hoşuma gitmiyor."

Claire ellerini indirip derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Yapmamalıydım. Sadece dikkatini bana vermeni sağlamaya çalışıyordum."

Başarmıştı işte. Başardığına da pişman olmuştu. Ama hiç değilse Shane'le Michael arasında yükselen gerginlik bir yere varmamıştı.

Gerginlik artık onunla Shane arasındaydı.

"Claire," dedi Michael. Claire ona bakmadan elini kaldırdı. Michael sustu.

Claire, Shane'in bir şey söylemesini bekliyordu.

SHANE

Kaybetmekten nefret ediyorum. Öyle böyle değil. Belli etmemeye çalışıyorum ama içimde fırtınalar kopuyor. Çünkü kaybetmek, başkasının merhametine kalmak demek. Bir oyunda bile. Önemsiz bir konuda bile.

Hayatım başkalarının gücüne maruz kalmakla geçti. Önce babamın, sonra vampirlerin. Benden daha hızlı, güçlü, acımasız birileri hep oldu. Bu da bana kendimi içten içe korkak bir çocuk gibi hissettirdi.

Yalan söylemiyordum. Oyun kolu rezaletti. Tuşları basmıyordu. Beceremediğim için değil, o alet yüzünden kaybettim.

Michael beni başka türlü yenemezdi. Tamam, kendimi kaybetmem sersemlikti ama haksızlığa uğradığım, Michael'ın hile yaptığı, kazanmak için vampir reflekslerini kullandığı ve kazanmayı hak etmediği düşünülürse... Burama kadar geldi, tamam mı? Kendimi tutamadım.

Ona haddini bildirmek istedim.

Belki de spor salonunda bir şeyler değişti. İçimde, karanlık bir mağaraya kapattığım bir şeyler serbest kaldı. Sonuçta Michael'dı o. Ama şimdi ona bakınca aslında arkadaş olmadığımızı anlıyorum. Birlikte büyüdüğümüz, hep arkamı kollayan kişi değil o. Michael'ın bedeninde artık başka biri var.

Kızlar rahatsız oldu. Claire benimle konuşmaya çalıştı ama omzuma vurana kadar onu duymadım. Öyle olmadığını biliyorum, yine de sanki omzuma sivri bir şey saplandı. Çok gergin olduğum için bütün sinirlerim aşırı hassastı. Galiba tam oramda bir de morluk vardı. Ona muhtemelen pek hoş olmayan bir şey söyledim. Beynimden elime giden sinir alev alev yanıyordu.

Parmaklarım büküldü, elim etten, kemikten ve güçten oluşan demir bir topa dönüştü.

Claire endişe ve öfkeyle yüzüme baktı. Gözlerinde ilk kez yansımamı gördüm. Ne yaptığımı gördüm.

O bakışı tanıyordum. O yüzü. Bütün çocukluğum boyunca, babamın sallana sallana bardan eve her dönüşünde görüyordum. Alyssa öldükten sonra o öfkenin gücüne maruz kalmadığım bir gün bile geçmedi.

Tanrım. Tanrım.

Birden bir perde açılıp içimi aydınlattı sanki. Kendimde gördüğüm şeylerden hiç ama hiç memnun kalmadım. Dövüşmek bambaşka bir şeydi. Şimdi gördüğüm, asla olmak istemediğim bir şeye dönüştüğümdü.

Ne var ki ta derinlerde bir yerde, babamın neden öyle olduğunu anlıyordum. Bütün o şeytanları salıvermek, kükremelerine izin vermek işten bile değildi.

Ve insana iyi geliyordu.

Hayatım boyunca hiçbir şey beni bu kadar korkutmamıştı.

Claire, Shane'in ruhunda bir kırılma olduğunu hissetti. Shane gözlerini kırpıştırdı ve birden yine *Shane* oldu. Sıcakkanlı, gerçek ve pişman. "Ah, Tanrım. Özür dilerim," dedi Claire'e sarılarak. "Böyle olsun istememiştim. Çok özür dilerim." Vücut dili değişince Claire onun Michael'a baktığını tahmin etti. "Kusura bakma, dostum."

Michael ikna olmuşa benziyordu. "Tamam. Bir dahaki sefere bu kadar büyütme. Sadece bir oyun."

"Yarın yeni bir kol alırım," dedi Shane. "Tekrar özür dilerim." Claire onun ses tonundan samimiyetini anlıyordu. Shane öylesine özür dilemiyordu. Michael'ın da bunu bildiğini tahmin etti. "Galiba kendimi adrenaline biraz fazla kaptırdım."

Yattığı yerden onlara bakan Eve sonunda ayağa kalkıp başını iki yana salladı. "Plastik parçalarını ben toplamam. Collins, o iş sana düşüyor dostum. Keyfini çıkar. Ben kaçıyorum."

"Korkak," dedi Shane. Kötü bir laf sokma denemesiydi ama en azından denemişti. Eve gülümseyerek ona ortaparmağını gösterdi -o akşam ilk kez oluyordu bu- ve üst kata çıktı.

Claire esneyince saate baktı. Of, geç olmuştu. Sabah erkenden dersi vardı.

Shane'i yanağından öptü. Shane başını çevirince öpücük uzayıp başka bir boyut kazandı. "Ben de artık yatmak zorundayım," dedi Claire istemeye istemeye.

Shane gırtlağından soruyu andıran bir ses çıkardı. Claire kızardı çünkü Michael yanlarındaydı. Michael başka bir şeyle meşgulmüş gibi yapmaya çalışıyordu ama çabası boşaydı. Vampir hisleriyle Claire'in kalbinin nasıl attığını çok iyi biliyor olmalıydı. "Hayır," diye fısıldadı Claire, Shane'in kulağına. "Dinlenmeliyim."

"Peki," diye karşılık verdi Shane fısıldayarak ve Claire'in boynunu öptü. Tam da Claire'i ürperten noktadan. Shane oranın Claire'in hassas yeri olduğunu ve dizlerinin bağının çözüldüğünü biliyordu. "Uslu dururum," dedi. "Ben hep usluyum zaten."

"Kes şunu." Claire kendinden az önceki kadar emin değildi. "Dinlenmem gerek."

Shane onu bırakıp geriye çekildi ve ellerini havaya kaldırdı. "Tamam," dedi. "Git hadi."

Claire de gönülsüzce öyle yaptı. Dönüp baktığında Shane'in plastik parçalarını halıdan topladığını gördü. Michael da yaşananları hala anlamlandırmaya çalışıyormuş gibi,

hafif çatık kaşlarla onu seyrediyordu. Sonra basamaklarda duran Claire'e döndü ve "İyi geceler," dedi.

Claire ona el salladı. "Kavga etmek yok, değil mi?" dedi. "Söz verin."

Michael elini kalbine götürdü ve kazık saplarmış gibi yaptı. Bu hareket Claire'i hem güldürdü hem de ürküttü. "Bir şey olmaz," dedi. "Değil mi, Shane?"

"Tabii." Ama Shane'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Michael'ın vampir olduğu ilk günlerde yaşadığı tedirginliği yaşıyordu sanki. Shane başlangıçta Michael'a hiç güvenmemişti.

Claire neden onun birdenbire Michael'a yine güvenmemeye başladığını anlamamıştı.

Her şey çok karmaşıktı ve Claire şu anda bunları düşünemeyecek kadar yorgundu. Buna rağmen, ayışığının vurduğu yatağına girdiğinde hemen uyuyamadı. Dönüp durdu, pencereye vuran, bir iskeletin ellerine benzeyen ağaç gölgelerini seyretti. Shane'in ne yaptığını merak ediyordu. İçten içe gelip kapıyı çalmasını umuyordu. Shane gelmedi.

Sonunda uykusu gelmeye başlamış, gözkapakları ağırlaşmıştı ki odada biri olduğu hissine kapıldı.

O tarafa dönerken kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Ayışığı odanın o kısmına ulaşmıyordu ama Claire karanlıkta duran gölgeyi fark etti.

Gölge bir adım atıp ışığa geldi. Shane değildi. *Myrnin*'di.

Tehditkar bir hali vardı. Kıvırcık, siyah saçları beyaz yüzünü çevreliyordu. Gözleri simsiyahtı. Claire öfkeyle ona

yatak odasında ne aradığını soracaktı ki daha tek kelime edemeden Myrnin buz gibi eliyle onun ağzını sımsıkı kapattı.

Claire bağırmaya çalıştıysa da kimsenin duymayacağı boğuk bir uğultu çıkarabildi sadece. Myrnin bir parmağını dudaklarına götürüp ona yaklaştı.

"Bunu yaptığım için özür dilerim," dedi fısıltıyla. "Uygunsuz bir davranış olduğunu tahmin ediyorum. Haklıyım, değil mi? Bir hanımın yatak odasına davetsiz girmek bu devirde bile hala uygunsuz kabul ediliyor, değil mi?"

Claire başını salladı. Myrnin elini çekmedi. Çekse Claire'in evi inleteceğini biliyor olmalıydı.

"Kusura bakma ama durum acil. Hemen giyin. Amelie bizimle görüşmek istiyor."

Ah. Tamam, vampirler insanların mesai saatlerine uymuyordu ama bu kadarı da fazlaydı.

"Lütfen bağırma," dedi Myrnin. "Zor durumda kalırım."

Bu sözler Claire'in başını sallamasına yol açtı. Ağzındaki soğuk el kalkınca derin bir nefes aldı. Bağırmadıysa da ne olur ne olmaz diye yatağın diğer tarafına kaçmayı ihmal etmedi.

"Arayabilirdin," dedi. Sesi beklediğinden biraz daha yüksek çıkmıştı. "Benim bir telefonum var."

"Benimki kayboldu." Claire işte buna inanırdı. "Aptal şeyler. Çok küçükler. Giysiler yıkanırken cepte unutulmaları işten bile değil. Buraya gelmek en kolayıydı. Giyinik misin?"

"Bana bunu sorduğuna *inanamıyorum*. Gecenin bir yarısı odama giriyorsun. Sence de biraz korkunç değil mi bu? Hatta sapıkça?"

"Ah, çok doğru bir noktaya temas ettin. Ben en iyisi dışarıda bekleyeyim. Acele et ve kimseye bir şey söyleme."

Claire, Myrnin'in odanın kapısına doğru yürümesini bekledi ama bu fazla *sıradan* olurdu, değil mi? Myrnin kapı yerine arka bahçeye bakan pencereden çıktı ve kaldırımdan inermiş gibi adımını atarak altı metreden aşağı atladı.

Claire aşağı bakmaya gerek duymadı. Myrnin'e bir şey olmamıştı elbette. Olmuşsa da Claire'in umrunda değildi. Claire *uyurken* nasıl odasına girerdi?

Şifonyerde temiz çamaşır ararken kapı sessizce çalındı. "Claire? Uyanık mısın?"

Shane. Claire donakalıp nefesini tuttu. Kapıyı açıp kendini onun kollarına bırakmak ve Myrnin'i tamamen unutmak istiyordu. Diğer yandan, Myrnin oraya boşu boşuna gelmemişti. Bir terslik vardı ve *kimseye söylememesi* tembihlenmişti. Buna Shane de dahildi ne yazık ki. Claire kapıdan gözlerini ayırmıyordu, neyse ki kol oynamadı. Kapı bir kez daha çalındıktan sonra Shane'in, odasına doğru yürüdüğünü duydu.

Nefesini koyuverdi, başını iki yana salladı. "Senden nefret etmem için bir sebep daha, Myrnin," diye mırıldandı.

Şıklığı pek de umursamadan giyinip banyo penceresinden aşağı baktı. Beklediği gibi, Myrnin ellerini arkasında birleştirip başını eğmiş, volta atıyordu. Seksenlerden kalma,

cırtlak renkli bir gömlek, şort ve sandalet giymişti. Sandaletler hiç değilse deriydi ve normal bir erkeğin -zorda kalırsa- giyebileceği tarzdaydı.

Myrnin ne filmlerdeki şık vampirlere ne de Morganville'deki diğer vampirlere benziyordu.

Başını kaldırıp pencereye bakınca saçları arkaya düştü. "Hadi. Atlasana."

Oradan atlamak bir vampirin yapacağı işti, pek de atletik olmayan Claire gibi bir insanın değil. Claire başını iki yana salladı. Myrnin içini çekti ve beynini çekip çıkarmak istiyormuş gibi iki eliyle saçlarına asıldı. Derken aklına bir fikir gelmiş olmalıydı ki koşarak karanlığa dalıp gözden kayboldu.

Göz açıp kapayana kadar elinde bir merdivenle döndü. Claire'lerin merdiveni değildi. Myrnin bir komşudan almıştı herhalde. Neyse, hiç değilse atlamaktan iyiydi.

Merdivenden inmek, Myrnin onu tutma zahmetine katlanmadığı için korkutucuydu. Merdiven her adımda yerinden oynuyordu. Claire birkaç basamak kala yere atladı. "Nereden geldi bu?"

"Ah, şuradan," dedi Myrnin elini karanlığa doğru sallayarak. "Nezakete vaktimiz yok. Bana ayak uydur lütfen."

Tabii ya. Myrnin araba kullanmıyordu. Yürüyerek gideceklerdi. Karanlıkta. Vampirlerin şehrinde. Claire hiç değilse yalnız değildi ama eşlikçisinin bacakları uzundu ve Claire'i beklemeye niyeti yoktu. Geride kalmamak için sık sık koşmak zorunda kalıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Claire, Lot Sokağı'nın köşesine geldiklerinde. Sokak lambası yanmıyordu. Morganville'deki sokak lambalarının çoğu tam da onlara ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda yanmazdı zaten. "Acil durum nedir, söylesene?"

"Arkadaşını kimin öldürdüğünü öğrendim."

"Ya." Claire karşıdan karşıya geçerlerken derin derin nefes aldı. Sağa dönüp şehir merkezindeki Kurucu Meydanı'na yöneldiler. "Kimmiş?"

Bu basit bir soruydu ama Claire basit bir cevap beklemiyordu. Claire'in net cevaplara en çok ihtiyaç duyduğu anlarda Myrnin hep üstü kapalı konuşurdu.

Bu yüzden Myrnin, "Gerçekten öğrenmek istiyor musun?" deyince şaşırdı.

"Tabii ki istiyorum!"

"Cevap vermeden önce iyi düşün, Claire. Öğrenmek istiyor musun?"

Claire'in içine bir kurt düştü. Myrnin'in şaka yapar gibi bir hali yoktu. Bu kadar kontrollü olması da en basit ifadeyle garipti.

"Öğrenmemem için bir sebep mi var?" Myrnin ona baktı. Vampirin yüzündeki ifade Claire'i rahatsız etti.

"Evet," dedi Myrnin. "Birden fazla sebep aklıma geliyor."

"O zaman neden beni yatağımdan kaldırıp buralara sürükledin?"

"Seçme şansım yoktu. Amelie öyle istedi. İtiraz ettiğime emin olabilirsin. Fakat beni dinlemedi."

Birkaç adım sonra Kurucu Meydanı'nın solgun ışıkları gecenin karanlığını yumuşattı. Yanlarından geçtikleri evler sessiz ve karanlıktı. Havlayan birkaç köpek dışında onları fark eden yok gibiydi.

"Söyle," dedi Claire. "Oraya gitmeden önce öğreneyim. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem daha iyi olur."

"Böyle diyeceğini biliyordum." Myrnin'in buna sevinip sevinmediği belli değildi. "Peki. Katil, Eve'in kardeşi Jason."

Jason. Bu haberin Claire'i çok da şoke ettiği söylenemezdi. Jason onlarla oturup akşam yemeği yemişti. Hatta bir keresinde Claire'in hayatını kurtarmış sayılırdı. Öte yandan Claire'i korkutmuş, tehdit etmiş ve Shane'i yaralamıştı. Gözünü bile kırpmadan. Jason iyi bir insan değildi.

"Eve çok üzülecek," dedi Claire. Arkadaşının neler hissedeceğini hayal bile edemiyordu. Eve, Jason güya değiştiği için çok sevinmiş, onun düzelme çabalarını desteklemişti. Ve şimdi böyle bir şey olmuştu. Eve yıkılacaktı.

"Şaşırmadın."

"Evet... Şaşırmaktan çok hayalkırıklığına uğradım. Onun düzelmesini çok istemiştim."

"Ah, Claire." Myrnin başını iki yana salladı ve tek koluyla Claire'e kısaca sarıldı. "Hepimizin şimdikinden daha iyi olmasını istiyorsun. Bu hem çok hoş hem ürkütücü. Seni kaç kere hayalkırıklığına uğrattım."

"Bu şekilde değil."

"Çok benzer şekilde. Belki bu kadar kanlı değil."

"Jason'a ne olacak?"

Myrnin ona uzun uzun baktı. Claire bunun çok da gerekli bir soru olmadığını anladı. "Hayır," dedi. "*Hayır*, Myrnin. Ne olursa olsun o bir vampir öldürmedi. İnsanlara karşı işlenen şiddet suçları insanlar tarafından cezalandırılır. Kural böyle."

"Kuralları Amelie koyar, sevgili çocuğum."

Kurucu Meydanı yolunda, şehrin nispeten ıssız bir noktasındaydılar. Normalde Claire güpegündüz bile orada dolaşmaktan hoşlanmazdı ama yanında bir vampir olması onu dikkatsizleştirmişti.

Myrnin birden durup başını kaldırana kadar Claire hiçbir şey fark etmedi. Vampirin yüzü gümüşi ayışığında her zamankinden de beyazdı. Genellikle yüz ifadesinde insanları andıran bir yumuşaklık olurdu, oysa şimdi tam bir vampir donukluğu vardı. Claire kendini çok güçsüz ve savunmasız hissetti.

Neyse ki Myrnin'in onunla bir derdi yoktu. Karanlıktaki bir noktaya kilitlenmişti.

"Claire," dedi alçak, yatıştırıcı, kontrollü bir sesle. "Cep telefonunu çıkarıp polisi arar mısın lütfen? Biraz acele et. Acil çağrı numarasını arayabilirsin."

Myrnin'in ona hiç uymayan tavırları Claire'i korkutmuştu. Gerekli üç tuşa basarken fısıltıyla sordu. "Neden?"

"Çünkü acil bir durum var," dedi Myrnin. Sonra da bir şey ona çarptı. Claire'in göremeyeceği kadar hızlı bir şey. Claire numarayı yazmış ama arama tuşuna henüz basamamıştı. Daha Myrnin yere düşmeden bir şey Claire'in bileği-

ne yapıştı. Burnuna zavallı Kokarca Doug'ın bin katı kötü bir koku geldi. Parlayan gözler ve kurukafanın üstüne deri gerilmiş gibi bir surat gördü.

Bıçak gibi parlayan keskin dişler, Claire'in boynuna yaklaşıyordu.

Myrnin ona -o şeye mi demeliydi?- öyle bir vurdu ki iki vampir boğuşup debelenerek en az on metre öteye uçtu. Claire hiçbir şey yapmadan aptal gibi dikilmenin hayatta kalmak için en iyi yöntem olmayabileceğini anladı. Çimlerin üstünde ışıldayan telefonunu fark edip arama tuşuna bastı. Nerede olduklarını anlamak için telaşla etrafına baktı. Köşedeki loş sokak lambası hemen altındaki tabelayı aydınlatıyordu.

Kurucu Meydanı'na sadece iki sokak mesafedeydiler.

Claire telefonu kulağına tutarak koştu. Kalbi göğüskafesini parçalayacak gibi atıyordu. Bastığı yeri göremiyordu ama kaldırımdaki tümsekleri düşünecek halde değildi. Canını kurtarmak için *daha fazla* vampirin yanına doğru koştuğuna inanamıyordu ama o şey...

"Dokuz yüz on bir. Durumunuz nedir?"

Claire nefessiz kalmıştı. Nerede olduğuna dair bir şeyler geveledi. Neler olduğunu anlatacakken bir şeye takılıp dengesini kaybetti. Telefon elinden uçarken kaldırıma yüzüstü yapışmaya hazırlanıp ellerini öne uzattı.

Fakat çarptığı şey kaldırım değildi.

Myrnin'di. Vampir onu yakaladı ve Claire'in anlayamadığı bir ifadeyle baktıktan sonra telefonu yerden aldı. Yü-

zünde kan ve yavaş yavaş iyileşen tırmık izleri vardı. Giysileri paramparça olmuştu.

Hiçbir şey söylemeden Claire'i kucaklayıp Kurucu Meydanı'na doğru koştu. Meydana ulaşmaları uzun sürmedi. En fazla otuz saniye sürmüştü. Claire bu süreyi kafasını toplamak ve hızla atan kalbine hakim olmak için kullandı. Ölmeyeceksin. *Sakin ol.*

Olanları tekrar düşündü. Myrnin'in alarma geçişi. İskeletin yüzü. Ölümün kokusu.

Açlıktan ölmek üzere olan bir vampirdi. Morganville'de böyle bir şey olamazdı. Vampirler istediklerinde kan bankasını kullanabiliyordu. Kurallara uymuyorlarsa zaten av bulmaları çok kolaydı. Bir vampir nasıl bu hale gelebilmişti? Hem neden doğruca Claire'e saldırmak varken önce Myrnin'e yönelmişti? Claire, yardım çağıracağı için onun önce kendisine saldırmasını beklerdi.

Hiç mantıklı değildi.

"Bir şeyler dönüyor," dediği anda ileride Kurucu Meydanı'nı gördü. "Beni yere bırak."

"Ben iyiyim," dedi Myrnin onu ayaklarının üstüne indirirken. "Sorduğun için teşekkürler. Damarlarının içeriğini ve ölümsüz ruhunu korumak gayesiyle kendimi tehlikeye attığım için nasıl olduğumu sorman beklenirdi." Her zamanki Myrnin gibi davranmaya çalışıyordu ama iyi değildi. Hayatı buna bağlıymış gibi telefonunu sıkı sıkı tutan Claire ondan bir adım uzaklaştı ve polislerin hala telefonda olduğunu hatırladı.

"Alo? Polis? Bir devriye arabası yollamanızı istiyorum..."

Myrnin telefonu pat diye aldı. "Boşverin. Şu an her şey yolunda, sorun kalmadı. Hizmetleriniz için çok teşekkür ederiz. Siz bu kızı boşverin," dedi ve kapattı.

"Hey!" Claire telefonu almaya çalıştı ama Myrnin havaya kaldırdı.

"Onun peşine insan polis yollarsan hepsi atıştırmalık olur," dedi Myrnin. "Şansları varsa ölüp kurtulurlar. Hadi." Claire'i bileğinden tuttu ve hızla yürümeye başladı. Bu kadar güç kullanmasına gerek yoktu. Claire inlememek için kendini zor tutuyordu. O bileği kim bilir kaçıncı kez böyle sıkılıyordu.

"Az önce olanlar neydi?" dedi. "Sakın sıradan bir vampir saldırısı olduğunu söyleme."

"Öyle değildi," dedi Myrnin. "Orada konuşuruz. Daha önce olmaz."

Devriye noktasına ulaştılar. Üniformalı polisler onları üstünkörü inceledi. Myrnin başını sallayıp yavaşlamadan yoluna devam etti. Dolayısıyla Claire de.

"Nereye gidiyoruz?"

"Elbette Jason'la konuşmaya."

"Ne? Ama..."

"Bu olaylar arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorum. Jason sadece piyon ve onun kimin piyonu olduğunu tespit etmeliyiz. Bu bilgiyi senin ondan alabileceğine inanılıyor."

"Bir dakika. Onu *sorguya çekmemi* mi istiyorsunuz?"

"Onunla konuş. Daha önce onunla dostane bir ilişki kurabilmiştin. Vampirlere söylemediği bazı şeyleri sana söyleyebilir. İnsan olarak zaten bu konuda avantajlısın."

"Avantajlı mı?"

"Vampirlere güvenini kaybettiği söylenebilir."

"Ona ne yaptınız siz?"

Myrnin ona bakmadı. İki yanında uzun, koyu renk ağaçların sıralandığı geniş bir kaldırımdaydılar. Gündüz çok güzel, gece ise tam tuzak kurulacak bir yerdi burası. Etrafta, Claire'e tamamen yabancı bir hayat süren vampirler ayışığında yürüyordu. O korkunç iskelet burada birine saldırmaya cesaret edemezdi.

Claire birdenbire evde olmak için dayanılmaz bir istek duydu.

"Myrnin. Neydi o?"

Myrnin, Jason'ın tutulduğu binaya kadar ağzını bile açmadı.

5

Vampirlerin kalesi sayılabilecek bir binada tek başına olmak Claire'in tüylerini ürpertiyordu. Özellikle de dışarı pencereden çıktığını, kimsenin, hatta Shane'in bile onun yerini bilmediğini düşündüğünde. Gelmiş geçmiş en başarılı plandı bu herhalde. *Kendime notlar: Bir dahaki sefere hiç değilse seni kimin öldürebileceğine dair bir mesaj bırak.* Belki ürkütücü olurdu ama en azından işe yarardı.

Amelie'nin odasının bulunduğu steril bina değildi burası. Ne pencere vardı ne de diğer binadaki mermer ve halıların yarattığı zarafet. İşlevsel olması için tasarlanmıştı. Boş duvarlar, kaba bir aydınlatma, çıplak bir zemin.

Ve her yerde uğursuz bir dezenfektan kokusu.

Holdeki sade, ahşap masada Claire'in tanıdığı bir vampir duruyordu. Koyu teni, vampirliğin verdiği beyazlıkla birleşince kül grisi bir renk ortaya çıkmıştı. Tek gözü kördü. Claire'i görünce dişlerini göstererek gülümsedi.

Claire onunla ilk kez Teksas Prairie Üniversitesi'nin kütüphanesinde karşılaşmış, canını kurtarmak için mücadele etmek zorunda kalmıştı. Yaşayarak öğrendiği üzere, pek de nazik bir vampir değildi.

"Bu bizim acemi vampir avcısı," dedi. "Güzel. Acıkmaya başlamıştım. Bana öğle yemeği getirdiğin için teşekkür ederim."

"O benimle, John," dedi Myrnin parmağını sallayarak. "Atıştırmak yok. Hem önce Amelie'den izin alman gerekir. O izni de alamayacağını biliyorsun zaten. Morganville'in nabzı atan vatandaşlarından birini ilgilendiren o... *kaza* sonrası şartlı tahliyen sürüyor."

Vampir hayalkırıklığı içinde omuz silkti. "Öyle olsun. Ne istiyorsun?"

"Seni ilgilendirmez, John. Sen işine bak ve sessiz ol," dedi Myrnin, Claire'i çekiştirerek. "Bu taraftan."

Aşırı kalın, çelik bir kapıdan içeri girdiler. Kapı bir daha asla açılmayacakmış gibi güm diye kapandı. Ardından, parmaklıkları vampirlerin bile gözünü korkutacak bir dizi kapıdan geçtiler. Bunlardan bazıları yamulmuştu, bazılarında da onları aşmaya çalışan vampirlerin parmak izleri kalmıştı. Görünüşe bakılırsa o vampirler amaçlarına ulaşamamıştı.

Bütün kapılar Claire'in arkasından kilitlenip kaçma şansını ortadan kaldırdı. Odasına bırakmadığı o not gözünde giderek değer kazanıyordu. Claire gizlice cep telefonunu çıkarıp sinyal seviyesine baktı.

Telefon çekmiyordu. Tabii ya. Mesajla bile yardım isteyemezdi.

Boş koridorlarda yürürlerken Myrnin dönüp ona baktı. Koridor duvarlarındaki çizikler ve göçükler herhalde kaçmaya çalışan vampirlerin ve insanların işiydi. Dekorasyonun bir parçası olmadıkları kesindi. Claire bir kırmızılık fark edip yakından bakınca ojeli bir tırnak parçası gördü.

"İyi misin?" dedi Myrnin. Claire ona korktuğunu belli etmemeye kararlı bir şekilde başını salladı. "Az kaldı."

Kolsuz bir kapının önünde durdu. Kenarda bir tuş takımı vardı. Myrnin bazı rakamlar yazdıktan sonra parmağını cam bir tabakaya bastırdı. Kapı içeride basınç varmış gibi tıslayarak açıldı.

Başka hiç ses yoktu.

Myrnin kapıyı hızla açıp içeri Claire'den önce girdi. Herhalde Jason elinde sert -ya da Jason'dan bekleneceği gibi keskin- bir şeyle kapının önünde bekleyebilir diye. Ama önleme gerek olmadığı anlaşıldı. Jason dar hapishane yatağında dizlerini yukarı çekmiş, duvara yaslanıp oturmuştu. Parlak beyaz hastane giysileri içindeydi. Giysinin önünde ve muhtemelen arkasında *hükümlü* yazıyordu.

Jason dağınık saçlarının arkasından onlara ifadesiz bir yüzle baktı.

"Selam, Jason," dedi Claire. Sesi gergindi. Sonuçta Claire gergindi. "Oturabilir miyim?" Oturulacak tek yer yataktı. Jason evet demedi ama hayır da demedi. Claire yatağın Jason'a en uzak köşesine oturdu. "Nasılsın?"

Jason omuz silkti. Omuzları belli belirsiz hareket etmişti. Ölü gözleri hızla Myrnin'e döndü, sonra tekrar Claire'i buldu.

Claire onun tehlikeli biri olduğunu biliyordu. Shane'i yaraladığını görmüştü. Daha kötü şeyler yaptığını da görmüştü. *Şimdi kalkıp gitsem kimse beni suçlayamaz*, diye düşündü. *Eve bile.*

Ama Eve'i, onun ne kadar üzüleceğini, nasıl ağlayacağını düşününce azminin son kırıntılarına tutunup orada kalmayı başardı. Odanın köşesinde, kapının yanında bekleyen Myrnin'e baktı. "Dışarıda beklesen olur mu?"

"Bu odanın dışında mı?"

"Evet."

"Emin misin?"

Değildi, yine de başını evet anlamında salladı. *Myrnin'in güvenlik demek olduğu bir gün içler acısı bir gündür*, dedi içinden. Anlaşılan Myrnin de aynı fikirdeydi çünkü cam tabakaya parmağını basmadan önce Claire'i uzun uzadıya süzdü.

Kapı kapanınca Claire, Jason'a döndü ve "Daha iyi mi?" diye sordu.

Claire bir an bir gülümsemenin izlerini görür gibi oldu ama o daha emin olamadan izler yok oldu. "Sence bizi izlemiyorlar mıdır?" dedi Jason.

"Üzgünüm. İzlediklerinden neredeyse eminim."

Jason yine omuz silkti. "Fark etmez. Neden geldin?"

"Myrnin getirdi."

"Sana anlatacağımı düşünmüş olmalı."

"Evet, galiba."

Jason başını ağır ağır iki yana salladı. "Anlatacak bir şey yok."

"Jason, durum ciddi. Sonuç bir süre hapis olmayacak. *Cinayet* söz konusu. *Teksas*'ta. Bu eyalette adamın gözünün yaşına bakmazlar. Bu şehirde ise hiç bakmazlar."

Bu kez karşılık olarak bir omuz silkmesi bile gelmedi, Jason boş gözlerle bakmakla yetindi.

"Seni bu işe kimin bulaştırdığını öğrenmek istiyorlar. Doug'dan kanı geri alman için seni tutan kişiyi istiyorlar."

"Doug da kim?"

"Öldürdüğün çocuk," dedi Claire gözlerinin içine bakarak. "Bir arkadaşımdı."

Jason hafifçe irkildi. Ürpermiş olmalıydı. "Kusura bakma," dedi. "Yanlış kişiyle konuşuyorsun. Ben yapmadım."

"Senin yaptığından eminler."

"Onlar hep emin zaten. Fakat bu haklı olduklarını göstermez. Kimin yaptığı gerçekten umurlarında mı sanıyorsun? Onların adalet anlayışı, sorunlu tiplerden birini yakalayıp kurtlara atmak. Bunun kim olduğu önemli değil."

"Suçsuz olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ben o sorunlu tipim işte. Anlamıyorsun, Claire. *Hiçbir şey fark etmez.* Cezayı çekecek olan benim." Tekrar omuz silkti. "Boşversene."

"Boşver mi? Jason, cinayetten bahsediyoruz! Senin... iyilik meleği olmadığını biliyorum..."

Jason kuru bir sesle, neşesizce güldü.

"...ama kimseyi öldürmediğini de biliyorum."

"Öyle mi? Biliyorsun demek. Emin misin?"

Emin olduğu söylenemezdi aslında. "Öldürseydin bana söyleyeceğinden eminim."

"Neden?"

"Çünkü korkmuyorsun," dedi Claire. "Bana kafayı yedirmekten kaçınmazsın. Hatta buna can atarsın. Ama bu konuda yalan söylemeyeceksin."

"Ah, söyleyebilirim."

"Biliyorum Jason, bana artık yalan söyleyemezsin." Öne eğildi. Hücrenin kokusu -ucuz temizlik malzemesi, ter, korku- gırtlağını yakıyordu. Yoksa sadece Claire'in gerginliğinden miydi bu? "Hayatımı kurtarmaya çalıştıktan sonra olmaz."

Jason'ın bakışlarını kaçırması bir zaferdi. Bu konudan hiç bahsetmemişlerdi, fırsat olmamıştı. Şimdiyse Jason onu dinlemeye mahkumdu.

"O dehlizlerde öleceğimi biliyordun ve polis çağırmaya gittin. Tutuklanacağını bile bile. Kaçabileceğin halde beni kurtarmaya çalıştın."

"Hayatını kurtarmadım ki. Bana inanmadılar. Tek elime geçen, hapse girmek oldu. Hiçbir iyilik cezasız kalmaz, değil mi?"

"Denemiş olmanın benim için anlamı büyük. Bana gerçeği bu sebeple söyleyeceksin, Jason. Benim düşüncelerime değer verdiğin için."

Jason, Claire'in anlamını çözemediği bir bakış attı. "Kendini çok büyütüyorsun."

"Hayır," dedi Claire yavaşça. "Pek sayılmaz. Bence bunu sen de biliyorsun."

Sessizlik.

Claire sessizliğin hiç bozulmayacağını, sonunda kalkıp Jason'ı kaderine terk etmek zorunda kalacağını düşünmeye başlamıştı ki "Onu ben öldürmedim," dedi Jason. "Ama neler olduğunu biliyorum."

İşte. "Ne oldu peki?"

"Tek yaptığım katili yurda sokmak ve ona elemanı nerede bulacağını göstermekti. Şu arkadaşını, Doug'ı."

"Yurda soktuğun *kimdi?*"

Cevabı Claire'i hazırlıksız yakaladı ama vampirlerin neden gecenin bir yarısı paniğe kapıldığını da açıklıyordu. "Önce kim olduğunu anlayamadım. Kir içindeydi, çok zayıftı, delirmiş gibiydi."

"*Kim?*"

"Şu yaşlı adam. Amelie'nin başına sürekli bela olan. Bay Bishop."

Bishop gelmişti. Üstelik çok aç ve kızgındı.

Claire'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Yolun ortasında Myrnin'le boğuşan vampir de Bishop'tı. Bu yüzden Claire'e tanıdık gelmişti. Sokakta karşılaştıkları öcü, gerçekten de öcüydü.

Vampirlerin bunca telaş etmesine şaşmamalıydı.

*

Jason konuşmaya başlayınca susmak bilmedi. Morganville'in karanlık yüzünden bir tanıdığı, bir TPÜ öğrencisiyle ilgili bilgi toplaması için ona para vermişti. Bu öğrenci Doug'dı tabii. Jason gerekli bilgileri vermişti ama ödemenin kalanı için birini Doug'ın yurt odasına götürmesini istemişlerdi. *Eh, zor bir şey değil,* diye düşünmüştü Jason. Ama buluşma yeri olarak belirlenen dehlize gidince o kişinin herhangi bir vampir değil, Amelie'nin vampir babası Bay Bishop olduğunu görmüştü. Bishop, Claire'in gördüğü en korkunç ve acımasız vampirdi. Onun yanında, *Nosferatu* filmindeki o kel vampir, kedi yavrusu gibi kalırdı. Onu düşünmek bile Claire'in tüylerini ürpertiyordu. Claire onun idam edildiğini sanıyordu.

Görünüşe bakılırsa idam edildiyse bile işler beklendiği gibi sonuçlanmamıştı.

"Böyle olacağını bilmiyordum," dedi Jason başını eğerek. Dizlerini karnına çekmişti. O an Claire'den daha zayıf, daha küçük görünüyordu. Korku içinde bir çocuktu. "Doug kapıyı açtığında oradaydım. Bishop sadece elini salladı. En azından benim gördüğüm oydu. Bir baktım ki Doug sırtüstü yatakta. Boğazından kanlar akıyor. Bishop onun sırt çantasından bir şey çıkardı ve *beni tehdit edebileceğini mi sandın*, dedi. Arkama bile bakmadan kaçtım. Beni kimin gördüğü umrumda değildi. Tek istediğim Bishop benden kurtulmaya karar vermeden oradan kaçmaktı. Yüzünde öyle bir ifade vardı ki... O an yurttaki herkesi öldürebilirdi." Yutkundu. "Eğleniyordu. Ve çok açtı."

Claire müzik yarıştıran iki öğrenciyi düşündü. Ölümün kıyısından döndüklerini bilmiyorlardı bile. Çok şanslıydılar. "Ne aldı?"

"Küçük bir şişe ve birtakım kağıtlar. Öğrenmek isteyeceğim bir şey değil. Benim tek düşündüğüm oradan kaçmaktı. İnan bana, keşke hiçbir şey görmeseydim ve bilmeseydim." Jason üzüntüyle başını dizlerine dayadı. "Bishop'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Ne yaptığını da bilmiyorum. İnan bana, onun adına çalışmıyorum. Güya sadece bir tanışma olacaktı. Arkadaşın arkadaşı türü bir şey. Uyuşturucu falan kullanıyor sandım. Aslında kim olduğunu anladığım anda kaçmak istedim ama çok korkmuştum. Onu gitmek istediği yere götürmeseydim bana ne yapacağını..."

Claire, Bishop'ın kızdığında neler yapacağını hayal edebiliyordu. Bunların hoş şeyler olmayacağı kesindi. "Suç sende değil," dedi. "Yapacağın bir şey yokmuş." Jason canından olmadığı için şanslıydı.

"Şimdi de yok," dedi Jason. "Bishop'ın yerini öğrenmek için bana işkence yapsalar bile işe yaramaz. Bilsem anında söylerdim. O lanet heriften ben de korkuyorum. Fakat hiçbir şey bildiğim yok."

Claire ona inanıyordu. Başını kaldırıp etrafta kamera aradı ve hücrenin uzak köşesinde küçük bir tane gördü. Birkaç saniye kameraya bakıp onları kimin izlediğini düşündü. Büyük ihtimalle Amelie'ydi. Hala kapının arkasında dolanmıyorsa Myrnin de izliyor olabilirdi.

"Seni buradan çıkarmaya çalışacağım, Jason," dedi Claire. "Gerçi polis konusunda bir şey yapamayabilirim."

Jason omuz silkip tekrar sessizliğe gömüldü. Gözleri yine ölü gibiydi. Yine de Claire onun bakışlarında bir farklılık olduğunu gördü.

Korku.

Kalkıp kapıya gitti ve bekledi. Kilit sesiyle birlikte kapı açıldı.

"Claire?" dedi Jason birden.

Claire arkasına döndü. "Seni bir daha göremezsem... denediğin için teşekkür ederim. Daha önce kimse bunu yapmamıştı. Eve bile. O benim ablam, onu seviyorum ama... galiba benim ümitsiz vaka olduğumu başından beri biliyordu."

Claire'in hayatında duyduğu en üzücü şeydi bu. Gülümsemeye çalıştıysa da beceremedi. Jason da ona gülümseyerek karşılık vermedi.

"Beni yine göreceksin," dedi Claire. "Söz veriyorum."

Kapı arkasından metalik bir sesle kapanırken Claire yalan söylemediğini umuyordu. Koridorun iki tarafı da boştu. Sadece duvarlardaki izler ve en az dört bir yandaki beyaz boyalar kadar gerçek bir umutsuzluk hissi vardı.

Girişteki vampir -ona acemi vampir avcısı diyen- birdenbire koridorda belirdi. Claire her şeye hazırlıklı olmaya çalışarak olduğu yerde donup kaldı. Vampir bir an ona baktıktan sonra onu eliyle yanına çağırdı.

Claire yerinden kımıldamadı.

"Sen bilirsin," dedi vampir. "Bana seni buradan çıkarmam söylendi. Kalmak istiyorsan sen bilirsin, çocuk. Bir sürü boş hücre var."

"Myrnin'i bekliyorum."

"Çok beklersin. Yukarıda, patron hanımın yanında. Ya benimle gel ya da bir hücreye gir. Seçim senin."

Amelie kapalı devre yayınları izliyorsa Claire'in koridorda olduğunu görüyor demekti. Yaşanabilecek her şeye şahit olacaktı. Claire, John'un da bunu bildiğini umuyordu. Bir tek bu ihtimale güvenerek başını salladı ve vampire doğru yürüdü.

John ona hiç dokunmadan kapıları açıp kapattı. Nihayet sonuncu bölmeye geldiler. Bir ucunda parmaklık, diğer ucunda o kalın, çelik kapı vardı.

Claire orada kamera olmadığını fark etti.

Eyvah.

John durup ona döndü. "Ne yaptığını unutmadım," dedi görmeyen, beyaz gözünün altına dokunarak. "Bu senin eserin. Canımı öyle yaktın ki hiç geçmeyecek."

Claire, kendisinden hiç hoşlanmayan ve pek de yakışıklı olmayan yüzünü ona borçlu olan bir vampirle yapayalnız kalmıştı. "Beni öldürmeye çalıştığın için böyle oldu," dedi. "Yani senin eserin. Belki duymak hoşuna gider, eskisinden daha korkutucu görünüyorsun."

John vampir dişlerini gösterince Claire damarlarındaki kanın ve karnına dikenler batırarak büyüyen korkunun varlığını sonuna kadar hissetti. "Sıkıysa bir daha söyle," dedi

tg: kaktusunx

vampir. "Suratıma sıvı nitrojen atman nasıl benim suçum oluyormuş?"

"Belki ikimiz de sorumluyuzdur ama ben bunun ötesine geçmem. Kapıyı açar mısın artık?"

"İşim bitince açacağım," dedi vampir. "Göze göz. İncil'de öyle yazıyor."

"İncil'in buyruklarına uygun bir hayat sürdüğünü sanmıyorum."

"Yanılıyorsun. Herkes gibi ben de kafama yatan kısımlara uyarım. Kıpırdamadan durursan uzun sürmez." Güldü. "Canın yanmayacak diyemem tabii. Yanmasa zaten anlamı kalmazdı, değil mi?"

Claire koca bir adım atarak geriledi. Boşuna. Ne kaçacak yer vardı ne elinin altında bir silah. Ondan çok daha iri bir vampire karşı bu şartlarda hiç şansı yoktu.

Ama yalvaracak değildi. Kafasının içinde çığlık atan ses öyle istese bile.

O notu mutlaka bırakmalıydım.

Derken yanındaki kapı tıslayarak açıldı. Claire hiç duraksamadı. Vampir ona uzanırken Claire kapıyı itip lobiye daldı ve tahta masaya çarptı.

Kızgın vampir peşinden lobiye daldı, derken içeride kimin beklediğini görünce durdu.

Amelie.

Uzun boylu bir kadın değildi ama usta bir terzinin elinden çıkmış ipek ceketi, eteği, topukluları ve tepesinde toplanmış saçlarıyla uzun görünüyordu. İpek kumaş, solgun

teninden bir ton daha açıktı ve onu tam bir heykele çevirmişti.

"Ben de göze göz düşüncesine inanırım, John," dedi. "İnancım da sağlamdır. En temel ilkelerimden biridir. Bunu hep aklında tutsan iyi olur."

John, Claire'e öfkeyle şöyle bir baktı ve başını eğdi. "Peki, efendim. Tutarım."

"Seni belirli bir işle görevlendirdiğimi düşünüyorum, John. Çok değerli ve muhtemelen çok da tehlikeli bir mahkumun başında nöbet beklemek."

"Haklısınız efendim."

"O zaman özel meselelerini bir kenara bırakıp işinin başına dönsen iyi olur."

John sessizce masaya gidip oturdu. Claire titrek, derin bir nefes aldı. Teşekkür ederdi ama Amelie'nin o an onun teşekkürünü duymak istediğini sanmıyordu.

"Bana çok faydan dokundu, Claire," dedi Amelie ona dönerek. "Şimdi bu gece burada duyduklarını unutacağına söz vermeni istiyorum senden."

"Yani..."

"*Unut* dedim," dedi Morganville'in kraliçesi. Kişiliğinin gücü Claire'e bir buz duvarı çarptı. "Seni buna zorlayamam. Fakat birilerine bir şeyler söylersen kesinlikle haberim olur. Bundan emin olabilirsin. İhanet konusundaki bakış açımı bildiğine inanıyorum."

Karşısındaki, arada bir gülümsemeyi bile başaran Amelie değildi. Morganville Kraliçesi, asla gülümsemeyen

Amelie'ydi. Bishop'ın kızı. Sayısız düşmana rağmen yüzyılları devirmiş bir savaşçı.

Claire onun, dediğini yapacağından bir an bile şüphe duymuyordu.

"Hiçbir şey söylemem," dedi. "Ama eve gitmek konusunda yardıma ihtiyacım var."

"Sana yardım edilecek. Myrnin!" Amelie sert ve sabırsız konuşuyordu. "Buraya gel. Hemen."

Duvarda -Claire'in kapı olduğunu asla tahmin edemeyeceği- bir bölme açıldı ve Myrnin başını uzattı. "Burada işimiz bitti mi yani?"

"Şimdilik," dedi Amelie. "Onu eve götür. Ve..."

"Hiçbir şey söyleme. Tamam, tamam, yedi yüz kere falan söyledin," dedi Myrnin ters ters. "Sadece yaşlıyım, sağır değilim."

Amelie'nin soğuk bakışları keskinleşti ve gözlerinde kırmızı parıltılar belirdi.

"Sence ben bu konuda şaka kaldıracak gibi mi görünüyorum?"

"Belki de kaldırmalısın," dedi Myrnin. "Ve belki de fırsatın varken senin ihtiyarın kellesini almalıydın. Öyle bir karar versen kimse sana itiraz etmezdi. İbret olsun diye bir yerlere kapatıp ona daha fazla acı çektirmek acımasızca ve daha kötüsü akılsızcaydı. Tam da zamanında yufka yürekli olacağın tuttu."

Claire, Amelie'nin bastığı zemin, onu sarmalayan hava, etrafındaki her şey donacak sandı. "Öyle mi dersin? Bana

sorarsan saçmalıkların yüzünden taşmak üzere olan sabrımın sesi o. *Eski dostum*, haddini bil."

Myrnin birden onun burnunun dibinde bitti. Amelie'den çok daha uzundu ve giysi açısından zarafetinin tam zıddıydı. Tavrı Claire'e nefes almayı bile unutturdu. "Ben senin dostunum," dedi Myrnin yavaşça. "Her zaman da öyleydim, sevgili dostum. Ama konu baban olunca mantıklı davranamıyorsun. Onun seni etkilemesine izin verme. Onunla oyun oynama. Her zaman senden daha acımasız olacak. Onu bulduğunda öldür. Yapabilsem senin için onu ben öldürürdüm ama çok hızlı ve güçlü. Beni ısırmasına izin veremem. Göz açıp kapayana kadar kendine bir ordu toplayabilir. Onu bulmak ve bulduğun anda da öldürmek zorundasın."

Claire bir an onun Amelie'yi etkileyebildiğini, Kurucu'nun onu gerçekten dinlediğini sandı. Derken Amelie tek eliyle Myrnin'in boğazına yapışıverdi. Tırnaklarının battığı yerlerden kan akıyordu. Tek bir hareketle Myrnin'e diz çöktürdü ve onu orada tuttu.

Myrnin karşı koymuyordu. Claire onun istese de karşı koyabileceğinden şüpheliydi. Amelie'den yayılan soğuk tehdit dalgası Claire'i olduğu yere çivilemişti.

Amelie ağır ağır Myrnin'e doğru eğildi. "Babamın en iyi öğrencisi olduğumu unutma, Myrnin. Onu öldüreceğim ama ben istediğimde. Bana ne yapacağımı söyleme, yoksa sana Morganville'in kraliçesi olduğumu hatırlatmak zorunda kalırım. Kurucu sen değilsin, *benim*."

"Bunu asla unutmam," dedi Myrnin boğuk bir sesle. "Tırnakların boynuma batmışken mümkün değil. Hafızaya çok faydaları oluyor."

Amelie gözlerini kırpıştırıp onu bıraktı ve kaşlarını çatarak kanlı tırnaklarına baktı.

Myrnin zorlanmadan ayağa kalktı ve şortunun cebinden siyah bir mendil çıkardı. Amelie tek kelime etmeden mendili alıp kanı sildi ve geri verdi. Myrnin de boynunu sildi. Yaralar kapanmıştı bile.

"Bu gece senin için ikinci kez kanımı dökmüş oldum," dedi. "İkimiz de söylemek istediklerimizi söyledik. Hatta sen uygulamaya bile geçtin. Madem öyle, ben artık gidiyorum. Ah, Claire'i de alıyorum."

Amelie başını salladı. Kaşlarını belli belirsiz çatmıştı. "Haklısın," dedi Amelie, Myrnin ve sonunda nefes almaya cesaret eden Claire kapıya yürürken. "Babamın kaçışı beni... tedirgin etti."

"Hiç belli olmuyor," dedi Myrnin. "Tavsiyem geçerli. Onu cezalandırma. İbretlik işlere kalkışma. Onu bulduğunda hızlıca ve sessizce öldür. Tek barış umudu bu. Şehirde tekrar güç kazanmasına göz yumamazsın. Biri ona yardım ediyor, yoksa şimdiye kadar onu yakalardın. Sokaklarda avlanmayı göze alamazdı. Her şey hızla kötüye gidecek. *Vakit kaybetme.*"

Amelie kaşlarını çatarak başını yavaşça salladı.

Myrnin, Claire'i kolundan tutarak hızla dışarı sürükledi. Merdivenden inip karanlığa çıktılar. Bu kez Amelie'nin arabalarından birini istedi.

Zırhlı bir araba.

Myrnin'in böyle tedbirli davranması... Tehlikenin büyüklüğünü hiçbir şey bu kadar iyi anlatamazdı.

6

Claire eve döndüğünde merdiven hala yerinde duruyordu. Myrnin ona merdivenin yanına kadar eşlik etti. Claire üç basamak çıkıp arkasına baktığında, her zamanki gibi Myrnin çoktan ortalıktan kaybolmuştu. Claire merdivenin nasıl sallandığını görmezden gelmeye çalışarak tırmandı.

Açık pencereye ulaşınca rahatladı. Kendini içeri atıp küt diye yere indiğinde hava hala karanlıktı ve başucundaki saate göre en fazla bir buçuk saat daha öyle kalacaktı.

Korkunç bir durumdu bu. Tam da Morganville'de bazı şeyler rayına oturmaya başlamışken Bishop yeniden sahneye çıkmıştı. Daha önce bir kez her şeyi yok etmeye o kadar yaklaşmıştı ki. Amelie'yi ve şehirdeki herkesi kendi malı gibi, oyuncakları gibi görüyordu.

Şimdi bir de bu kadar öfkeliyken neler yapacaktı kim bilir. Myrnin haklıydı. Claire kimsenin ölmesini isteyecek

biri değildi ama Bishop istisnaydı. Onun hemen yok edilmesi gerekiyordu.

Neden hala buradaydı? Morganville'den kaçmaya çalışması gerekmez miydi?

İntikam. O da intikam için yaşayanlardandı. Jason, onun Kokarca Doug'a, "Beni tehdit edebileceğini mi sandın?" dediğini söylemişti.

Bishop güpegündüz bir insanın ayağına gidiyordu. Bunu sağlamak için Doug onu neyle tehdit etmiş olabilirdi ki?

Doug'ın elinde bir şey vardı. Claire kan şişelerini zaten biliyordu. Onlar da yeterince kötüydü fakat başka şeyler de söz konusuydu. Kağıtlar. Bishop onları da almıştı.

Doug, Bishop'a şantaj yapıyordu. Sadece ona da değil. Bishop yalnız olamazdı.

Claire yatağına oturup dinlendi. Ayakkabılarını çıkarmaya hazırlanırken bir şey duydu. Sesler. Koridordan alçak sesle konuşan birilerinin sesi geliyordu. Michael, Shane ya da Eve'le konuşuyor olabilirdi... Ama sanki bir terslik vardı.

Claire ayakkabılarını çıkarıp çoraplarıyla kapıya gitti. Kapı kilitli değildi, Claire kapıyı nadiren kilitlerdi. Soğuk kapı kolu kolayca döndü. Claire kapıyı dışarıyı görebileceği kadar araladı.

Hayır. Koridorda kimse yoktu. Kapıyı biraz daha açıp başını uzattı. *Bu çok aptalca. Burası benim evim. İstediğim an istediğim yerine giderim.*

Bir gariplik vardı. Ev onu tutuyordu sanki. Cam Ev'de hep bir bilincin yansımaları olmuştu ve ev o anda çok ger-

gin gibiydi. Belki de endişeliydi. Claire'i tedbirli olmaya iten buydu.

Sesler boğuktu. Koridorun ilerisinden geldikleri anlaşılıyordu.

Shane'in odasından.

Belki televizyon seyrediyordur. Gerçi pek seyretmezdi. Televizyonu açıp uyuyakalmış olabilirdi. Hayır, seslerden biri Shane'inkine çok benziyordu.

Diğeri ise bir kıza aitti.

Kız *güldü.* Dostane bir gülüş değildi. Gırtlaktan gelen, işveli bir gülüştü.

Claire buna izin verecek değildi.

Öfkeyle dişlerini sıkarak Shane'in kapısındaki "İzinsiz Girenlere Ateş Edilecektir" tabelasına baktı.

Böyle bir şeyi asla kabullenemezdi.

SHANE

Michael'la ve Claire'le olanlardan ve oyun kolunun kırılmasından sonra uyuyamadım. Canım sıkkındı. Sanki on beş bardak Red Bull'lu kahve içmiştim. Kendimi iyi hissetmiyordum. Kulaklıkları takıp müzik dinlemeyi denedim. Sesi ne kadar açarsam açayım metal müziğin bir faydası olmadı. Bodrumdaki kum torbası aklıma geldi, onu da canım istemedi.

Ben de kalkıp evde dolaştım. Michael hala ayaktaydı. Alt katta gitar çalıyordu. Onun müziğini dinlemeyi severdim fakat bu gece hiç çekecek halim yoktu. Sesini duydukça, insan gibi yaşamaya çalışan bir vampirle aynı çatı altında olduğumu anımsıyordum. Son zamanlarda buna alışmaya başlamıştım ama birkaç gündür eski duygularım geri gelmişti.

Claire'in odasından fısıltılar geldiğini duyar gibi oldum. Kulaklıklar yüzünden kulaklarım hala çınlıyordu. Claire'i düşününce canım birden... anlarsınız işte. Ben bir erkeğim. Canımın ne istediğini tahmin etmek zor değil. O da uyanıksa belki aynı şeyi istiyordur diye düşündüm.

Yan yana olursak bu kapana kısılmışlık duygusundan biraz olsun kurtuluruz diye umuyordum.

Kapıyı her zaman olduğu gibi yavaşça çaldım. Ses çıkmadı. Fısıltıları hayalgücüm yaratmış olabilirdi. O uyuyor, *dedim kendi kendime.* Rahat dur. Git soğuk bir duş al. *Kum torbasını yumruklamak da aynı kapıya çıkardı. Kendimi yorup adrenalinden kurtulabilirdim.*

Bunların yerine evde dolaşmaya devam ettim.

Merdiveni ne zaman fark ettiğimi tam bilmiyorum. İki saat falan geçmişti. Bir sandviç yapayım diye mutfağa inmiştim. Michael gitar çalmayı bırakıp odasına çıktığında karanlık ve tüm gölgeler bana kalmıştı. Biraz Dead Rising *oynayıp rövanşa hazırlanmayı düşündüm, o da pek çekici gelmedi.*

Arka pencerenin yanından geçerken gözüme bir parıltı çarptı. Orada öyle bir şey olmaması gerekiyordu. Eve dayanmış bir merdiven gördüm. Bize ait olmayan, kocaman bir merdiven.

Birkaç saniye merdivene baktıktan sonra Claire'in penceresinin altında olduğumu fark edip karnıma yumruk yemiş gibi oldum. Basamakları üçer üçer çıkarak yukarı koştum. Odasına giren her kimse onu öldürmeye ve gerekirse ölmeye hazır bir şekilde içeri daldım ve...

Claire odasında değildi. İçeride kimse yoktu. Yatak dağınık ama soğuktu. Claire gideli çok olmuştu.

Merdiven. Açık pencere. Claire'in hiç ses çıkmadan nasıl kaçırılabileceğini düşündüm, işin içinden çıkamadım. Hiçbir şey yapamasa merdiveni devirirdi. Bir yolunu bulup mutlaka bir ses çıkarırdı.

Claire kendi isteğiyle gitmiş olmalıydı.

Hem de bana haber vermeden. Büyük ihtimalle bir vampirle birlikte gitmişti. Onlara fazla güveniyordu. Morganville'de büyüyenlerde gelişen, asla kimseye güvenmeme içgüdüsü onda yoktu.

Onu geceyarısı götüren, o kahrolası Myrnin ise ona haddini bildirecektim. Laboratuvarda Claire onun malıymış gibi davranması yetmiyormuş gibi evimize gelip sevgilimi kim bilir ne manyakça bir sebeple alıp götürüyordu.

Claire ona o gözle bakmıyordu ama Myrnin her şeye rağmen bir erkekti. Yaşlı, yalnız bir erkek. Claire'e nasıl baktığını görmüştüm. Belki ona sadece düşkündü, belki kafasında başka bir şeyler vardı, bilemem. Bu konu bazen kafama takılıyordu. Onun gırtlağına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum. Myrnin'in ona karşı bir şeyler hissedebileceği Claire'in aklının ucundan bile geçmezdi muhtemelen.

Claire'in iyiliği için patronu hakkındaki düşüncelerimi kendime saklıyordum ama son günlerde biraz belli etmiştim. Myrnin de benden pek hoşlanmıyordu. İkimizi laboratuvarda bulduğunda bunu çok belli etmişti. Kendi bölgesini sahiplenen vahşi bir hayvanın içgüdüleri var onda. Aynı içgüdülere ben de sahibim. Claire bundan hoşlanmayabilir ama maalesef böyle bir gerçek var.

Myrnin onu benim bölgemden götürdüyse... Ona bir şey yaptıysa... Vampir kanı dökecektim. Hem de bol bol.

Uzun bir süre karanlıkta oturup merdivene baktım. Odama dönünce kulaklıkları takıp televizyonda aptal bir kanalı açtım ve düşüncelere daldım. Yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Gözlerimi açtığımda yatağımda hayali bir kız oturuyordu.

Hayal olduğunu biliyorum çünkü onu bir tehlike işareti olarak görmedim. Sanki yeri zaten orasıydı, durumda bir gariplik yoktu. Hem kız güzeldi de. Claire'den çok farklıydı. Uzun, sarı saçları kalın bukleler halinde yüzünü sarıyordu. Ufak tefekti ama çok oturmuş bir yüzü vardı. Gülümsemesi insanın aklına güneşin doğuşunu getiriyordu. Gözleri bir yaz günü gökyüzünün bürünebileceği bir renkteydi. Vücuduna da alıcı gözle bakmadım desem yalan olur. Mankenler kadar zayıf değildi, gerçek bir kızdı ve çok seksiydi.

Birkaç saniye ona hayran hayran baktıktan sonra, bir vampire kendimi bu kadar yakın hissetmemem gerektiğini akıl edebildim. Bir vampirdi elbette. Yüzde yüz. Daha önce, en yakın arkadaşım da dahil bir sürü vampiri tepelemek istediğim

düşünülürse bu kızla ilgili de benzer şeyler hissetmem beklenebilir ama öyle olmadı. Ondan hoşlanmıştım.

Birdenbire.

Onu uzaktan da olsa tanıyordum sanki. Sanki bir yerlerde onu görmüştüm ya da tanışmıştık. Ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

"Bugün çok etkileyiciydin," dedi. Sesi de rüya gibiydi. Uyandığınızda kendinizi ter içinde bulduğunuz bir rüyadan sesleniyor gibiydi. "Vassily çok şaşırdı. Daha önce bir insan onu yere sermek şöyle dursun ona dokunamamıştı bile. Bana sorarsan en az kızdığı kadar da etkilendi."

"Teşekkür ederim," dedim. Gülümsüyordum. "Onu alt etmek çok güzeldi."

"İzlemesi de güzeldi. Çok... sağlamdın." Kız yarı aralık gözkapaklarının altından bana bakınca kalbim duracak gibi oldu. İnanılmaz güçlü bir aurası vardı. Rüya gibi. Şüphesiz o bir rüyaydı. Öyle olmak zorundaydı. Televizyonda sürekli seks hattı reklamları dönüyordu. Onu kafamda muhtemelen bu reklamlarla birleşen vampir takıntım yaratmıştı. Sesi, adınızı fısıldaması için seve seve para vereceğiniz bir sesti. "Vassily de söylemişti ama benim aracılığımla da seni tekrar davet etmek istedi. Özel dövüş grubuna katılmanı istiyor. Fakat kabul etsen de, etmesen de kimseye bundan bahsedemezsin. Bu şekilde daha eğlenceli. Aramızda sır olarak kalacak."

"Eğlenceli, ha?" dedim. "Sen de var mısın?"

"Sadece izleyici olarak," dedi kız, ıslak, dolgun dudaklarıyla hınzırca gülümseyerek.

"Ben dövüş değil, aşk uzmanıyım, Shane. Bana sorarsan sen ikisinde de uzmansın."

Tüm vücudumun ısındığını hissettim. Tekrar söylüyorum, ben bir erkeğim, bana kızmayın. Claire'i seviyorum. Hem zaten bu bir rüyaydı. Claire ona ihtiyacım varken beni yok sayıp gitmişti.

Claire'i düşünmeye çalıştım. Kızın parfüm kokusu o kadar güçlü ve güzeldi ki kendimi bu rüyanın derinliklerine bırakmayı, o rüyada kaybolmayı hayal etmeye başlamıştım.

"Galiba gitme vaktim geldi," dedi rüya kız. Dudaklarının serin dokunuşunu yanağımda hissedip ürperdim. Derinden gelen bir sesle güldü. "Teklifimi düşün, tatlı çocuk. Yakında tekrar görüşürüz."

"Ne zaman?"

"Yeni grubumuza geldiğinde," dedi fısıltıyla. Parmaklarının ucuyla dudaklarıma dokundu. "Şimdi ses çıkarma. Biri geliyor."

Gördüğüm en güzel rüyaydı.

Kapı hızla açılana dek.

"Ne zaman?" dedi Shane odanın içinde. Claire daha fazla duramayacaktı.

Kapıyı öyle hızlı açtı ki kapı geri dönerken neredeyse ona çarpacaktı.

Bir şey hızla hareket etmiş gibi bir bulanıklık gördü ve perdeler hareket etti. Gözlerini kırptığında Shane'i yatağında tek başına otururken buldu. Kulağında kulaklıklar vardı.

Sersemlemişe benziyordu. Uzaktan kumandayı alıp uyurgezer gibi kanalları gezmeye başladı.

"Shane?"

Shane televizyonun açık mavi ışığında Claire'e baktı. Bir an için Claire onda tanıdığı Shane'den hiçbir iz göremedi.

Kulaklıklarını geri itip televizyona döndü.

"Selam. Uyuduğunu sandım," dedi. "Sonra odana geldim, yoktun."

Claire'in öfkesi içinde patladı. Oraya Shane'i suçlamaya gelmişti, onun tarafından suçlanmaya değil. Artık ne gördüğünden de emin değildi. Bulanık bir gölge. Televizyonun ışığı ve rüzgarla sallanan perdeler bu görüntüyü yaratmış olabilirdi. Sesler ise... Sesler de televizyondan geliyor olabilirdi.

Öte yandan Claire'in geceyarısı Shane'e haber vermeden evden kaçtığı yadsınamaz bir gerçekti.

"Pencerenin altında merdiven vardı," dedi Shane. "Gece vakti evi boyamaya kalkmadıysan neden merdivene ihtiyaç duyduğunu anlayamadım. Dışarı çıkmak istediysen ön kapı bildiğim kadarıyla gayet kullanışlı."

"Mecbur kaldım..." Bu saçmaydı. Shane'in odasına sıkıştırılmak için gelmemişti. "Yanında kim vardı? Biriyle konuştuğunu duydum."

Shane kaşlarını kaldırıp televizyona baktı. İç çamaşırlı bir kadın ekrana göz kırparak telefonla konuşuyordu. Telefonda seks reklamı gibi bir şeydi. "Onu mu diyorsun? Bir saat içinde beş kere çıktı. Bazen bazı reklamları üst üste oynattıkları bile oluyor."

"Hayır, ben diyorum ki..." Ne diyordu? İşler nasıl bir anda bu kadar sarpa sarabilmişti? "Burada bir kız vardı. Bir vampir." Bu kadar hızlı hareket ettiğine göre vampir olmalıydı.

Shane başını iki yana salladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Vampirler hakkındaki hislerimi biliyorsun. Ben vampir aşığı değilim."

"Bir daha o lafı söylemeyeceğine söz vermiştin." Michael'la birlikte olan Eve'e hakaretti ne de olsa.

"Burada biz *nefes alanlardan* başka kimse yok. Yoksa bu da mı söylememem gereken bir şey?"

Claire kontrolü tamamen kaybetmek üzereydi. Sabaha karşı gördüğü bir rüya gibi bir türlü konuya hakim olamıyordu. "Shane, onu *gördüm*. Düşündüm ki..."

"Evet," dedi Shane. "Bana tek kelime etmeden gittiğinde ben de aynı şeyi düşündüm. Benimle açık konuş. Myrnin miydi?"

Claire bir şey diyemedi. Yalan söyleyemezdi. Geceyarısı odasına gelen gerçekten de Myrnin'di. Claire onunla *kaçmıştı* ve bundan dolayı suçluluk duyuyordu. Yanakları kızardı ama aklına onu kurtaracak sözcükler gelmedi.

Shane'in yüzü asıldı. "Tamam. Ben de öyle düşündüm."

"Shane, ben..."

"Morganville seni değiştiriyor," dedi Shane. "Eskiden onlardan korkardın. Ama *onun* yanında kaldıkça vampirleri arkadaş gibi görmeye başladın. Öyle değiller. Olamazlar. Onlar çiftçi, biz koyunuz."

Bunlar da nereden çıkmıştı? Shane'in vampirlerle ilgili düşüncelerini biliyordu fakat şu anda aşırı tepkili konuşuyordu. Çok kızgındı. "Buradayız," dedi Claire. "Buradan gidebilene kadar elimizdekileri en iyi şekilde kullanmalıyız. Bunu kendin söylemiştin."

Shane ona bakmadan başını iki yana salladı. Yorgun ve huzursuz görünüyordu. "Çok geç olmadan seni buradan götürmeliyim. Bariyerler yenilenmeden götürseydim keşke. Artık daha zor olacak ama başka yolu yok. Burada daha fazla kalamazsın."

"Shane, sen neden bahsediyorsun? Hemen gitmek istediğimi de nereden çıkardın?"

Shane birden dikleşti. Gözlerinde gördüğü hırs Claire'i afallattı. "Neden gitmek istemeyesin? Onun yüzünden mi? Myrnin yüzünden mi?"

"Hayır!" Claire şoke olmuştu. Konu tamamen kontrolden çıkmıştı artık. Bu konuşma hiç de Claire'in düşündüğü gibi gitmiyordu. "Tanrım, *kıskanıyor musun* yoksa?"

"Kıskanmalı mıyım? Geceyarısı onunla evden kaçıyorsun, Claire."

"Ama... Ama ben..."

Shane başını çevirdi. "Lütfen git, Claire. Şu an konuşamayacağım."

Claire gözlerinin yaşardığını hissetti. Öfke ve hüsran gözyaşlarıydı bunlar. Artık ne diyeceğinin bir önemi yoktu. Shane adeta yüzüne kapı çarpar gibi onu bir anda yok saymıştı.

Shane televizyonu kapattı, yattı ve battaniyeyi üstüne çekti.

Claire'e arkasını dönerek.

"Shane," diye fısıldadı Claire.

Cevap gelmedi.

Claire bu kadarını kaldıramazdı. Orada kalıp her şeyi açıklasa belki daha iyi olurdu ama kapana kısıldığını hissediyordu. Nefes alamıyordu ve...

Dışarı çıkmak istiyordu.

Claire kendinde değilmiş gibi odasına koştu ve kapıyı çarparak kapatıp kilitledi.

Sonra da kapının dibine çöküp dizlerine sarıldı, ağlamaya başladı.

Kalbi kırılmıştı.

7

Claire sabahleyin dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyordu. Uykuya daldığını hatırlamıyordu ama biraz uyumuş olmalıydı. Dışarıda güneş parlıyordu. Pencereyi biraz kaldırınca içeri beyaz perdeleri havalandıran serin bir esinti girdi. Güzel bir gün olacaktı.

Dünyanın son günü olduğu düşünülürse.

Claire yatakta dönünce kocaman bir boşlukla karşılaştı. Shane'in sık sık doldurduğu bir boşluk. Bazen birlikte uzanıp sohbet ediyor, bazen televizyon seyrediyor, bazen de... başka şeyler yapıyorlardı. Ama o gün Shane yoktu. Yatağın o tarafı dümdüzdü. Claire tekrar dönüp diğer tarafa baktı. Orada da düz duvar ve şifonyer dışında görülecek bir şey yoktu. Şifonyerin üstünde Shane'le birbirlerine sarılıp güldükleri bir fotoğraf duruyordu.

Claire ağlamaktan şişmiş gözlerini sımsıkı yumdu. Görünüşünün de en az morali kadar berbat olduğundan emindi.

Kalk, dedi kendi kendine. *Bütün gün böyle üzgün üzgün yatamazsın.*

Ama kalkarsa Shane'le karşılaşabilirdi. Koridorda ya da aşağıda mutfakta ya da...

Kalk. Sen de bu evde oturuyorsun.

Kalkmak istemiyordu fakat ıstırap içinde yatakta yuvarlanmak da kulağa çekici gelmiyordu. Ağlamaktan yorulmuştu ve başı ağrıyordu. Bir şeyler yiyip içmek ve olanları Eve'e anlatmak istiyordu.

Örtünün altından sürünerek çıkınca Myrnin'le birlikte gitmek için üstüne geçirdiği kıyafetlerin hala üzerinde olduğunu fark etti. O kafayla üstünü değiştirme zahmetine katlanamamıştı. Yanına temiz giysiler alıp banyoya gitti. Geçerken Shane'in kapısının kapalı olduğunu gördü. Duş alıp giyindi ve saçını düzeltti. Banyoda Eve'den bile daha çok oyalandığının farkına varınca bunu Shane'le karşılaşmaktan kaçınmak için yaptığını anladı. Derin bir nefes alıp kirlileri sepete attı ve elini kapı koluna uzattı.

Cep telefonu çalınca ödü patladı. Elini pantolonunun cebine sokayım derken dirseğini lavaboya çarptı. *Of.* Canı çok yanmıştı. Ekrana baktı, numarayı tanımıyordu. Alan kodunu bile ilk kez görüyordu. *Herhalde yanlış numaradır.*

Telefonu açtı. "Claire Danvers'la görüşebilir miyim lütfen?" dedi enerjik, resmi bir ses.

"Buyurun, benim." Endişeyle yutkundu. Babasıyla mı ilgiliydi yoksa? Hayır, babası daha iyiydi. Kendisi söylemişti. Her şey yolundaydı.

Öyleyse neden bir yabancı arıyordu? Hem de sabah sabah?

"Ben Bay Radamon. Massachusetts Teknoloji Enstitüsü, Atom, Biyofizik, Yoğun Madde ve Plazma Fiziği Bölümü yöneticisiyim. Mektubumuz elinize geçti mi?"

Claire'in beyni durmuştu. "Mektubunuz mu?"

"Geçen sene bölümümüze başvuruda bulunmuşsunuz," dedi Bay Radamon. Sesi son derece sıradan, normal bir insan sesi gibiydi. Oysa bir MIT yöneticisi konuşunca arkada şimşekler çakacak gibi gelmişti Claire'e. "Altı ay önce ev adresinize bir kabul mektubu gönderdik. Mektubun size ulaştığından emin olmak istedim."

"Ah. *Ah*, hayır, ulaşmadı. Annemle babam... Annemle babam taşınmak zorunda kaldı. Babam rahatsız da." MIT. MIT ona telefon ediyordu. Claire telefonu kulağından çekti ve rüya görüyormuş gibi ekrana baktı. "Kabul edildiğimi mi söylediniz?"

"Evet. Öğrenci kadromuzda yer var. Tabii önümüzdeki yıl öğreniminize başlayabileceğinize dair teyit almalıyım. Gelemeyecekseniz başka bir başvuruyu değerlendirmemiz gerekecek. Anladınız, değil mi?"

"Elbette," dedi Claire heyecanla. Ama sonra durumun farkına varıp buz kesti. "Önümüzdeki yıl dediniz, değil mi? Ocakta yani."

"Evet, ocak ayında. Umarım bu süre hazırlıklarınızı yapmanız için yeterlidir. Babanızın rahatsızlığını duyduğuma üzüldüm. Umarım ciddi değildir."

Claire ne diyeceğini bilmiyordu. Dahası, herhangi bir şey söyleyip söyleyemeyeceğinden de emin değildi. Yıllardır bu anın hayalini kuruyordu. Son derece sakin ve kendinden emin konuşup onları etkilemeyi planlamıştı hep.

Şimdiyse içinden sadece ağlamak geliyordu. *Yapamam. Gidemem. Beni bırakmazlar. Ama bu benim tek şansım, tek...* Orada neler yapıldığını, neler öğretildiğini, neler başarıldığını öğrendiğinden beri MIT'ye gitmek onun hayaliydi. Orada Myrnin'in bile boyunu aşan şeyler öğrenebilirdi. Evrenin sırlarını keşfedebilirdi.

Tek yapması gereken Morganville'i terk edip gitmekti ve bu imkansızdı.

"Bayan Danvers?" dedi hattın diğer ucundaki ses. "Orada mısınız?"

"Evet," dedi Claire. "Buradayım." Ta Morganville'de. "Bay Radamon, özür dilerim ama size daha sonra dönmem gerekecek. Şey, size kesin kararımı bildirmeden önce ailemle konuşmalıyım. Sizin açınızdan bir sakıncası var mı?"

"Ah, kesinlikle yok. Bu haberi böyle aniden vermek durumunda kaldığım için kusuruma bakmayın." Neşeyle güldü. "Ne kadar heyecan verici olabildiğini biliyorum. Ben kabul mektubumu aldığımda avaz avaz bağırıp annemlerin evini çınlatmıştım. Hayatımın en coşkulu anıydı. Tebrik ederim, Bayan Danvers. Hazırlıklarınızı tamamlayınca beni arayın lütfen. Bu hafta içinde kararınızı bildirmeniz gerekiyor."

"Tabii," dedi Claire dalgınca. "Teşekkür ederim, efendim. Çok sağolun."

"Teşekküre gerek yok. Çok parlak bir adaydınız. Notlarınız çok etkileyici. Takımımıza katılmanızı dört gözle bekliyoruz."

Claire hoş bir şeyler daha söylemeliydi ama zihni yan yana gelmiş MIT harfleriyle doluydu. İnanılmaz bir coşkuya kapılmayı beklerdi, oysa çelişkili duygular içindeydi. Bunlardan en baskını da korkuydu.

Dünya ona kollarını açmıştı. Kuğular, melekler, şarkı söyleyen korolar... Claire ise dehşet içindeydi. Amelie'nin ona izin vereceğini sanmıyordu. Verse bile... Shane ne olacaktı? Tabii Shane onunla bir daha konuşursa.

Tanrım, ortalık amma karışmıştı.

Beş dakika boyunca telefonun ekranına bakarak sessizce oturdu. Kimi arayacağını düşünüyordu. Annesiyle babası onu her koşulda desteklerdi. Onlardan yardım alamazdı. Shane'le konuşmak istiyordu ama dün geceden sonra...

Konuşabileceği *kimsesi* yoktu.

Oturma odasında eşyalarını toplayan Michael'la konuşabilirdi ama Claire cesaretini toplayana kadar Michael çoktan hazırlanmıştı. Güneşe karşı siyah bir palto giyip şapka taktı ve arka kapıdan çıkarken Claire'e el salladı.

Claire hala ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Kafası karmakarışıktı.

Eve mutfakta krep yapıyordu ve yalnızdı.

"Günaydın, arkadaşım," dedi tavaya yağ koyarak. Yağ anında cazırdamaya başladı. "Biraz karbonhidrata ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Kesinlikle," dedi Claire oturup başını ellerinin arasına alarak. "Teşekkürler."

"Önemli değil. Al bakalım." Eve bir kupa alıp kahve koydu ve kupayı Claire'in önüne bıraktı. "Kafein. Dünyayı daha parlak bir yer haline getirir. Belki bunu sadece bana yapıyordur, bilmiyorum. Bak, sana en eğlenceli kupayı verdim."

Bu da Eve'in dünyasına göre bir eğlenceydi tabii. Kupanın üstünde bir ölü bir adam, "Kafeinsiz," diyordu.

Claire kahveyi onun için içilebilir kılan ne varsa onlarla doldurdu. Süt, şeker, biraz tarçın. Kahvenin açık kahverengi yüzeyine bakarken dalıp gitti. Hiçbir şey düşünemiyordu. Tek yapabildiği kendini kötü hissetmekti.

Her şeyi Eve'e anlatmak istiyordu ama yüksek sesle söylemek durumu gerçek kılacaktı. *MIT beni istiyor.* Bir yanı heyecandan yerinde duramazken diğer yanı... ağlıyordu. Gitmek, Morganville'i arkada bırakmak istiyor muydu? Evet, kesinlikle. Ama bu, oradakileri de bırakmak anlamına geliyordu. Eve'i, Michael'ı, Myrnin'i, *Shane'i.*

Bunu biriyle konuşmak istiyordu... Fakat henüz hazır değildi.

"Geliyor!" dedi Eve. Claire başını kaldırıp baktığında Eve önüne bir tabak koydu. Tabakta dumanı tüten iki kalın krep vardı. Üstlerine tereyağı konmuştu. Eve şurup şişesini de kreplere boca etti. "Krep her şeye iyi gelir. Evrenin değişmez bir yasası bu. Pastırma da bonus ama ondan kalmamış."

Eve kendine de bir tabak alıp Claire'in karşısına oturdu. Claire fark etmemişti ama Eve o sabah makyaj yapmamış, siyah saçlarını sade bir atkuyruğuyla arkada toplamıştı. Giysileri bile her zamanki Eve'e göre sadeydi. Kurukafa desenli siyah bir tişört ve siyah kot pantolon. Çatalını alıp tabağa daldırdı.

Claire kreple oynayarak tereyağının erimesini izledi. Çatalını kullanarak şurupla *MIT* yazdı. En sonunda bir ısırık alabildi. Krep gerçekten güzeldi ama yemeğe başladığı anda gözleri doldu. Ağzındakileri zar zor yutuyordu. Durumu belli etmemek için öksürdüyse de Eve dikkatle ona bakıyordu.

"Hey," dedi Eve. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Her konuda."

Ama bu konuda değil. Claire bunu henüz konuşamazdı. Diğer konuda konuşabilirdi. "Shane benden nefret ediyor," dedi Claire zor duyulur bir sesle. Çatalını krepin etrafındaki şuruptan hendekte gezdirdi.

"Gerçekten mi?" Eve çatalını ağzına götürmek için Claire'in başını sallamasını bekledi. "Kusura bakma, Claire'cik, ama yanılıyorsun," dedi ağzındaki lokmayı yuttuktan sonra.

"Dün gece bana ne dediğini duymadın." İşte gözyaşları onu alt etmişti. Peçetesini alıp titreyen elleriyle gözlerini sildi. Rezil durumdaydı.

"Bu sabah evden çıkmadan ne dediğini duydum. Sana değil kendine kızıyordu. Daha doğrusu, senden çok kendi-

ne. Dün gece Myrnin'in seni evden dışarı sürüklediğini ve kendisinin bu konuda huysuzluk yaptığını söyledi. Öyle mi oldu?"

"Sayılır. Haklı, Myrnin'le dışarı çıktığım doğru."

"Görev icabı."

"Evet."

"Randevu değil yani."

"Tanrım, hayır!"

"O zaman Shane gıcıklık yapmış. Kıskanacak bir şey yok ve bunu o da biliyor. Onu gördüm, Claire. İnan bana, hatalı olduğunun farkında. Kendini kötü hissediyordu."

"O zaman neden..." *Neden benimle konuşmaya gelmedi? Neden bunu denemedi? Neden çekip gitti?*

"Sakinleşecektir. Tipik erkek davranışı işte," dedi Eve. "Döndüğünde iyi olacak, göreceksin. Hem sen ne yaptın? Sırf televizyonda seks hattı reklamları izliyor diye ona kızmışsın. Doğrusunu istersen bu çok garip. İzlemesi değil yani, senin kızman. Çünkü o yaşlardaki erkeklere bu yüzden kızılmaz. Yarı çıplak kızlar çıkınca bakmadan duramazlar."

"O yüzden kızmadım..." Gördüklerini gözünde canlandırdı. Bir bulanıklık, hareket eden perdeler, fısıltılar, gülüşmeler.

Yorgun ve kıskanmaya hazır zihninin üretemeyeceği bir şey söyleyemeyecekti.

"Yanında biri var sandım," dedi sonunda. "Odasında bir kız var sandım."

Eve krepini yiyerek bir süre düşündü. "Shane'in bu kadar adi bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun? Seni aldattığı yetmezmiş gibi bir de kızı bizim evimize mi getiriyor? Öyle bir şey olsa onu da, buraya getirdiği haspayı da doğduklarına pişman ederim. Michael'ın neler yapacağını söylemiyorum bile."

"Hayır, onun öyle biri olmadığını biliyorum ama... Sana teşekkür mü etmeliyim?"

"Dostlar böyle günler içindir," dedi Eve anlayışlı bir ses tonuyla. "Shane buraya kimseyi getirmedi, bunu sen de biliyorsun. Hem o dün eve geldiğinde sen de bizimleydin. Nasıl yapmış olabilir ki? Kızı paltosunun altına mı saklamış yani?"

"Bence kız vampirdi," dedi Claire, Eve'e bakmadan. Gözucuyla Eve'in çatalının yarı yolda kaldığını görebiliyordu. Şurup tabağa damlıyordu.

Eve çatalını yavaşça bıraktı.

"Shane'in vampir bir kızla kırıştırdığını mı söylüyorsun?"

Claire'in öfkesi birden taştı. "*Bilmiyorum*! Sadece bana *nasıl* geldiğini anlatıyorum, Eve! Konuşan ve gülen bir kadın vardı. Odaya girdim, bir hareketlenme oldu, perdeler oynadı ve Shane odada yalnızdı. Boşlukları *sen* doldur!"

"Ah, tatlım," dedi Eve. "Deli deli konuştuğunun farkındasın, değil mi? Birincisi, Shane vampirlerden nefret eder. İkincisi, o seni seviyor."

"Bilmiyorum, belki de vampir onu zorluyordur. Bunu yapabildiklerini biliyoruz. Yvette örneği var."

"Hatırlarsan bunu son deneyenin eline pek bir şey geçmemişti," dedi Eve. "Yvette'in küllerinin Kurucu'nun gül bahçesine serpildiğini güvenilir kaynaklardan duydum. Shane güçlüdür. Sadece kaslarından bahsetmiyorum. Onda hiç diş izi görmedim. Sen gördün mü?"

Claire başını tereddütle iki yana sallamak zorunda kaldı. Shane'de kesinlikle diş izi görmemişti. Öte yandan kendisinde, en kötüsü Myrnin'den olmak üzere sürüyle vardı. Belki de aşırı tepki gösteriyordu. Shane kıskançlık yapıyordu ama Myrnin'le geçmişi düşünülürse bunun için geçerli nedenleri vardı.

Belki de bu yüzden yine vampir düşmanı kesilmişti.

"Siz ikiniz benim ödümü patlatıyorsunuz," dedi Eve. "Siz *dengeli* bir çiftsiniz. Shane de aptallık derecesinde sadık. Eğer siz de bu işi yürütemiyorsanız..." Sözlerini devam ettirmedi ama Claire onun ne demek istediğini biliyordu. *O zaman Michael'la biz ne yapacağız?* Claire bu konuda bazı söylentiler duymuştu. Kimse vampir ve insan arasındaki Romeo-Juliet oyununa fazla şans tanımıyordu.

Vampir hiç yaşlanmazken Eve'in yaşlandığı bir ilişki nereye varabilirdi ki? Eve'in de uzun geceler boyunca bunu düşündüğünü biliyordu Claire. Muhtemelen Michael da öyle yapıyordu.

Belki aşk her şeyin üstesinden gelirdi. Gerçekçi olmasa bile güzel bir düşünceydi.

Claire her şeyi Eve'e anlatmak istiyordu. Jason'ın Kurucu Meydanı'ndaki bir odada tutulduğunu. Bishop'ın ortalarda

gezdiğini... Ama bunun kötü bir fikir olduğunu da biliyordu. Amelie çok açık konuşmuştu ve kimsenin gözünün yaşına bakmazdı.

Ona MIT meselesini anlatabilirdi... Hayır. Bu şimdilik özeldi. Claire, Eve'e değer veriyor, onu seviyordu.

Ama *MIT* söz konusuydu.

Eve krepinden biraz daha yedi. Claire tat almasa da ona eşlik etti.

"CB," dedi Eve. Claire başını kaldırıp baktı. "Ortada bir sorun yok. Her ne olduysa da Shane öyle bir çocuk değil. O *senin* sevgilin. Hep de öyle olacak. Bana güven. Shane'i tanıyorum. Bazen çok gıcık biri olabilir ama aynı zamanda dünyanın en iyi erkeği de olabilir. Sen de onu her geçen gün daha iyi biri haline getiriyorsun. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Claire. Kendini biraz daha iyi hissediyordu. Bir bakıma da çok daha kötü olmuştu. Boston'a gitmesi artık daha zor olacaktı. Belki de gerçekten yorgunluktan saçmalamıştı. "Ben artık gideyim. Derse geç kalacağım."

"Ne öğreneceksin?"

"Bu kadar uykusuzken muhtemelen hiçbir şey. Ama teoride, çok boyutlu analiz ve dalga biçimleri." MIT'de okumak gibi. Tabii orası bin kat daha iyiydi.

"O ne demek hiç bilmiyorum, ben ne olur ne olmaz yine de bir esneyeyim. Tabağını bitir. Krep beyne iyi gelir."

"Anlaşılan seninkine o kadar da iyi gelmemiş."

"Vay be. Siz üniversiteli kızlar ne kadar acımasızsınız."

*

Claire okulda fena bir sabah geçirmedi. İlk ders profesör gelmediği için on dakika sonra sınıftan çıktılar. Sonraki ders laboratuvardaydı. Claire laboratuvar derslerini seviyordu ve onlardan hep A alıyordu. Sırada öğle yemeği vardı ve sonra da düşünüp kafasını toplayabileceği boş bir öğleden sonra.

Dışarıda bir ağacın altında oturup hışırdayan yaprakları dinlerken durmadan telefonunu çıkarıp o numaraya bakıyordu. Sonunda iletişim bilgilerine, "Bay Radamon, MIT," yazdı.

Parmağını arama tuşunda gezdirdi, tuşa basmadı.

Henüz vakti gelmemişti.

Telefon titreşince korktu. Ekranda Myrnin'in vampir tavşanlı terlikleri belirdi. Claire içini çekip biraz sert kaçan bir sesle cevap verdi. "Ne var?"

Myrnin'in küçük hoparlörden gelen metalik sesi sabırsızdı. "İşverenle böyle mi konuşulur? Hem de istediği an seni öldürebilecek bir işverenle?"

"Ama öldürmeyecek," dedi Claire. "Bir şey mi oldu? Hani şu ihtiyar konusunda. Anlamışsındır."

"Hayır," dedi Myrnin. "O konu hala muğlak. Yerini tespit etme çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor tabii. Bana başka bir konuda lazımsın. Hemen laboratuvara gel."

"Bugün bana ihtiyacın yok sanıyordum."

"Aslına bakarsan yoktu ama şimdi var. Lütfen."

"*Lütfen* dediğin için teşekkür ederim."

"Nazik olmaya çalışıyorum. Hadi, acele et."

Claire telefonu kapattı ve kuzu gibi laf dinlemiş olmamak için kolasını bitirene kadar yerinden kalkmadı. Sonra mecburen üstünü başını silkeleyip çantasını sırtladı.

Birkaç adım atmıştı ki telefonuna mesaj geldi. Bir ağacın gölgesinde durup mesajı okudu. Shane'dendi. *Dun gce icin ozr dilrm sni sviyrm.*

Rahatlayarak gülümsedi. *Bn de sni sviyrm cok ozr dilrm,* yazdı.

Seninle konuşmam gerek, diye eklemekten son anda vazgeçti. Daha sonra konuşup anlatırdı. Ne yapması gerektiğini sorardı.

Claire telefonu kapatıp bir süre kalbinin üstünde tuttu, ardından cebine koydu. Laboratuvarda onu nasıl bir sorun beklerse beklesin, kendini bin kat daha iyi hissediyordu. Keyfi yerine gelene kadar moralinin bu kadar bozuk olduğunu fark etmemişti.

Kestirmeden laboratuvara doğru yürürken yeni favori şarkısını mırıldanıyordu. Bir sokağın köşesinden döndü ve ağaçlara doğru körlemesine koşan bir kızla çarpıştı.

Kız yere düştü. Korku içindeydi. Claire'in onu tanıması birkaç saniye sürdü çünkü o, karşısında bir öğrenci bekliyordu... Ama Miranda, üniversiteli olamayacak kadar küçüktü. On beş yaşında ya var ya yoktu ve aklı fazlasıyla havadaydı.

Miranda, Eve'in arkadaşıydı. En azından eskiden öyleydi. Bu büyük ölçüde Eve'in sürüden ayrılanları ve güçsüzleri sahiplenmesinden kaynaklanıyordu ve Miranda bu iki tanı-

ma da uyuyordu. Ayrıca Eve onun psişik güçleri olduğuna inanıyordu çünkü Miranda bilmediği şeyler konusunda insanın kafasını kurcalayacak kadar isabetli tahminlerde bulunabiliyordu. Kesinlikle çok tuhaf bir kızdı.

Claire onu Morganville'e geldiği ilk günlerde tanımıştı. Hayal aleminde yaşayan başıboş bir kızdı. Claire'in tanıdığı en vahşi vampirlerden biri olan sözde koruyucusunun onu ısırmasına izin veriyordu. Koruyucu öldüğünden beri Miranda biraz toparlanmıştı ama hayal aleminden hala çıkamamıştı. Giysileri birbirine hiç uymuyordu. Makyajı da kötüydü. Sanki bir gün önceki makyajı silmemiş, sabahleyin üstüne yenisini eklemişti. Boyalar dağılmış, birbirine girmişti.

Zayıf, açlıktan ölmek üzere bir tavşana benziyordu.

Ve çok korkmuştu.

"Selam," dedi Claire yardım için elini uzatarak. "Kusura bakma. Kampüste ne yapıyorsun, Miranda? Sen buraya hiç gelmezdin. Gelir miydin yoksa?" Kız ona dehşetle bakınca Claire kaşlarını çattı. "Senin neyin var?"

"Seni uyarmaya geldim," dedi Miranda nefes nefese. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Ama her şey ters gitti." Claire'in elini tuttu, kalktıktan sonra da bırakmadı. Eli buz gibiydi. Bakışlarında Claire'in çok iyi tanıdığı bir paranoya vardı. "Geliyorlar!"

"Hayır, gelmiyorlar," dedi Monica Morrell, görevlilerin alet edevat koyduğu beton binanın arkasından çıkarak. "Zaten buradalar, manyak. Ah, kendine küçük bir arkadaş

bulmuşsun. O arkadaş hemen buradan gitmezse çok gerizekalı olduğunu kanıtlamış olacak."

Monica çok güzeldi, tasarımcı işi bir kot ve pullarla süslü bir bluz giymişti. Yüzündeki ifade Claire'in midesini bulandırıyordu. "Danvers. Senin gidip bir köpek yavrusu ya da balinaları falan kurtarman gerekmiyor mu?"

Claire cevap vermedi. Artık karşısında sadece Monica yoktu. Onun mafya bozuntusu iki arkadaşı da birkaç saniye gecikmeyle partiye katılmıştı. Gina kot etek ve şık ayakkabılar giymişti. Jennifer, Monica'nın kopyası gibiydi. Tek farkı giysilerinin orijinal olmamasıydı.

Miranda'yı hedef almaları şaşırtıcı değildi. Zayıfları ve çaresizleri seçmeleri onların standart prosedürüydü. Claire Morganville'e geldiğinde onu karşılayan da yine bu dost canlısı üçlü olmuştu. Dayak yemiş, merdivenlerden aşağı atılmıştı ve bu kadarla kurtulduğu için şanslıydı.

Ne var ki Monica ne kadar cesur olursa olsun Miranda'yı kampüsün orta yerinde kovalamaları pek alışıldık değildi. Evet, onu görece daha kuytu olan ağaçlara yöneltmişlerdi ama Monica için bile fazla cüretkar bir hareketti bu.

Her ne kadar Miranda kolay hedef olsa da.

"Toz ol dedim, Claire," dedi Monica. Gina'yla Jennifer kaçış yollarını kapatmak için açıldı. "Kurucu broşu taktığını unutup eski günlerdeki gibi seni fena benzetmeme beş saniye var."

"Unutkanlık mı başladı? Alzheimer olacak kadar yaşlandığını bilmiyordum," dedi Claire. Miranda'nın titreyen

elini sıktı. "Ama yaşını gösteriyorsun doğrusu. Hadi, Miranda. Gidelim."

"Durun." Jennifer yollarını kesti. "O gidemez."

"Neden?"

"Seni ilgilendirmez, şıllık. Sen gidebilirsin, o kalıyor."

Claire gözucuyla Miranda'ya baktı. "Beni uyarmaya geldiğini söylemiştin. Konu neydi?"

Miranda çaresiz ve yenilgiyi kabullenmiş görünüyordu. "Onlar," dedi. "Sabah kalktığımda başım çatlayacak gibiydi. Tek düşünebildiğim çok geç olmadan seni uyarmam gerektiğiydi. Galiba yanlış yaptım. Bazen neler olacağı ve ne yapmam gerektiği kafamda karman çorman oluyor. Sanki ben bilerek bunlara yol açıyormuşum gibi. Ama şu an kesinlikle öyle değil."

"Saçmalıyor," dedi Gina. "Bu çatlak karı yanıma gelip bir şeyler söyledi ve durduk yere bana vurdu. Bak, şuram moraracak." Çenesinin kızarmış tarafını gösterdi. "Ben de ona vuracağım. O kadar. Sen bu işe karışmazsan sorun çıkmaz."

Claire, Monica'yla Jennifer'a baktı. "Senin arkadaşların da karışmadan duracak mı?"

"Gerçekten başını belaya sokmak istiyor musun?" Gina'nın bakışları tehditkardı. "Bu senin meselen değil, Danvers. Git de senin gibi inekler bizim sinirimizi bozmadığı zamanlarda ne yapıyorsa onu yap."

Gitmek hem daha kolaydı hem de daha akıllıca olurdu ama Claire'in inadı tutmuştu. "Dövesiniz diye on beş ya-

şında bir çocuğu yalnız bırakacak değilim. Artık karşınızda, siz saldırınca eli armut toplamayacak iki kişi var. Üstelik birimizin telefonu, uğraşmak istemeyeceğiniz bir sürü kişiyi tek tuşla arayabilir."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" dedi Gina usulca.

"Yazık," dedi Monica iç çekerek. "Danvers, sen kaşındın. Artık sen de bu işe karıştın."

Gina bir köpekbalığı gibi bakıyordu. O bakışlarda kötülükten başka bir şey yoktu.

Gülümseyince manzara daha da korkunç oldu. Özellikle de uzun, keskin bir çakı çıkardığında. Çakı çıt diye açıldı.

Miranda titreyerek hızlı hızlı nefes alıyordu. "Ah, hayır. Böyle olmamalıydı. Niyetim bu değildi..."

Claire dikkatini, yüzünde bir hissizlik maskesiyle hiç kırpırdamadan duran Monica'ya çevirdi. "Amelie öğrenince ne olacağını bile bile psikopat arkadaşının bana saldırmasına izin vereceksin, öyle mi?"

Monica belli belirsiz gülümsedi. "Seni ortadan kaybedebileceğim hiç aklına gelmiyor mu? Bu şehirde bir cesedi saklayacak sayısız yer var. Özellikle de ceset parçalara ayrılmışsa. Sen de pek ufak tefek bir şeysin."

Claire başını iki yana sallayıp Miranda'ya baktı. "Gina'ya neden vurdun?" diye sordu. "Kampüse geldin, onu arayıp buldun ve ona vurdun. Neden?"

"Çünkü öyle olmak zorundaydı." Miranda bazen çok mantıksız konuşurdu ve bu da kesinlikle öyle anlardan biriydi.

Monica arkadaşlarının yanında asla geri adım atmayacaktı. Önce bir şeyler değişmeliydi. Dengeler bir an önce değişmeliydi çünkü Gina psikopatlığını sergilemeye hazırlanıyordu.

Claire, Jennifer'a baktı.

Jennifer korkmuşa benziyordu. İşler onun ummadığı kadar ileri gitmişti. Jen bu üçlünün en yumuşağıydı ve şu andaki korkusu da bundandı. İnsanlarla vampirlerin savaşına dönüşen bir partide yaralanalı çok olmamıştı. Shane'le Claire onu üstü başı kan içinde, bir köşeye sinmiş halde bulmuştu. Birkaç kaburgası kırılmış, cam parçaları bazı yerlerini kesmişti.

Gözlerindeki donuk ışıltı, acaba şiddet görmenin nasıl bir şey olduğunu öğrendiği anlamına geliyor olabilir miydi?

"Jen," dedi Claire alçak sesle. "Burada olmak zorunda değilsin. Canının yanmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Aynı şeyi başkasına yaşatmak istemezsin. İstersen hemen gidebilirsin."

Jen geriye doğru tedirgin bir adım attı, Monica'ya ve Gina'ya baktı.

"Biz hep yanındaydık, Jen," dedi Monica. "Seni hiç bırakmadık. Bize sırtını dönme. Nerede oturduğunu biliyoruz, şıllık."

"Evet, benim nerede oturduğumu da biliyor," dedi Claire. "Ama oraya gelmeyecek kadar akıllı." Tekrar Monica'ya döndü. "Artık mesele insanları korkutup öğle yemeği paralarını almayı aştı, Monica. Artık sadece öğrencilerin başına

bela olmuyorsun. Gerçek suçlardan, hapisten bahsediyoruz. Sonunun nasıl olacağını tahmin edersin. Miranda'ya ne yaparsanız yapın sizin canınız daha çok yanar. O yüzden başlamadan durun."

Monica, Claire'in bakışlarına karşılık verdi. Sanki Claire'i ilk kez gerçekten *görüyordu*. Bunca zaman sonra, bunca öfkeden, dalaşmadan sonra ilk kez *iletişim kuruyordu*.

"Düşün," dedi Claire usulca. "Sadece düşün. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Buna ihtiyacın yok, Monica. Herkes seni tanıyor. Sürekli kendine ve başkalarına bir şeyler kanıtlamak zorunda değilsin."

Monica'nın kafası Claire ona yumruk atmış gibi geriye gitti. Dudakları aralandı ama bir şeyler söyleyecek vakti olmadı.

"Bu saçmalıklardan çok sıkıldım. Bu kadar gevezelik yeter," dedi Gina elinde çakısıyla Claire'in üstüne yürüyerek.

"Gina, hayır!" diye bağırdı Monica. Gina'nın harekete geçeceğini hiç beklemiyormuş gibi şoke olmuştu. Gina tehditten sonrasını getirmezmiş gibi.

Claire ise ondan her şeyi beklerdi.

Ama bu, Gina çakıyla ona yaklaşırken kendini daha iyi hissetmesini sağlamıyordu.

8

Claire'in dünyası birden kristal netliğine büründü. Etrafını yüksek çözünürlükte görüyordu sanki. Gina'nın çakısında gezinen ışık, alnındaki ter damlacıkları, saldırmak için attığı dengeli adımlar.

Claire, Miranda'yı önünden çekti ve koluyla Gina'nın çakı tutan eline vurdu. Eve'in eskrim yaparken nasıl durduğunu hatırlıyordu. Onun gibi yapmanın işe yarayacağını düşünmüştü.

Çakı onu ıskaladı. Claire sol kolunu sıyırarak geçen bıçağa bakarken korkması gerektiğini biliyordu. Ne de olsa *Gina'yla* bıçaklı bir kavganın içindeydi ve yardımına kimse gelmeyecekti. Kavgadan haberi olan bile yoktu. Shane, Michael, Eve, Amelie. Hatta Myrnin.

Tuhaftı ama o an bunun hiçbir önemi yoktu. Claire korkmuyordu, soğukkanlı ve sakindi. Hiçbir şey hissetmiyordu.

Shane ona rakibe nasıl çelme takılacağını göstermişti. Aralarında, genellikle Claire'in sırtüstü yatağa uzanmasıyla son bulan bir oyundu bu. Claire gülüşmelerini ve Shane'in ağırlığını üstünde hissetmeyi seviyordu. Şimdiyse işin o kısmını unutup nasıl çelme takıldığına odaklanmıştı.

Bunu yapabilirdi. Yapmak zorundaydı.

Gina'ya doğru bir adım atıp sol ayağını arkadan kızın bacaklarının arasına soktu.

Gina çakıyı savururken Claire onun bileğini tuttu ve çekerek dengesini bozdu. Gina gerilemeye çalışırken Claire'in ayağından kurtulamayıp çığlık attı ve yere düştü. Claire çakıyı çevirerek Gina'nın elinden aldı ve kızın göğsüne dizini koyarak onu yere çiviledi. Nefes nefese Gina'nın yüzüne baktı. Çakıyla korkunç bir şey yapmamak için kendini zor tutuyordu. Öfkeliydi, korkuyordu... Kısacık bir an, Gina'ya o acıyı çektirmenin nasıl bir şey olacağını çok ama çok merak etti.

Gina'nın gözleri ardına kadar açılmıştı. Anlamıştı. O da farkındaydı. Claire ilk kez onun gerçekten korktuğunu görüyordu.

"Gördüğüm işte buydu," dedi Miranda alçak sesle. "Ama bir şey yapmayacaksın. Sen iyi bir insansın."

Claire o an kendini iyi bir insan gibi hissetmiyordu. Biraz başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Çakıyı elinden alan Miranda'ya karşı koymadı.

"Ama ben o kadar iyi değilim," dedi Miranda ve çakıyı Gina'nın göğsüne salladı.

Claire haykırarak Miranda'yı itip yere yuvarladı. Çakı çimenlerin üstüne düştü. Gina çakıya uzandı, Claire önce davranıp çakıyı aldı. Gina hızlı hızlı nefes alarak yavaşça ayağa kalktı. Korkusu gitmiş, yerini müthiş bir öfkeye bırakmıştı.

"Monica," dedi Claire. "Her şey daha kötü olmadan pitbull'unu sakinleştir."

"Gina," dedi Monica işkence gibi geçen birkaç saniyenin ardından. "Kendine gel. Bu hesabı daha sonra kapatırız."

"Çakımı geri ver," dedi Gina.

"Şey, olmaz." Claire çakıyı kapatıp cebine koydu. "Şu an en son ihtiyaç duyacağın şey bir silah."

"Sana yenisini alırım. Hadi, Gina. Gidiyoruz." Jennifer, Claire'e korku ve saygı karışımı bir bakış atarak Gina'yı kolundan çekti. "Monica'nın dediği gibi. Sonra hesaplaşırız."

Gina, Claire'e parmak salladı. "Sen! Seninle sonra görüşeceğiz."

Claire omuz silkti. "Ne zaman istersen."

Jennifer arkadaşını çekiştirdi. Monica arkasını dönüp yürümeye başlamıştı bile. Tam köşeyi dönerlerken durup Claire'e bakarak başını hafifçe salladı.

Garip. Bu bir saygı ifadesine benziyordu.

Sessizlik. Claire rüzgarın sesini, öğrencilerin ağaçların ötesinden gelen kahkahalarını dinlerken bir anda ayakta duramayacağını anladı. Sendeleyerek oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Miranda gelip onun yanına oturdu. "Teşekkürler."

"Ne için?"

"Beni durdurduğun için. Ama bana neler yaşattıklarını bilemezsin."

"Bu cadalozların mı? Yanılıyorsun."

Miranda ona hüzünle ve garip bir şefkatle baktı. "Hayır. Anaokulundan beri böyle. Sadece onlar değil, başka çocuklar da var. Her gün. Bir an bile durmadı. İnternet sayesinde artık her dakika devam ediyor. Bitmesini istiyorum. Onları nasıl öldüreceğimi planladım. Çukura düşürüp diri diri gömmek ya da üstlerine beton dökmek falan gibi yöntemler düşündüm."

Bunlar, Claire'in ondan duyduğu en duygusal ve aynı zamanda en acı dolu sözlerdi. Ona sarıldı. Kızın kötü kokacağını düşünmüştü, oysa hiç de öyle değildi. Limon aromalı şampuan ve sabun kokuyordu. Giysilerine biraz çekidüzen verse, makyajına ve saçlarına özen gösterse bir anda güzelleşirdi.

Tanrım, dedi içinden hayretle. *Eve'den bana geçti.* Eski, Cam Ev öncesi Claire olsa, Miranda'nın dış görünüşünü düşünmek aklının ucundan bile geçmezdi.

"Beni neden aradığını açıklar mısın?" dedi Claire. "Sırf bıçaklı kavgayı gördüğün için mi?"

"Evet," dedi Miranda. Sonra hemen ekledi. "Hayır, bir şey daha var."

"Neymiş?"

Miranda o huzursuz edici parlak gözlerini ona dikti. "Shane'le ilgili. Galiba başı belada. Zihninde bir tuhaflık var. Elimi uzatsam dokunacağım sanki."

Claire'in telefonuna mesaj uyarısı geldi. Myrnin'dendi. Claire'in ağzı açık kaldı. Onun mesaj yazmayı bildiğini hayatta tahmin edemezdi. Anlaşılan cep telefonunu bulmayı başarmıştı.

Neredesin, sersem kız? Çabuk gel!

Claire içini çekti. "Of! Yürürken anlatabilir misin?"

Miranda pek bir ayrıntı veremedi tabii. Claire'in deneyimlediği kadarıyla psişik seziler hiçbir halta yaramazdı. Hisler, seziler, muğlak uyarılar... Miranda çoğunlukla olayları engelleyeceğim diye işleri iyice içinden çıkılmaz hale getiriyordu. O gün de aynısı olmuştu. Miranda durdurmaya çalışmasa Gina zaten bir şey yapmayacaktı. Şey, muhtemelen.

Miranda'nın şiddet eğilimi, Claire'i en az Gina'nın psikopatlıkları kadar endişelendiriyordu. İntikam anlayışı haddinden fazla kanlıydı.

"Bir daha deneyelim," dedi Claire. Issız sokaklarda Myrnin'in laboratuvarının bulunduğu çıkmaza doğru yürüyorlardı. "Shane'in bir kavgaya karıştığı için başının belaya girdiğini gördün, öyle mi?"

Miranda hararetle başını sallayınca keçeleşmiş saçları hopladı. "Çok kötü bir kavga. Yaralanacak. Nasıl olduğunu söyleyemem. Ama galiba kötü yaralanacak."

"Gündüz mü, gece mi?"

Miranda kaşlarını çatarak düşündü. Boş, plastik bir şişeye tekme attı ve yanlarından geçtikleri bahçede bir köpek havlayınca irkildi. O sokaktaki evler terk edilmişti. Pencere-

leri parmaklıklarla kapatılmıştı. Sadece sokağın sonundaki Day'lerin evi -Claire'in oturduğu, Michael Glass'ın evinin kopyasıydı- iyi durumdaydı. Gerçi onun da boyanmaya ihtiyacı vardı. "Bilmiyorum," dedi Miranda. "Kapalı bir yerde oluyor. Bir salonda. İnsanlar seyrediyor. Parmaklıklar var."

"Pencerelerdeki gibi mi?"

"Hayır, hücrelerdeki gibi."

Bu çok mümkündü çünkü Shane öyle parmaklıkların arkasına sık sık düşüyordu. "Kaç kişi var?"

Miranda omuz silkti. "Karanlık. Tam göremiyorum. Kalabalık. Çok insan var. Çok."

Bu belirsiz tanımlamaların pek faydası olmuyordu. Kavga öyle alışılmadık bir şey değildi. Shane doğuştan kavgacıydı. Huzursuz edici kısmı kavgada yaralanmasıydı.

"Bunların ne zaman olacağına dair bir şeyler söyleyebilir misin?"

Miranda başını iki yana salladı. "Net olduğu için birkaç gün belki. Bir hafta. Bilmem. Bazen yanıltıcı oluyor. Bazen de hiçbir şey olmuyor. Her zaman kesin konuşamıyorum."

"Peki, tamam, teşekkür ederim. Ona göz kulak olmaya çalışırım." Claire çok kararlı konuşmamıştı çünkü bütün vaktini Shane'i kollayarak geçiremeyeceğini biliyordu. Onu uyarabilirdi tabii, diğer yandan Shane'i tanıyordu, bu da sorunu çözmeye yetmezdi. Shane o kavgaya girmesi gerektiğini düşünüyorsa girerdi. Yaralansın ya da yaralanmasın.

"Eve dönsen iyi olur," dedi Claire. "Ben işe gitmeliyim. Mir?"

Miranda durup ona baktı. Claire onun uzadığını fark etti. Hala büyüyordu. Claire'i geçmişti. Bir gün Eve'i de geçme ihtimali vardı.

"Yarın bizim evde buluşalım," dedi Claire. "Myrnin beni çağırmazsa alışverişe gideriz, tamam mı?"

Miranda neşeyle gülümsedi. Bir anda yüzü aydınlanmıştı. Hayır, *tüm vücudu.* Sanki ilk kez böyle bir öneriyle karşılaşıyordu. "Tamam!" dedi. "Hiç alışverişe çıkmamıştım."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Hiç mi?"

"Hiç. Ölmeden önce annemler alırdı. Şimdi bazen insanlar bir şeyler getiriyor. Kendi başıma hiç giysi almadım. Eğlenceli mi? Kulağa eğlenceli geliyor."

"Eğlenceli," dedi Claire. Birden içinden ona sarılmak geldi, o da öyle yaptı. Miranda'nın her tarafı kemikti. O da heyecanla Claire'i kucakladı. "Şimdi doğruca evine git ve orada kal. Monica geri adım atmış olabilir ama Gina çatlağın teki. Galiba beni rahat bırakmayacak."

"Bırakmayacak," dedi Miranda, Claire'i ürküten o dalgın ses tonuyla. "Yakında karşına çıkacak." Göz kırpıp gülümsedi. "Yarın görüşürüz!"

Hoplaya zıplaya uzaklaştı. Claire arkasından bakıp başını iki yana salladı ve canavarın inine yöneldi.

Canavar, laboratuvarın orta yerinde dikilmiş, kaba kuvvetle çalıştırmaya çabalar gibi telefonunu sallıyordu. Üstündekileri yine değiştirmişti. Bu kez Viktorya tarzı uzun, siyah bir ceket, mor yelek ve siyah pantolon giymişti. Gömleği yoktu. Tavşanlı terliklerinden vazgeçip gerçek

ayakkabılar giymişti. Claire'in basamaklardan indiğini görünce o kadar rahatladı ki Claire neredeyse korkup kaçacaktı.

"İşte buradasın!" diye bağırdı telefonunu uzatarak. "Bu şey çalışmıyor."

"Çalışıyor. Mesajını aldım."

"Mesajı defalarca yolladım, sonra bozuldu."

Bozulmuştu çünkü görünüşe bakılırsa Myrnin çok sert bastığı için tuşları kırmıştı.

Claire başını sallayıp telefonu aldı ve köşedeki çöp kutusuna attı. "Ben sana yenisini alırım. Eee, geldim işte. Kriz nedir?"

Myrnin durup ona baktı. "Bishop ortalarda dolaşırken bana bunu mu soruyorsun sahiden?"

"O konuyla vampirler ilgilenecek sanıyordum."

"Elbette. Oliver vampirlerin yarısını diğer yarısına sorgulatıyor."

"Sadece yarısı mı?"

"Güvenebileceğimiz yarı, diğer yarıyı sorguluyor," dedi Myrnin. "Acı bir gerçek ama Bishop'ın tiranlığını Amelie'nin daha makul yaklaşımına tercih edecek vampirlerin sayısı az değil. Düşünmek yerine emir almayı tercih edecek birileri her zaman çıkar, Claire. İşte onlardan korkmalısın. Aynı şey maalesef insanlar için de geçerli. Düşünmek, bugünlerde az rastlanan bir yetenek haline geldi."

Claire başını salladı. Bunu zaten biliyordu. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Frank'le konuşmanı istiyorum. Bishop'a dair en küçük bir işaret için bile tetikte olmalı. Gözetleme sistemlerinin kontrolü onda. Bize sağlam ipuçları verebilmeli."

"Bir dakika. Bunu benden mi istiyorsun? Sen neden yapmadın?"

Myrnin ellerini arkasına atıp omuzlarını dikleştirdi. "Yapacak işlerim var ve... Frank'le aramızda küçük bir anlaşmazlık oldu. Benimle konuşmuyor."

"Ne? Bunu yapabilir mi?"

"Herhalde yani." Frank'in çatallı sesi Claire'in cep telefonundan geldi. Telefon cebinde olduğu için ses boğuktu ama yine de duyuluyordu. "İstediğimi yaparım ve bu ahmaktan tek kelime daha duymak istemiyorum."

"Frank..." Claire içini çekti. "Peki. Bundan hiç hoşlanmadığımı bilin. Birinizin artık dişi bile yokken sürekli birbirinize diş geçirmeye çalışmanızdan nefret ediyorum. Kızlar gibi dalaşmanıza ayıracak vaktimiz yok. Bishop hepimizi öldürtmenin bir yolunu keşfetmeden önce onu bulur musun lütfen?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse haklılık payın var," dedi Frank. Claire, Myrnin'e döndü. "İzlenmesini istediğin başka biri var mı?"

"Gloriana var," dedi Myrnin. "Şehirdeki en yeni vampir olduğu için kesinlikle onu takip etmek isterim. Onunla tanışmıştın, değil mi?"

Claire kaşlarını çattı. Gloriana... Ah. Onu bir kez bir ay önceki bir partide şöyle bir görmüştü. Gloriana -kısa-

ca söylemek gerekirse Glory- eskiye has şeylerin güzelliğini taşıyordu. Uzun, dalgalı, sarı saçları, açık mavi gözleri ve erkekleri güneşte kalmış dondurma gibi eritebilecek bir gülümsemesi vardı. Elbette vampirdi. Michael'a özel bir ilgi göstermişti. Eve bunu hoş karşılamamıştı tabii. "Glory, Bishop'ın tarafında mı?"

"Hemen karar vermeyelim ama Gloriana geçmişte hep kazananların tarafında olmuştur. Yaklaşık üç yüz yıl önce kısa süreliğine Bishop'a hizmet etmişti. Anlaşılması zor olsa da onunla ilgili hoş anıları olabilir. Bizim türümüzde eski ittifaklar kolay unutulmaz. Eski düşmanlıklar da öyle. Toplum içinde birbirlerine saygılı davransalar da Amelie'yle asla arkadaş olmadılar."

"Senin *arkadaşın mı* peki?" dedi Claire. Sonra tereddüt ederek ekledi. "Anlarsın ya, *arkadaş* hani?"

Myrnin kaşlarını kaldırıp parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "*Arkadaş* derken?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Oliver bir zamanlar onunla takıldıklarını resmen itiraf etti."

"Ben kimseyle *takılmam*," dedi Myrnin yine parmaklarıyla tırnak işareti yaparak. "Ve hayır, Gloriana'yla *arkadaş* değiliz. Düşman da değiliz. Onunla hiçbir ilişkim yok. Morganville yasalarına uyacağını beyan etti ama gerekirse sözünden cayabilir. Onunla hedefleri arasına girmeyi hiç istemem. Acımasızlaşabilir."

Claire birden telaşa kapıldı. "Shane'in peşine düşebilir yani."

"Shane mi?" dedi Myrnin gözlerini devirerek. "Böyle bir sonuca varmayı nasıl başardın? Kesinlikle hayır. İnsanlarla ilgilenmez o. Onları sıradan bulur. İnanamayabilirsin ama herkes senin beyzadeyi yakışıklı bulmak zorunda değil."

"Senin mi peşinde peki?"

Myrnin bunu hiç aklına getirmemiş gibi bir an durakladı. "Hayır," dedi sonra. "Hayır, benimle ilgileneceğini sanmıyorum. Ben... uygun değilim. Makul değilim yani. Benimle toplum içine çıkamaz ki bunu çok önemsiyor. Ele geçirdikleriyle yan yana görülmek ister. Beni etkilemenin bir yolunu bulabileceğinden de şüpheliyim. Benim düşünce yapım oldukça... farklı. Bunu biliyorsun."

"Ah, bilmez miyim. Frank, nasıl gidiyor?"

"Bishop'ı bir kenara yazdım. O pisliğin gırtlağımı parçalayıp beni yaşayan ölü yaptığını unutmuş değilim. Gloriana'yı tanıyorum. Artık radarımda. Spor salonundan on dakika önce çıktı. Şu an Common Grounds'a giriş yapıyor."

Myrnin başını salladı. "Orayı çok sever. Claire, biraz arkadaş edinsen hoş olabilir. Hayli dost canlısı birisin."

"Casusluk yap diyorsun yani."

"Çok kaba ifade ettin ama doğru. Benim yapacak işlerim var. Frank, Claire'le komünikatör aracılığıyla sürekli temasta ol."

"Cep telefonu," dedi Claire. "O dediğin *Uzay Yolu*'nda vardı."

Myrnin elini salladı. "Ne farkı var?"

"Onu hala dinlemiyorum," dedi Frank. "Ama seninle temas halinde olurum, çocuk. Bluetooth kulaklığın var mı?

"Var. Neden?"

"Sana söylediklerimi herkes duymasın diye, çocuk. Seni zeki sanırdım."

"Zor bir gün geçiriyorum," dedi Claire. "Az kalsın bıçaklanacaktım."

Myrnin voltasını yarıda kesti ve yaralanıp yaralanmadığını anlamaya çalışır gibi ona baktı. "*Az kalsın* mı? Çabuk ol. Ha, Claire?"

"Efendim?"

"Bishop'a çok dikkat et. Eskiden de tehlikeliydi ama şimdi çok daha dengesiz olduğu dışında ona dair hiçbir şey bilmiyoruz. Gloriana'ya da güvenmiyorum. Morganville'de ne işi olduğunu anlamadım. Neden buraya şimdi gelmeye karar vermiş? Dediğim gibi, Amelie'yle hiçbir zaman geçinemediler. Onun gelişiyle Bishop'ın kaçışı arasında bir bağ kurmamak saflık olur." Duraksadıktan sonra ekledi. "Dikkatli ol. Yerine hemen birini bulamam."

Myrnin'in iltifat anlayışı buydu işte. Ne hoş.

SHANE

Claire okula gitmişti, benim de boş günümdü. Kendimi... kaybolmuş gibi hissettim. Spor salonuna gitmemeliydim ama

gittim. Neden bilmem. Dışarı çıkıp yürümeye başlayınca doğru bir şey yapıyormuşum gibi geldi bana. Resepsiyondaki pis herif yine, seni bir böcek gibi ezerim, der gibi baktı, elindeki listeye bir göz atınca başını salladı. "Devam et," dedi. "Senin işin halloldu."

"İşin halloldu ne demek?"

"Ödeme konusu," dedi. "Spor salonunu ücretsiz kullanabilirsin."

O noktadan sonra dönüp gitmek kolay değildi. İçeri girdim ve ter, eskimiş deri, metal ve hırs kokusunu içime çektim. Spor salonlarının kokusu bana evimi anımsatır. Özellikle de annemle Alyssa'nın ölümünden sonraki halini. Babamla hayatımız spor salonları, barlar, ucuz otel sabunları ve kan demekti.

Sauna çok sıcak ve nemliydi. Oradan çıkınca eşofman altımı giydim. Mantardan falan korkmadığım için ayaklarım çıplaktı. Hem bir kum torbası bulup bol bol tekmelemeyi planlıyordum.

Fırsat bulamadım. Havluya sarınıp ıslak saçlarla salona girdim ve rüyamdaki kızın ikinci katın tırabzanında oturduğunu gördüm. Tellere konmuş çok güzel bir kuşu andırıyordu.

Rüyamda gördüğüm vampirdi.

Claire'e yalan söylemiş sayılmazdım. Gördüklerimi gerçekten rüya sanmıştım çünkü o hisleri yaşayan, o sözleri söyleyen ben olamazdım. Rüyalarda hep öyle olmaz mı? Rüyanızda kendiniz olmak zorunda değilsinizdir.

Şimdi kız karşımdaydı işte. Dün geceki kuşkulu rüyada olduğu gibi güzeldi, nefes kesiyordu.

tg: kaktusunx

Bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsüyordu. Öfkeye kapılmayı, bir vampir gördüğümde hep olduğum gibi gerilmeyi bekledim ama hormonlarım ona sadece güzel bir kız gibi tepki veriyordu.

Bana gülümseyen, güzel bir kız.

"Selam, Shane," dedi. Hoş, kısık ve tatlı bir sesi vardı. Konuştuğunda salonda başka kimse yokmuş gibi oluyordu. "Seni burada görmek ne güzel. Teklifimi düşündün mü?"

Ah. Hangi tekliften bahsettiğini anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. O gülümseme, aklıma spor salonuyla hiç ilgisi olmayan sayısız teklif getiriyordu. "Özel boks grubu, değil mi?" dedim.

"Evet." Gülümsemesi hınzır bir havaya büründü. "Senin aklına ne gelmişti ki?"

Kes şunu, hemen dur, diyordu kafamın içindeki öfkeli bir ses. Ama zor duyuluyordu. O ses dışında her şeyimle sakindim. Sanki bu olanlar kaçınılmazdı. Kader, kısmet, talih, ne derseniz deyin.

Ama ne kadar güzel olursa olsun vampir bir kızın kuyruğuna takılacak değildim. Bunu Claire'e yapamazdım. Hem içimde bir vampirin asla dokunamayacağı bir parçam hep olacaktı. Öyle umuyordum. "Ben buraya sadece dövüşmeye geldim, hanımefendi," dedim kızın mavi gözlerinin içine bakarak.

"Glory," dedi. "Gloriana. Ama bana Glory diyebilirsin."

Tabii ya. Onu daha önce de görmüştüm. Birden gözümde canlandı. Onu Morganville'e hoşgeldiniz partisinde uzaktan

görmüştüm. Benimle hiç ilgilenmemişti. Michael'ı bir kenara çekmeye çalışıyordu. O gece de onu güzel bulmuştum ama bu kadar da değil.

Gülümseyen gözlerini bana dikti ve Michael'ın neler hissettiğini o zaman anladım. Hormonlardan oluşan bir tsunamiye kapılmıştım sanki. Of, kendimi çok iyi hissediyordum.

"Dövüşmeye geldin, öyle mi?" dedi kendini aşağı bırakarak. Beş metreden düşüp dizlerini çok az kırarak bir kedi gibi yere indi. Bakışlarını benden hiç ayırmamış, gülümsemesi hiç bozulmamıştı. "Peki o zaman. Aradığını bulacaksın. Beni takip et."

Beni salonun ortasındaki mindere götürecek sandım. Orada tekme, yumruk, blok falan çalışan birileri vardı. Sıradan Uzakdoğu dövüş antrenmanları.

Kız beni başka yöne götürdü. Arka taraftaki işaretsiz bir kapıdan girip düz bir koridordan geçtik ve girilmesi yasak yeni bir kapıdan, ortasında gerçek bir boks ringi olan bir salona ulaştık. Kısa şortlu iki adam ringde birbirini fena hırpalıyordu. Hızlarına, güçlerine, çevikliklerine, dayanıklılıklarına dikkat ederek onları izledim.

"İyiler," dedim.

"Öyle olsalar iyi olur," dedi Glory. "Onlarla baş edebilir misin?"

"Evet." Bunu övünmeden söylemiştim. Baş edebileceğimi biliyordum. Hiçbiri benim babamla büyümemişti. "Hazırım."

"Sana bir partner bulalım," dedi. "Vassily? Sence Shane kiminle boks yapmalı?" Duvara dayalı duran büyük, siyah bir

buzdolabından plastik bir şişe çıkarıp bana uzattı. Kaşlarımı çattım ama gamzelerini çıkartarak gülümsedi ve şişeyi salladı. "Bana güven. Sana iyi gelecek. Özel bir protein karışımı. Üye olanlara ücretsiz."

Şişeyi alıp sıvıyı dikkatlice içtim. Biliyorum, aptalca! Kim lanet bir vampirin verdiği bir şeyi kabul eder ki? Ama onda güvenilir bir şey vardı. Ben ki bir vampirden ölsem içecek bir şey almam, yine de ona güvenmeden edememiştim işte.

İçeceğin tadı güzeldi. Tüm protein karışımları gibi kumlu bir yapısı vardı. İnsanı canlandırıyordu. Kafeinli olabilirdi. Vücuduma sıcak bir ürperti yayıldı. Kendimi güçlü ve zinde hissettim.

"Shane mi?" Bana ilk dövüş dersini veren, yere yıktığım vampir, Vassily. Uzakdoğu kıyafetini çıkarmış, sıradan bir eşofman giymişti. Uzun, gür saçlarını omuzlarının üstüne bırakmıştı. "Ah, evet. Jester'la eşleşsin. Ilginç bir ikili olur."

"Emin misin?"

"Evet. Jester." Vassily gülümsedi ve karanlık bir köşede duvara dayanmış bekleyen birine gelmesini işaret etti. Adam ışığa çıkınca o soluk teni ve gereğinden fazla parlak gözleri hemen tanıdım. Bir vampirdi. Gloriana'nın aksine ona karşı hiç de sıcak duygular beslemeyeceğimi hemen anladım. "Jester, Shane'le tanış. Birlikte boks yapacaksınız."

Jester bana kısa bir bakış attıktan sonra beni yok sayarak Vassily'ye döndü. "Olmaz," dedi. "Bir insanla dövüşmem. Ayakta zor duruyorlar."

"Sen bilirsin," dedim. "Sıkı bir dayaktan kurtulmuş olursun böylece."

"Ne dedin sen?" Jester ağzımı açıp bir şey söylediğime bile inanamamıştı ki ona hakaret ettiğime inanabilsin. Omuz silktim.

"Seni yamulturum," dedim. "İnan bana."

"Kanıtla o zaman, kan torbası," dedi Jester.

Gloriana gülüp el salladı. "Çocuklar, çocuklar, bunların hepsine vaktimiz olacak. Şimdi sadece boks yapın." Vassily'ye döndü. "Gitmem gereken yerler var. Şimdilik buradaki işimin bittiğini tahmin ediyorum."

"Evet, tamam," dedi Vassily. "Şimdilik. Yine gel, güzel kız. İhtiyarla ilgili yardımına ihtiyacım olacak. Biraz... sabırsızlanıyor."

Kızın o baştan çıkarıcı, sersemletici etkisinden kurtulamayarak peşinden baktım. Jester'a dönüp "Hadi başlayalım, dişli çocuk," dediğimde de etki hala geçmiş değildi.

Bu sadece bir başlangıçtı.

Evet, canım yandı, hem de çok. Ama ringde geçirdiğim zaman uzadıkça, o vampirle, tüm benliğimle nefret ettiğim her şeyle yüzleştikçe, acı giderek anlamsızlaştı. Önemli olan tek şey neredeyse bir yıldır aç bekleyen, içimdeki canavarı serbest bırakmaktı.

Morganville'e vampirleri paramparça etmeye gelmiştim.

Vassily ve Gloriana şimdi bana bu fırsatı vermişti.

Tanrım, bu işe bayılmıştım.

*

Claire, Common Grounds'a giderken yolda Shane'e mesaj attı. Onu sevdiğini söylediği kısa bir mesajdı. Cevap biraz sonra, Common Grounds'a yaklaştığı sırada geldi.

Geç gelirm sni sviyrm.

Kafenin kapısı açılırken çalan çan onun gelişini haber verirken Claire mutlu mutlu gülümsüyordu. Günün o saatinde burayı, masaları kitap ve dizüstü bilgisayarlarla donatan öğrenciler doldururdu. Bunların çoğu çalışma gruplarıydı.

Claire, Gloriana'yı anında gördü. Kafenin en dibinde, genellikle vampirlerin oturduğu masalardan birindeydi. Etrafını başka vampirler sarmıştı. Hepsi de erkekti. Claire daha önce beş-altı vampiri Kurucu Meydanı dışında hiçbir yerde birarada görmemişti. Genci, yaşlısı, hepsinin yüzünde aynı hayran ifade vardı. Bir bacağını kıvırıp altına almış oturan ve beyaz kupasından ne olduğu belirsiz bir şey içip etrafa gülücükler saçan Gloriana'dan gözlerini alamıyorlardı. Vampir kız gerçekten güzeldi ve diğer güzel vampirlerin aksine iyi biri gibi görünüyordu. Canayakın bile denebilirdi belki. Claire'in onun göründüğünden farklı biri olduğunu düşünmek için haklı sebepleri vardı. Örneğin Eve daha ilk gördüğü an Gloriana'dan nefret etmişti.

Ama onun cazibesine karşı koymak imkansızdı.

Bunun ispatı da, masada oturanlardan birinin Oliver olmasıydı. Batik boyalı, uzun Common Grounds önlüğü hala Oliver'ın üstündeydi. Sersem bir gülümsemeyle,

karşısında oturduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu Glory'ye.

Oliver, Claire'in orada dikildiğini görünce gülümsemeyi bıraktı ve kalkıp onun yanına geldi. "Ne var?" dedi. Glory'ye gösterdiği sıcak yanı bir anda yok olmuştu.

"Şey, rahatsızlık verdiğim için özür dilerim ama bir mocha alabilir miyim?" Claire vakit kazanmaya çalışıyordu çünkü manzara böyleyken Gloriana'ya nasıl yaklaşacağını bile bilmiyordu. Güvenini kazanıp ağzından Bishop'la ilgili nasıl laf alacaktı? Hem bunun Oliver'ın görevi olması gerekmez miydi?

Belki de Myrnin, Glory konusunda Oliver'a güvenmemişti. Az önce gördükleri de onu haklı çıkarıyordu. Kulaklıklarını düzeltti. O ana dek alçak sesli bir cızırtı dışında bir şey duymamıştı.

Frank onu duymuş gibi tam da o anda teknolojinin sihriyle fısıldadı. Kulağında onun sesini duymak korkunçtu. Ne de olsa Frank Collins hala Claire'in kabuslarına giren biriydi. Büyük ihtimalle bunu öğrenmekten de zevk duyardı. "Evet. Şu an onu görebiliyorsundur. Kayıtlara göre zararsız görünüyor ama öyle değilmiş. Bazı kadın vampirlerde bir tür cazibe oluyor ve onda bundan çok var. Vampirler de dahil herkesin kendisinden hoşlanmasını sağlayabiliyor."

Claire çantasıyla uğraşıyormuş gibi yaparak yana döndü. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet, telefonunun mikrofonu sayesinde."

"Ya Amelie? Amelie'ye de kendini sevdirebilir mi?"

"Muhtemelen sevdiremez. Amelie'de vampirlerin irade dediği bir güç var. Mecbur kaldığında herkesi onun isteklerini yerine getirmeye zorlayabilir. İrade gücü, cazibeye üstün geliyor."

"İrade gücüne sahip başka birileri var mı?"

"Oliver var," dedi Frank. "Amelie'deki kadar güçlü olmasa da. Ama Oliver zaten kayıp vaka. Glory onun eski bir arkadaşıymış. *Arkadaş* derken neyi kastettiğimi anlamışsındır. Oliver şimdiden teslim olmuşa benziyor."

Claire bunun farkındaydı. Oliver'ın yüzündeki gülümsemeyi gördüğü an onların geçmişini tahmin etmesi gerekirdi.

"Kızın yanında dikkatli ol," dedi Frank. "Seni etkilemeye çalışırsa, acının seni bu etkiden kurtarabileceğini unutma. Kızlarda bazen işe yarıyor. Erkeklerde nedense pek yaramıyor. Herhalde kızlarla o kadar güçlü bir bağ kuramadığındandır. Ama cazibesini senin üstünde kullanacağını sanmıyorum. İnsanlarla arası pek hoş değil. Kızlardan da hiç hoşlanmıyor."

"Bir dakika. Ne dedin sen? Ona karşı koymak için kendime acı mı çektirmem gerekiyormuş? Ne işe yarıyor ki? Sence ben acı çekmek mi istiyorum?"

"Peki. Kendi başının çaresine bak o zaman."

O sıkıcı cızırtı geri geldi. Oliver tezgahın arkasından sabırsız bir hareketle onu çağırdı ve mochasını önüne koydu. Claire onun yüzündeki ifadeye bakınca içeceğinin güzel ola-

cağına ihtimal vermedi. Oyalanma taktiği işe yaramamıştı. Claire, Gloriana'nın etrafını saran nabızsız testosteron çemberine katılmasını sağlayacak bir bahane bulamıyordu.

Oliver sandalyesine yerleşirken Gloriana başını kaldırdı, Claire'in ona baktığını gördü ve ona gülümsedi. Göz göze gelmişlerdi.

Claire kendini masaya doğru yürürken buldu. Korkmuyordu ve hiçbir şey düşünmüyordu. Kendisini en son ne zaman böyle *huzurlu* hissettiğini hatırlayamıyordu bile. Durmadan *düşünmek* yükünden kurtulmuştu.

Düşünmüyor, sadece *harekete geçiyordu.*

"Claire'di, değil mi?" dedi Gloriana. Düşük perdeli, hoş bir sesi vardı. Gülümsemesi ışıl ışıldı. "Otur lütfen. Ah, Jules, bir sandalye daha getirir misin? Claire'i ayakta bırakmak istemiyorum! Çok ayıp."

Oliver kaşlarını çatmayı bırakmıştı ama gülümsemiyordu da. Jules denen, Claire'in ilk kez gördüğü vampir bir sandalye getirdi. Claire başka koşullarda onu meşrubat gibi tüketmek isteyecek iki yabancı vampirin arasına sıkışıp oturdu.

Ama en küçük bir rahatsızlık bile duymuyordu.

Cazibesine kapıldım. Kafasının içinde bir yerlerden gelen şüpheci bir fısıltıydı bu ama bir işe yaramıyordu. Gloriana o iri mavi gözleriyle ona bakıp gülümserken işe yarayamazdı.

"Seninle ilgili çok şey duydum," dedi. "Senin için güzel sözler söyleyen o kadar çok kişi var ki. Dırdırcı Oliver da

dahil." Kahkaha atarak Oliver'ın elini tuttu. Sevgi dolu olmasının yanında biraz da patronluk taslayan bir hareketti bu. Köpeğini okşuyordu sanki. Oliver gülümsemeden edemedi. "Söylesene, Claire. Morganville hakkında neler düşünüyorsun?"

Normalde Claire söyleyeceklerine dikkat ederdi ama Glory'nin sıcak bakışları altında içini döküverdi. "Burada tanıştığım kişileri seviyorum," dedi. "Ama işlerin yürüme şeklinden, insanlara yapılan muameleden, insanlara acı çektirmenin normal sayılmasından nefret ediyorum. Bunlar değişmek zorunda."

Gloriana bir kaşını havaya dikti. "Zaten değiştiğini sanıyordum," dedi. "Amelie bana öyle söyledi. İzinsiz avlanmak yasak. İzin de ancak sınırlı bölgeler için verilebiliyor. Bıktırıcı bir prosedür ama kaynakların korunması fikrine ben de katılıyorum. Yoksa *hiç* avlanmamamız gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi Claire. "Hiç diyorum." Masadan bir uğultu yükseldi. Claire *hala* korkmuyordu. "Hiç," dedi bir kez daha. "Kanı vergiyle alıyorsunuz. Bizi avlamanıza gerek yok. Avlanmanız için hiçbir sebep yok."

Glory gülümsedi. Gülümsemesi hala sıcak, canayakın, davetkardı. "Elbette var," dedi. "Vahşi hayvanlardan anlayan herhangi birine sorabilirsin. Avlanma içgüdüsünü bastırmak çok tehlikelidir. Bazı hayvanlar bunu başaramaz. Kontrollü bir serbest bölge sağlamalısın, yoksa birileri taşkınlık yapar. Öylesi çok daha kötü olmaz mı sence de?"

"Hayır," dedi Claire. "Birileri kurallara uymazsa suç işlemiş olur ve diğer suçlulara nasıl davranılıyorsa ona da öyle davranılır."

"Ne kadar da eğlencelisin, ufaklık," dedi Glory söylediğini kanıtlamak ister gibi gülerek. "Michael arkadaşın, değil mi? Onun evinde oturanlardan birisin."

"Evet."

"Diğer oğlanın adı neydi?"

"Shane," dedi Claire. İçinde bir yerde endişe kıvılcımları çaktı ama çok derinlerdeydi. "Adı Shane."

"Onu spor salonunda gördüm. İçgüdülerinin çok sağlam olduğunu söylemeliyim. İyi bir dövüşçü. Gerekli durumlarda çok değerli olabilir." O güzelim mavi gözlerde bir parıltı vardı. Claire içten içe Gloriana'nın onunla oynadığını, onu bir kukla gibi yönettiğini biliyordu. "Evet, sizin tarafınızda olmasının size ne kadar faydalı olabileceğini biliyorum."

Oliver arkasına yaslandı. "Viktorya zamanında bayıldığın o boks kulüplerine artık sahip olmaman ne kötü. Sana çok şey kazandırıyorlardı, değil mi?"

"Ah, evet. Çok karlıydılar," dedi. "Yazık. O çocuk da çok kıymetli olabilirdi. Öksüz olduğunu duydum. Ne kötü. Yol gösterecek biri yoksa kişi çok korunmasız kalıyor." Gloriana masaya doğru eğildi. Bakışlarının yoğunluğu Claire'i alıp göklere çıkardı sanki. "Eski dostum Myrnin'le yakın olduğunu duydum. O nasıl? O çılgın adama bayılıyorum. İlginç bir şeyler üstünde çalışıyor mu?"

"Claire," dedi kulağının içinde metalik bir ses. Claire'in neler olduğunu algılaması birkaç saniye sürdü. *Frank.* "Claire, buna cevap verme. Kendine gel. Çabuk."

Ama olmuyordu. Gloriana, Shane'den et parçası gibi bahsediyor, Myrnin'le ilgili sorular soruyordu ama Claire hala huzur doluydu. Başka hiçbir şey hissedemiyordu. Frank'in neden kızdığını bile anlayamıyordu. Glory hayal edebildiği en iyi arkadaştı. Eve'den bile iyiydi çünkü asla onu yargılamaz, ona kendini kötü ya da suçlu hissettirecek şeyler söylemezdi.

"Myrnin..."

"Claire, kusura bakma ama pişman olacağın bir şey yapmadan durmak zorundasın," dedi Frank. Claire bir anda her yerini yakan bir acı hissetti. O daha ne olduğunu anlamadan acı yok oldu. Şok dalgası kulaklıktan gelmişti. Claire hafifçe irkilip gözlerini kırpıştırdı. Kalbi birden hızlanmıştı. Titreyerek kulaklıklarını çekip çıkardı. Tüm o iyi hisler üstünden kayan bir battaniye gibi uzaklaşıp eridi.

Sıra korkudaydı. Soğuk, keskin bir korku. Gloriana hala gülümsüyordu ama artık hiç de sıcak değildi bu gülümseme. O bir avcıydı. Acımasızdı. Claire yutkunup ayağa kalkınca sandalyesi gıcırdayarak geriye kaydı. Bütün vampirler gözlerini ona dikmişti. Her an dişlerini çıkarıp saldıracakmış gibi bakmayan tek vampir Oliver'dı. O da kaşlarını çatmıştı ama onun hedefinde Claire değil, Gloriana vardı.

"Glory," dedi. "Kızın üstünde cazibeni mi kullanıyorsun sen?"

"Birazcık," dedi Gloriana omuz silkerek. "Sadece oyun oynamak istedim."

"Oynayacak başkasını bulamadın mı? O kız, Amelie'ye ait. Hem uğraşmana değecek biri de değil."

Gloriana güldü. "Biliyorum. Ama canını yakmadım ya." Gülümseyerek Claire'e döndü. "Bizden bu kadar çabuk mu sıkıldın, ufaklık?"

Claire geriye doğru koca bir adım attı. O gülümseme artık işe yaramıyordu. Herhalde Claire'in vücudunda dolaşan adrenalin yüzünden. "Bizden uzak dur," dedi. "Shane'den uzak dur."

Glory gözlerini devirdi. "Senin erkeğini istemiyorum," dedi. "Ben onu ne yapayım? Şiddet eğilimi dışında bir özelliği yok. Gerçi o özelliğinin göz kamaştırdığını söylemeliyim."

Claire mochasını masada bırakıp tüm hızıyla kapıya gitti. Çıkarken dönüp bakınca kimsenin yerinden kalkmadığını gördü. Oliver bile hala masadaydı ama Claire'e bakıyordu. Glory yine gülücükler saçıyordu. Claire'i çoktan unutmuş gibiydi.

Claire açık havaya çıkıp yarım blok boyunca koştu, bir binanın tuğla duvarına yaslanıp durdu ve gözlerini kapatıp nefes almaya çalıştı. Sonunda kulaklıklarını tekrar taktı. Elleri titrediği için bunu iki denemede başarabilmişti.

"Hiçbir şey öğrenemedim," dedi Frank'e. "Bana böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. Herhangi birinin böyle

bir şey yapabileceğine inanmazdım. Bishop bile yapamamıştı."

"Vampirler arasında bile nadir görülen bir yetenek," dedi Frank. "Sadece üç ya da dört tanesinde görmüştüm. İkisini zaten ben öldürdüm. Hepsini ortadan kaldırmamam kötü olmuş."

"Ne yaptığını anlamadım bile. Karşı koymanın hiçbir yolu yoktu." Claire derin bir nefes aldı. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Seni zorlamıyordu bile," dedi Frank. "Zorlasaydı o kadar kolay kurtulamazdın. Dediği gibi, sadece oyun oynuyordu."

Korkunçtu. Tek kelimeyle *korkunç*. Bir ton kanalizasyon suyu içmiş gibi midesi bulanıyordu Claire'in. Gloriana'nın onu nasıl da kolayca, kukla gibi oynattığını düşündükçe kusmamak için kendini zor tutuyordu. Glory ne hissetmesini istediyse onu hissetmişti. "İşe yaramadı," dedi. "Hiçbir şey elde edemedik."

"Belki etmişizdir," dedi Frank. "Shane'i spor salonunda gördüğünden bahsetti, değil mi?"

"Ne olmuş? Oraya ben bile gittim. Eve de gitti. Kim bilir daha kimler gitmiştir. Vampirler de dahil."

"Glory neden gitsin ki? O kavga etmez. Başkalarını kendi yerine kavga ettirir."

Frank'in düşüncelere daldığı, ses tonundan belliydi. "Morganville'deki tüm vampirleri kontrol etmeye çalıştım. Görünüşe bakılırsa bazıları ortada yok."

"Kayboldular mı demek istiyorsun?"

"Acele bir yargıya varmak istemem ama beş -hayır, altı- vampirin günlük rutinlerine uymadığını fark ettim," dedi Frank.

"Bazılarının gittiğini biliyorsun, değil mi? Morley'yle birlikte şehirden ayrıldılar. Blacke adındaki o küçük kasabanın..."

"Morley'den haberim var. Onlardan bahsetmiyorum. Bunlar üç haftadır görünmeyen başka vampirler. Kan bankalarına uğramamışlar. Kameralarda görünmemişler. Telefonla ya da bilgisayarla kimseyle iletişim kurmamışlar."

"Bir vampir nasıl kaybolur? Kim bunlar?"

"Morganville hiyerarşisinde önem taşımayan kişiler. Vampirlerin işçi sınıfından. Kaybolduklarının farkına varılması zor. Vampirler de sosyalleşiyor ama insanlar gibi değil. Birbirlerini uzun süre görmemeye alışıklar. Ortalarda görünmemeleri hemen merak uyandırmaz."

"Neredeler peki?" diye sordu Claire. "Bishop'la bir bağları var mı?"

"Bulabildiğim kadarıyla yok. Aksine, babasıyla yaşadığı sürtüşmede Amelie'nin tarafını tutmuşlar." Frank bir an sustuktan sonra devam etti. "Spor salonunun içinde gözlerim olmaması canımı sıkıyor. O duvarların arasında neler olup bittiğine dair hiçbir şey öğrenemiyorum."

"Ne?"

"Yeni bir yapı. Kamera yok, boyut kapısı yok. İçeride neler olduğunu izlemenin hiçbir yolu yok. Anlaşıldığı ka-

darıyla olayların büyük kısmı bir şekilde orayla bağlantılı. Keşke orada kullanabileceğim cihazlar olsaydı."

"Spor salonunun içinde." Claire birkaç saniye düşündü. "Benden ne istiyorsun? Salona kamera sokmamı mı?"

"Benim için casusluk yapmaktan korkuyor musun?" dedi Frank şaşırarak. "Seni tanıdığım kadarıyla senin gözünü korkutacak bir şey değil bu. Senin kadar cesur bir çocuk görmemiştim. Kendi oğlum da dahil."

Shane.

Claire, Glory'nin ondan bahsettiğini hatırlayınca yine sinirlendi. Ysandre'nin yaptığı gibi ona sulanmıyordu belki ama Shane'i işine yarayabilecek bir et parçası gibi görüyordu.

Ortada her ne dönüyorsa Gloriana kesinlikle bu işin içindeydi. Claire bundan emindi.

"Tamam," dedi. "Spor salonunda gözün olsun istiyorsan bunu sağlamanın bir yolunu bulacağım."

SHANE

Claire'i aldattığımı hissediyordum ama bunun sebebini bir türlü bulamıyordum. Tek yaptığım dövüşmekti. Bunu da iyi yapıyordum doğrusu. Jester'ın beni yerden yere vurduğu söylenemezdi. Dövüşü sürdürmeyi başarabiliyordum. Yorulduğumda Vassily bana biraz daha protein karışımı verdi. Onun gülümsemesinden ve dövüşken bir pitbull'un sahibiymiş gibi

gururla bana bakmasından hoşlanmıyordum. Fakat ringde olmaktan hoşlanmadığımı söylesem yalan olur.

Peki neden molalarda hemen telefona sarılıp Claire'e mesaj atıyordum? Sanki başka bir kızla öpüşüyordum da, Claire'e onun hoşuna gitmeyecek bir şey yapsam da aslında onu sevdiğimi söyleme ihtiyacı duyuyordum.

Hoşuna gitmeyeceği doğruydu. Bu konuda hiç şüphem yoktu.

"Hey, et parçası! Tuşlara basmaktan sıkılmadın mı?" Jester ringde dans ediyor, beyaz kollarıyla havaya yumruklar savuruyordu. "Ben seni tuş etmeye hazırım!"

Ona bir el hareketi çektim ve mesajı yolladım. Protein karışımından bir yudum daha alınca ağrılarım sihirli bir el dokunmuş gibi azaldı. Tamamen geçmiyorlardı, daha sonra birçok yerimin moraracağı kesindi.

Ama acının sizi durdurmasına izin veremezdiniz. Bu hataya bir kere düşmüştüm. Evimiz yandığında. Alyssa'nın kapı kolu elimi yakmıştı ve odaya girememiştim. Onu kurtaramamıştım. Beni dışarı sürüklemelerine izin vermiştim ve kız kardeşim o evde ölmüştü.

Başarısızlığın nelere mal olduğunu asla unutmayacaktım. Babam da unutturmamıştı.

Acı iyiydi. İnsanı tetikte tutardı. Motivasyonunuzu kaybettirmezdi. Acı bana yaşadığımı hissettiriyordu.

Özellikle de karşımda bana dersimi vermek isteyen bir vampir varken.

Günün kalanı çok hızlı geçti. Defalarca mindere yapıştım. Kalkıp devam etmek kolay değildi. Etrafımıza insanlar ve

vampirler toplandı, Jester'la kapışmamızı izlediler. Jester benden daha hızlı ve güçlüydü. Yine de pes etmedim. Ona karşı koydum.

Sonunda Vassily beni durdurdu. Jester'ın omzuna hafifçe vurdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Jester sırıtarak iplerin altından geçip gitti ve gücümün tükendiğini anladım. Dizlerimin üstüne çöküp nefes almaya çalıştım. Ağzıma kan geliyor, kulaklarım çınlıyordu. Kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Hastanede can çekişirken bile.

Sanki ayakta kalamayacak kadar tükenmiştim. Acı ve yorgunluk sel olup içime akıyor gibiydi. Ölsem de kurtulsam diye düşünmenin kıyısına gelmiştim.

Vassily bana plastik şişelerden bir tane daha verdi. Yine aldım. İçince kendimi daha iyi hissettim. Hiç değilse artık ölecek gibi değildim. Gözlerime bakıp başını yukarı aşağı salladı. "Geçer," dedi resmi bir ses tonuyla. "Dehidrasyon ve yorgunluk. Dört şişe daha içersen düzelirsin. Eve gitmeden önce iki saat dinlen. Yan odada ranzalar var. Hadi."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Ona minnet duyduğum falan yoktu. Kendimi suçlu hissediyordum. Ne yapıyordum ben? Neden yapıyordum? Tek bildiğim, dövüşürken sanki başıma gelen bütün kötülüklerle dövüştüğümü hissettiğimdi. Kız kardeşim için, annem için, hatta babam için dövüşüyordum. Bu kahrolası şehirde kapana kısılan Claire için dövüşüyordum. İstemediği halde vampir yapılan Michael için, Eve için dövüşüyordum.

Ve bir kez olsun da kendim için.

İki saat boyunca öylece uzanıp o protein karışımını içtim. Her geçen dakika biraz daha toparlanıyordum. İçeceğin içinde her ne varsa ağrıları da, suçluluk duygusunu da azaltıyordu. Bir süre sonra kendimi iyi hissettim. Hayır, iyiden de öte, harikaydım.

Güçlüydüm ve daha da güçleniyordum. Hayatta kalmak için hep ihtiyaç duyduğum şey işte buydu. Korumam gereken insanlar vardı. Onların hayatını değiştirebilirdim.

Vassily yanında Gloriana'yla birlikte içeri girdiğinde son şişeyi bitiriyordum. Glory kusursuz görünüyordu. Kendimi çok kirli hissettim. Her tarafım çürük içindeydi. Doğrulup oturdum. Onun yanında uzanamazdım.

"Shane," dedi Glory gülümseyerek. "Küçük arkadaşın Claire'le tanıştım. Gurur duymalısın, çok cesur bir kız gerçekten. Ama çok narin. Onun Myrnin'le kurduğu yakınlık beni kaygılandırdı. Myrnin sence de sağı solu belirsiz bir tip değil mi?"

Bu konuda ben de kafa yormuştum. Glory, Claire dışındaki herkesin düşüncesini dile getiriyordu. "Hoşuma gitmiyor," dedim. "Ama Claire istediğini yapıyor."

"Evet, öyle." Glory birkaç saniye beni süzdükten sonra Vassily'ye döndü. "Bence hazır. Sence?"

"Neye hazır?" diye sordum.

"Gerisini dinlemeye," dedi Vassily. "Bugün büyük bir cesaret sergiledin, Shane. Neler yapabileceğini gösterdin. Sana yeteneklerini kullanabileceğine inandığım bir fırsat sunacağız. Her zaman istediğin iki şeye birden kavuşacaksın."

"Para," dedi Glory. "Gerçek para. Hayatının sonuna kadar sana ve Claire'e yetecek kadar."

Paraya kim hayır der ki? Tırnaklarımla kazıya kazıya kazanıyordum parayı. Olması gereken de buydu ama böyle bir fırsat da kulağa güzel geliyordu. Hem de çok. "İkincisi ne?" diye sordum.

Sıra Vassily'deydi. "Morganville'den çıkma şansı," dedi. "Çok geç olmadan. Öyle ya da böyle bu şehir yok olacak. Akıllı davranırsan hem paran olur hem de hala mümkünken bu şehri terk edersin."

Para ve Morganville'den kaçış. Gözlerimi kırpıştırdım. Sanki beynimi okumuşlardı. Okumadıklarının bir garantisi yoktu aslında. Glory ne düşündüğümü tahmin etmek ya da öyle düşünmemi sağlamak konusunda çok başarılıydı. Bu durum beni şüphelendirmeliydi ama Glory söz konusu olduğunda içimde şüpheye yer yoktu. Artık anlaşılmak için çaba sarf etmeme gerek kalmamıştı sanki. Glory her şeyi anlıyordu.

"Claire ne olacak?" dedim.

"O da seninle gelecek tabii," dedi Vassily. "Morganville'den güven içinde ayrılmasını istediğin herkes seninle gelebilecek. Onları kurtaracaksın, Shane. Tek yapman gereken, en iyi yaptığın şeyi yapmak."

"Dövüşmek," dedi Gloriana. Gözleri artık mavi değildi. Parlak, beyaza yakın bir ışığa dönüşmüşlerdi. Korkutucu olacak yerde güzeldiler. Kendimi çok hafif ve huzurlu hissediyordum. "Tek yapacağın kameraların karşısında, seyircilerin önünde dövüşmek. Yapabilir misin sence?"

Gülümsedim. "Nereyi imzalıyorum?"

Belgeler yanlarındaydı. Gereken yerlere imzamı attım. Vassily bana bir zarf dolusu para verdi. O kadar parayı birarada, sadece babam yasadışı silah satışı yaparken görmüştüm.

Glory'nin gözleri yine maviye döndü. İnsana daha çok benziyordu böyle. Terli alnımdan öpüp elime bir şişe daha tutuşturdu. "Dinlen," dedi parmaklarıyla saçlarımı tarayarak. "Hiçbir konuda endişen olmasın."

Ranzaya uzanıp gözlerimi kapattım ama uyumadım. Bir süre uyumayacaktım.

Belki de rüya görüyordum. Her şey rüya gibiydi. Konuşmalarını sanki rüyamda duyuyordum.

"Tehlikeli," diyordu Glory. Sesi benimle konuştuğundaki gibi melodik ve neşeli değildi. Başka biri gibiydi. "Amelie ne yaptığımızı öğrenene kadar çok zamanımız yok. Her yerde casusları var. Kesin bir yerlerde kameraları da vardır. Uydu hattının güvenli olduğundan emin misin?"

"Eminim," dedi Vassily. "Şifrelemeyi yapan kız işinin en iyilerinden biri. Aylarca kimseye yakalanmadan Morganville görüntüleri yayınladı. Birkaç iyilik karşılığında kodu kimsenin tespit edemeyeceği şekilde yeniledi. Para şimdiden yağıyor, hayatım. Plan sorunsuz işliyor."

"Ya ihtiyar? O memnun mu?"

İhtiyar. *İnsanın aklına hiç hatırlamak istemeyeceği şeyler getiriyordu bu. Aynı ihtiyar olamayacağı kesindi. Hayır, başka bir vampirden bahsediyorlardı herhalde. Hepsi ihtiyardı ve içten içe çürüyordu zaten. Bunu biliyordum.*

"Memnun diyemem. *Ama şimdilik beklemeye razı. Sahte ipuçları yaratmak için büyük sıkıntılara göğüs gerdim. Kasırga gibi birden ortaya çıkışı Amelie'nin çok dikkatini çekti çünkü. Biz sonraki adımlar için yeterli kaynak elde edene kadar beklemeye ikna oldu."*

"Ne yapacağı hiç belli olmaz. Onu kontrol altında tutmalısın. Benden kurtulup Myrnin'i öldürmeye çalıştı. Başarsaydı..."

"Biliyorum. Onu yine kilitledim. Kendi iyiliği için."

Glory güldü. "Bundan hiç hoşlanmayacak. Arkanı kolla, Vassily."

"Onu düşmanlarıyla besliyorum," dedi Vassily. "Şu an halinden memnun olmalı. Sence çocuk ne zaman hazır olur?"

"Dövüşecektir, ona şüphe yok. Ama yanımızdan ayrılması hiç hoşuma gitmiyor. Arkadaşları, o kız... Onlar her şeyi mahvedebilir."

"Öğrendiklerini özümsemesini de sağlayabilirler," dedi Vassily. "Riske girmekten çekinmiyorum."

"Sen istediğin kadar riske gir," dedi Glory. "Ben elbette elimden geleni yapacağım."

"Karşılığını da isteyeceksin."

"Kimse bedava iş yapmaz, hayatım."

Gözlerimi açtığımda Glory yanımdaydı. Gülümseyişi beni sarhoş ediyordu. Alnıma bir melek dokunuyordu sanki.

"Uyu," diye fısıldadı. "Rüyanda ateşi ve gücü gör. Bu şehrin senden neler alıp götürdüğünü hatırla. Geri kalanları da almasına izin verme, Shane. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Michael seni sevmiyor. O senin dostun değil. Ona asla güvenemezsin. Anlıyor musun?"

"Evet," dedim. Zaten bildiğim, hiç unutmamam gereken bir şeydi bu. Vampirlere güvenilmezdi.

Glory hariç.

Onun sıcak dokunuşlarıyla uykuya dalarken gülümsüyordum.

9

Shane eve döndüğünde son derece normal görünüyordu. Et bile getirmişti. Ortada hiçbir sorun yokmuş gibi dördü birlikte oturup yemek yedi. Michael'ın saydam olmayan *içecek* şişesi bile Shane'i sinirlendirmedi.

Claire'in tek düşünebildiği, yaptığı telefon görüşmesini Shane'e anlatması gerektiğiydi. Ne söyleyeceğini bilmiyor, Eve'le Michael'ın önünde konuyu açmak istemiyordu. Bunun özel bir konuşma olması gerekiyordu.

Ne var ki daha sonra Claire, Shane'in odasında onun yanına sokulurken konuşmak o kadar da önemli görünmedi. Shane'in kollarındaydı. Saatlerce öpüşmüşlerdi ama Claire konuya girememişti bile. Sonunda uyuyakaldı. Uyandığında Shane onu odasına götürmüş, yatağına yatırıyordu.

"Shane?" diye mırıldandı. Shane ona doğru eğilmişti. Uzun, dağınık saçları Claire'in yüzüne değiyordu.

"Benim," dedi Shane. "Başkasını mı bekliyordun?"

Claire gülümsedi. "Sadece seni."

"Aferin." Claire'e acelesiz, ıslak bir öpücük verdi. Claire'in içi ayak parmaklarına kadar ısındı.

"Shane, düşündüm de..."

"Ne konuda?"

"Şey..." Claire bunu yapmayı hiç istemiyordu. Her şey bu kadar güzelken... Kusursuzken... Yine de denedi. "Morganville'den gitmek konusunda."

Shane şaşırmadı, irkilmedi, *hiç* tepki vermedi. Claire'i tekrar öptü ve "Gideceğiz. Söz veriyorum," dedi.

"Benim MIT'ye gitmek istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Gideceksin zaten."

Claire bu kadar kolay olmasını beklememişti. Gerçi henüz *ocak ayı* kısmından bahsetmemişti ama buraya kadar gayet olumluydu. Sonuçta aynı fikirdeydiler. Son bir öpücükten sonra Claire bir haftadır ilk kez güzel bir uyku çekti.

Uyandığında Shane yoktu, yanına bir not bırakmıştı. O sabah restorana erken gitmesi gerekiyordu. Notun altına *SS* bile yazmıştı. *Seni seviyorum*'un Shane'cesi.

Claire kendini çok daha iyi hissediyordu.

Hayatlarının normale döndüğüne sevinip bir yandan da ocak ayı konusunu Shane'e nasıl söyleyeceğini düşünerek merdivenden iniyordu ki Myrnin geçitten bir mesaj yolladı. Not bağlanmış bir taş parçası şeklinde bir mesaj. Taş zeminde yuvarlanıp Eve'in ödünü patlatırken geçit kapandı. Eve taşı botuyla şöyle bir dürtüp duvara baktı.

"Patronun," dedi Eve eğilip taşı alırken, "telefonla mesaj yazma olayını öğrense iyi olur. Ne bu şimdi? Kim böyle bir şey yapar ki? Herif gerçekten de taş devrinde mi doğmuş? Sen de bu şeyi kilitlemenin bir yolunu bul. Ya ben çıplakken açılırsa?"

"Burada çıplak ne yapacaksın ki?"

"Şey..." Eve'in bu soruya bir cevabı yoktu. Taşı Claire'e verdi. "Tamam, örnek kötüydü ama canı istediği an buraya gelebilecek ya da kafamıza taş atabilecek olması beni rahatsız ediyor."

"Ben de bayılmıyorum," dedi Claire ipi çözüp notu taştan alırken. Bir an durup taşı inceledi. Myrnin'den her şey beklenirdi ama taş sıradan bir granitti. Demek mesaj, herkesin yapacağı gibi notta yazılıydı. Gerçi herkes evlerinin içine taş fırlatmazdı.

Bir sonraki uyarıya kadar laboratuvardan uzak dur. Burayı tütsülüyorum. Seni öldürebilir. Ayrıca görünüşe bakılırsa ihtiyar dostumuz şehri terk etmiş olabilir. Oliver peşinden birilerini yolluyor ama kriz bitti gibi. Şimdilik.

"Tütsülemek mi?" dedi Eve şaşkınlıkla, Claire'in omzunun üstünden notu okuyarak. "Nasıl yani? İhtiyar dostumuz kim?"

Bishop'tı tabii ama Claire bunu ona söyleyemezdi. "Bilmem. Herhalde başka birine yazdığını sanıyordu. Tütsülüyorum dediği de laboratuvara gaz dolduruyordur. Bir böcek istilası olduğunu düşündü herhalde."

"O işi Bob'u salarak halletmiyor muydu?"

"Bob tok olabilir. Umarım işleme başlamadan önce Bob'u oradan çıkarmayı unutmamıştır. Hatırlatsam iyi olacak." Claire telefonunu çıkarıp Myrnin'e mesaj attı. Cevap hemen geldi. *Örümceğin yerini tabii ki değiştirdim. Aptal değilim.*

Hayır, o telefon mesajlarına cevap veren ama kendi mesajlarını taşa sarıp yollayan bir dahiydi.

Claire pes etti.

"Miranda bana mesaj yolladı," dedi Eve. "Senin e-posta adresin onda yokmuş. Bugün bir şeyler mi yapacaktınız?"

"Evet. Onu alışverişe götürüyorum."

"Alışverişe mi? Miranda'yı? Sahiden mi?" Eve önce biraz şaşırdı, sonra neşelendi. "Vay be. Körler sağırlar birbirini ağırlar."

"Aaa!"

"Kusura bakma, hayatım, ama müthiş moda anlayışının herkesin dilinde olduğu pek söylenemez. Miranda da alışveriş yapmaz. Giysilerini çöpleri karıştırarak ediniyor olsa gerek."

"Benimle yapacak ama," dedi Claire. Biraz alınmıştı çünkü onu eleştiren, Cadılar Bayramı'na özel kırmızı-beyaz çoraplar giyen ve küçültülmüş kafa şeklinde kolye takan biriydi. "Nerede buluşacağımızı söyledi mi?"

"Saat onda evin önünde olacakmış."

Claire saatine baktı. Onu on geçiyordu. "Ben gideyim o zaman. Sen de çıkıyor musun?"

"Bazılarımızın çalışması gerekiyor."

"Bazılarımızın tütsü nedeniyle onlara bir gün izin veren deli bilimadamı patronları var."

"Tamam, sen kazandın." Eve göz kırpıp eşyalarını topladı. "Keşke sizinle gelip size yol gösterebilseydim. O pembe peruğunu niye takmıyorsun? O peruk yakıyordu."

Haklıydı. Eve'in Dallas'ta ona zorla aldırdığı peruk *yakıyordu* ama yanında Eve olmadığında Claire o peruğu takmaktan çok utanıyordu. Herkes ona bakıyordu. Claire görünmez olmaya alışıktı.

Yaşadıklarını düşündüğünde o sıralar görünmez olmak ona kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Bahçe duvarının önünde bekleyen Miranda yine pek şık değildi. Dizlerinin altına inen sade bir okul eteği ve eteğin rengine hiç uymayan yeşil, buruşuk bir gömlek giymişti. Eve'le Claire'i görünce endişeli yüzü aydınlandı. Eve el sallayıp siyah arabasına bindi. Miranda da çocuk gibi heyecanlanarak el salladı. Arabanın peşinden iç çekerek baktı. "O müthiş bir kız."

"Doğru," dedi Claire. "Ama sen de öylesin. Hadi gidip alışveriş yapalım."

Morganville'de giyecek bir şeyler bulmak için iki seçenek vardı. İkinci el mağazaları -bunlar üç taneydi- ve daha ünlü markaların seri sonu ürünlerini satan bir mağaza. Claire, Miranda'nın bütçesini göz önüne alarak ikinci el mağazalarına yöneldi. Üniversite öğrencileri genellikle kıyafetlerini kampüsün yakınındaki mağazaya bırakıyordu ve TPÜ'lü bir kız kadar modaya düşkün çok az kişi olabilirdi. Kız öğ-

rencilerin çoğunun asıl derdi eğitim değildi. Gerçi erkek öğrenciler de onlardan farklı sayılmazdı.

Miranda onun peşinden mutlu mutlu yürüyordu. Çok konuşmuyordu ama Claire onu hiç bu kadar sağlıklı ve neşeli görmemişti. Birazcık ilgi bile ne büyük bir değişim yaratmıştı. Claire üzülüp kendini suçlu hissetti. Miranda'yla arkadaşlık kurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Kimsenin de yapmadığını biliyordu. Kızın sinir bozucu ve tuhaf olduğu bir gerçekti ama diğer insanlardan çok farklı değildi.

Sadece fark edilmek istiyordu.

"Burası," dedi Claire kapıyı ona açarak. Kapının tepesindeki küçük çan çalınca Miranda böyle bir şeye hiç şahit olmamış gibi başını kaldırıp baktı. Bu imkansızdı, değil mi? Daha önce bir dükkanın kapısındaki çan sesini hiç duymamış olabilir miydi?

Olabiliyordu demek ki.

Tezgahın arkasında pinekleyen satıcı kadın uykulu uykulu gülümsedi. "Hoşgeldiniz, kızlar," dedi. "Siz bakının. Denemek istediğinizde bana haber verirsiniz."

"Peki," dedi Miranda, ilk giysi sırasına doğru yürüyerek. "Ah. Şuna bak. Amma çok şey var."

"Evet, canım. Onlar senin bedenine göre değil. Sen bunlara bak." Claire içine Eve kaçmış gibi kıyafetleri birer birer alıp Miranda'nın üstüne tutmaya başladı. Parlak renkler kıza pek yakışmıyordu. Toprak tonları ona daha iyi gidiyordu. Çok geçmeden Miranda da bir şeyler seçip aynada

denemeye başladı. En nihayet kendine baktığında onu korkutmayan bir gelecek görüyordu adeta.

"Bunları deneyebilir miyim?" diye sordu. Satıcı kadın Claire'in el sallaması üzerine kabinleri açtı. Claire kapının üstünden Miranda'ya deneyeceklerini uzatıp kapıya yaslandı.

"Sen bir şey istemiyor musun?" diye sordu kadın kaşlarını kaldırarak. Bakışları lazer gibi Claire'i tarıyordu sanki. Kadın onun içine bakmış ve oradaki isteği görmüştü.

"Şey, bir bluz fena olmazdı," dedi Claire.

"Bende tam aradığın şey var."

Gerçekten de vardı. Claire kendini üçlü aynanın karşısında bluzu denerken buldu. Pembe beyaz dantelli bluz, o gün giydiği haki pantolona nasıl olduysa çok uymuştu ve onu seksi göstermişti. Claire son birkaç ayda kıyafet konusunda hayli yol kat etse de sokağa seksi çıkmaya daha hazır değildi. Öyle biri olduğuna inanmıyordu.

Kabinden hiç ses çıkmayınca Claire kapıyı çaldı. "Miranda? Dışarı çıkıp üstümdekilere bir bakar mısın? Abartılıysa söyle lütfen."

Kapı aralığından bakan Miranda'nın yüzü bembeyaz oldu. Siyah gözlerinde insanların garip bulduğu o dalgın bakışlar vardı.

Yine aynı şey olmuş, Miranda o imgelemlerinden birini görmüştü.

"Üstünde kan var," dedi. "Üstünde kan olan şeyi alamazsın."

Claire başını eğip üstüne baktı. Bluz tertemizdi. "Mir..."

Miranda kapıyı hızla açtı. Denediği gömleklerden biri üstündeydi, ona çok da yakışmıştı ama Miranda'nın aklı başka yerdeydi. Bütün kıyafetleri kucaklayıp doğruca tezgaha gitti. "Bunu, bunu, bir de üstümdekini alıyorum." Alacaklarını tezgaha bıraktı ve diğerini Claire'e verdi. "Bunu giydiğimi gözümde canlandıramıyorum."

Bunu laf olsun diye söylemiyormuş gibi geldi Claire'e. Sanki geleceğe bakmış ve o bluzu giymediğini görmüştü. Ürkütücü. Satıcı hiçbir şey fark etmeden -neden etsindi ki?- tutarı söyledi. Miranda ödeme yaptı ve Claire'in koluna yapışıp "Hemen gitmeliyiz. Çabuk olalım," dedi. Claire bluzunun beş dolarlık ücretini ödeyecek vakti zor buldu.

"Ama..."

"Çabuk!"

Miranda onu dışarı çıkarıp sola döndürdü ve iki binanın arasındaki bir çıkmaza soktu. "Buraya saklan," dedi. "Tam şuraya. Sakın çıkma, Claire. Ne olursa olsun çıkma. Anladın mı? Her şey yolunda. Yerinden kıpırdamazsan bir şey olmayacak."

"Miranda, neler oluyor?"

Miranda'nın yüzü kağıt gibi bembeyazsa da çok kararlı bir ifadesi vardı. Üstündeki gömleğe bakıp hüzünle, "Çok güzel, değil mi?" dedi.

"Evet, çok yakıştı. Ama sen neden..."

"Şşşt." Miranda çıkmazın başına dönüp tekrar konteynırların arkasını işaret etti. "Sakın çıkma!"

"Bir dakika. Çıkarsam ne olur?"

"Ölürüm," dedi Miranda sakince. "Saklan."

Claire bundan hoşlanmamıştı ama Miranda'nın kendine güveninden etkilenmişti. Psişik kehanetlere inandığı yoktu, yine de Miranda'da bir farklılık olduğu da inkar edilemezdi.

Claire gölgelerin arasına saklandı.

Bir süre hiçbir şey olmadı, derken ayak sesleri duyuldu. Uzun topuklular giymiş biri kararlı adımlarla yürürken yavaşlayıp durdu.

"Buraya girdiğini gördüm," dedi Gina. "Manyak, karanlık sokaklarda niye geziyorsun? Çöplükte mi yaşıyorsun yoksa? Hiç şaşırmam."

Miranda cevap vermedi. Claire neredeyse yanlarına gidecekti, ne de olsa Gina yalnızdı ve Miranda'nın onunla tek başına yüzleşmesine izin veremezdi.

Miranda ise Claire'in aklını okumuş gibi elini arkasına götürüp kıpırdamamasını işaret etti. *Olduğun yerde kal*, demek istiyordu.

Claire de öyle yaptı. Hoşuna gitmese de.

"Bana vuracaksın," dedi Miranda. "Burnum kırılacak."

"Tam üstüne bastın," dedi Gina. Uyuşukça ve neşeli konuşuyordu. Durumdan hoşnut olduğu belliydi. "Tek istediğim bu olduğu için şanslısın. Kıpırdarsan, karşılık verirsen, daha kötü olur. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Miranda. "Anladım. Bana vurmana izin vermezsem beni öldüreceksin."

Claire tepeden tırnağa ürperdi. Miranda'nın sesinde en ufak bir şüphe kırıntısı yoktu. Korku da yoktu. Sanki sadece gerçekleri dile getiriyordu.

"Göründüğünden daha zekisin, çatlak. Haklısın. Burnunu kırmama ses etmezsen seni bırakırım. Dövüşmeye kalkarsan işin içine bıçak girer. İtirazın var mı?"

"Yok."

Claire kendini bir şeyler yapmak zorunda hissediyordu. Yerinden kalkmaya niyetlenirken Miranda ona kıpırdamamasını söyleyen o el hareketini tekrar yaptı.

"Önemli değil," dedi Miranda insanı ürkütecek kadar sakin, duygusuz bir sesle. "O kadar da acıtmayacak."

"Saçmalama," dedi Gina. Bir yumruk sesiyle birlikte Miranda'nın küçük haykırışı ve ardından yere düşen bir vücut sesi duyuldu.

Gina güldü. Claire kendini duvardan itip ayağa kalktı ama geç kalmıştı. Gine kendi kendine mırıldanarak oradan uzaklaşıyordu. Topukluları olmasa *sekerek* yürüyebilirdi.

Miranda doğrulmaya başlamıştı bile. Kanayan, kırık burnunu tutuyordu. Birden gözü dönen Claire, Gina'nın peşinden gitmeye niyetlendi. Miranda onu tutup başını şiddetle salladı. Bu hareketi yaparken burnundan akan kanlar Claire'in yeni pembe-beyaz bluzuna sıçradı. Claire bunu umursamadı. Eğilip kızın kalkmasına yardım etti.

"Utanmaz!" dedi Claire. "Sen burada dur. Ben gidip..."

"Hayır!" dedi Miranda. Sesi boğuk, gözleri alev alevdi. "En iyisi bu. Sadece burnum kırıldı. Bizi öldürecekti."

"O zaman polis çağıralım. Yaptığının yanına kar kalmasını istemiyorum."

"Merak etme, kalmayacak," dedi Miranda. Dudakları kandan neredeyse hiç görünmüyordu, yine de Claire onun gülümsediğini hissetti. "Arabasını aşırı hızlı kullanacak. İki dakika sonra kırmızı ışığa rastlayacak. Büyük bir kamyon ona çarpacak. Benim burnum düzelir. O ise uzun süre hastanede yatacak."

Claire bu narin, ufak tefek, kan içinde gülümseyen kıza hayretle baktı. "Mir, tüm bunları planlamış mıydın?" dedi yavaşça.

"Hayır," dedi Miranda. "Ama bazen her şey olması gerektiği gibi oluyor. Yardımıma gelsen öyle olmazdı. Beni hemen bıçaklardı. Sonra da seni. O da ölürdü. Daha sonra ve çok daha kötü bir şekilde. Amelie yaptıklarından hiç hoşlanmazdı."

Büyüleyici ve çılgıncaydı ama Claire ona inanıyordu. Her tuhaf ve korkutucu kelimesine. Zar zor kendine geldi ve Miranda'yı tekrar mağazaya götürdü. Satıcı kadın Miranda'nın yüzünü silip burnuna peçete koydu. Claire'in bluzunu silmesine de yardım etti.

Tam o sırada Claire uzaklardan gelen kornayı duydu. Peşinden bir çarpışma sesi geldi ve sessizlik oldu. Gözucuyla Miranda'ya baktı. Kanamayı azaltmak için başını geriye yatıran Miranda bakışlarına karşılık verdi.

"Karma," dedi omuz silkerek. "Tam bir kaltak."

*

Miranda, Gina konusunda sonuna kadar haklı çıktı. Gerçi Claire'in bundan zaten şüphesi yoktu. Kaza Morganville'de günlerce konuşuldu. Çoğu kişi kızın sonunda cezasını bulmasından memnundu. Gina çektiklerini hak etmişti. Fakat Claire bundan zevk duymuyordu. Kız kırılan bacakları yüzünden haftalarca hastanede kalacak, aylarca fizik tedavi görecekti.

Miranda ertesi sabah kahve içmeye uğradı. Bir sonraki gün de sanki sözleşmişler gibi geldi. Muhtemelen bunu kaçınılmaz bir şey olarak görüyordu ve bir kez gelmeye başlayınca gerçekten de öyle oldu. Kendi kendini doğrulayan bir kehanet gibi. Eve bunu garip buluyordu ama çoğu şeyi kabullendiği gibi kabullendi. Miranda'dan hoşlanmıyor değildi, sadece ona karşı ne hissedeceğini, ona nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Miranda'nın psişik yetenekleri onu afallatıyordu.

Miranda'nın yüzündeki morluklar da Eve'i şaşırtmıştı. İki gözü de morarmış, hastanede müdahale edilen burnu şişmişti. "Korkunç görünüyorsun," dedi Eve ikinci sabah. "Ne renk o? Patlıcan moru mu? Özel efekt gibisin, Mir." Miranda'ya kahve koyup süt ve şeker çıkardı.

"Önemli değil," dedi Miranda kısık bir sesle. Her şeye rağmen gülümsüyordu. "Sadece bir morluk. Bir şey değil."

"Canın yanıyordur kesin." Eve kendi kahve bardağının üstünden kaşlarını çatarak ona baktı. "Çok ciddiyim. Gina layığını bulmuş olmasaydı ona gününü ben gösterirdim."

"Biliyorum," dedi Miranda. "Teşekkür ederim. Ama ben iyiyim. Gerçekten."

Michael kapıdan girdi ve Eve'e gülümsedi. Miranda'nın onlarla oturduğunu görünce o da şaşırdı. Miranda ona bakmıyordu. "Selam, Mir," dedi Michael kayıtsız bir sesle ama Claire o ilk bakışı görmüştü. Michael buzdolabından şişesini çıkarıp mikrodalgada ısıttı ve gitti.

Claire kalkıp onun peşinden oturma odasına geçti. "Selam," dedi. "Bir dakika. O bakış da neydi?"

"Hangi bakış?" dedi Michael masum bir sesle. Şişesinden bir yudum alınca mavi gözlerinde kırmızı bir ışık dolaşıp kayboldu. "Burada ne yaptığını merak ettim sadece."

"Kahve içiyor."

"Onu görebiliyorum. Neden?"

"Hadi ama, Michael..."

"Oyunbozanlık yapmak istemiyorum. Fakat Miranda demek bela demek," dedi Michael. "O çocuğa acıyorum. Gerçekten. Ama onun yakınında olmak tehlikeli. Her şey olabilir. Hep oluyor."

"O bir çocuk ve görünüşe bakılırsa kimse onunla ilgilenmiyor!"

"Onu demiyorum. Ben sadece..." Michael pes edip içini çekti ve başını iki yana salladı. "Zor durumdaki herkesi eve getiremeyiz, Claire. Bunun riskli olduğu konusunda bana inan."

Claire döndüğünde Miranda tıpkı onun bıraktığı gibi oturmuş dalgın dalgın kahvesini içiyordu. "O haklı, biliyorsun," dedi başını kaldırmadan.

"Efendim?"

"Michael sana, bana yakın olmanın güvenli olmadığını söyledi. Büyük oranda doğru. Hep bir şeyler oluyor ve bunların çoğu kötü."

Eve okuduğu magazin dergisinden başını kaldırıp masanın diğer tarafından Miranda'ya baktı. Ağzını açmadıysa da bakışları bir şeyler anlatıyordu. Kötü anılar.

Miranda kahvesinden bir yudum aldı. "Bugün size bir şey anlatmam gerektiği için geldim," dedi. "Hepsi aradıkları kişinin şehirden ayrıldığını sanıyor ama yanılıyor. O hala burada. Bir planı var. Aylardır hazırlanıyor. Güzel olan onun adına hareket ediyor. Adam toplamakla görevli."

Eve'in kaşları yavaşça ama önüne geçilemez bir şekilde çatılıyordu. "Hey, Claire? Neden bahsediyor bu?"

"Bilmiyorum," dedi Claire. Tabii ki biliyordu. Miranda'nın yanındaki sandalyeye oturdu. "Güzel olan derken Gloriana'yı mı kastediyorsun?"

Eve bu ismi duyunca irkildi. "Ah, Tanrım. Bana o şırfıntının bir şeylerin peşinde olduğunu söylemeyin. *Biliyordum.*"

Görünüşe bakılırsa Miranda, Eve'e kulak vermiyordu. Claire onun o an kendi kafasının içindeki sesler dışında bir şey duymadığından emindi. "Tamamen onun suçu değil ama çok dikkatli olmalısın. Artık kontrolü kaybetti. O öfke..." Başını iki yana salladı. "Bundan hoşlanmasını sağlıyorlar. Hepinizin hoşlanmasını istiyorlar."

Sözlerinden bir anlam çıkarmak giderek zorlaşıyordu. Kimden bahsediyordu? Hala Bishop'la ilgili mi konuşu-

yordu? Yoksa... *Eyvah*. Shane'den mi bahsediyordu yoksa? "Mir?" dedi Claire. "Mir, Shane'den mi bahsediyorsun?" Shane öfke doluydu, Claire bunu biliyordu. Çoğunlukla bastırıyordu ama öfkesi daima içindeydi.

Miranda morarmış gözleriyle uzaklara bakarak kahvesini yudumladı ve konuşmaya devam etti. "Ah, anlıyorum. Önce para istiyorlar. Para ve asker. Sonra da gerisini. Aynı hatayı tekrarlamayacak. Amelie'ye söyle. Ona de ki..."

Sustu. Şişmiş gözleri birden büyümüştü.

"Mir?" Eve de Claire'in hissettiği o paniği hissetmiş olmalıydı ki onun peşinden ayağa fırladı. "Mir, iyi misin?"

"Ah," dedi Miranda. Gözyaşları çürük içindeki yanaklarından akıyordu. "Ah, çok kötü. Durdurmak zorundasınız. Onu durdurmalısınız."

"*Kimi?*"

"Karanlıkta saklanıyor. Öldürüyor. Sürekli öldürüyor," dedi Miranda. Gözbebekleri kaydı ve bayılıp kahvaltı masasına yığıldı.

Bishop, dedi Claire içinden. Eve çığlık atıp Miranda'nın yanına koştu ve nabzına baktı. Claire donakalmıştı, adım bile atamıyordu.

"Yardım et!" diye bağırdı Eve ona. Claire gözlerini kırpıştırıp hızla yanlarına geldi. Birlikte Miranda'yı oturma odasına taşıyıp ayaklarını kaldırarak yatırdılar ve kızın üstüne battaniye örttüler. Bir süre sonra Miranda'nın gözkapakları titreşti ve bilinci yerine geldi.

"Ah," dedi. "Yere mi düştüm?"

"Kendinden geçtin diyebiliriz," dedi Eve. "Nasılsın?"

"Başım dönüyor," dedi Miranda. Sesi çok zayıftı. "Fazla kahve içtim." Derin derin nefes alıp gülümsedi. "Yeterince yemek yemiyorum."

Evet, orası barizdi. Miranda'nın kemikleri sayılıyordu. Bu kıza bir sandviç lazımdı. "Ben bir şeyler hazırlarım," dedi Claire.

"Hayır, artık gitmem gerekiyor."

"Hayır, Miranda..."

"Gitmek zorundayım," dedi Miranda ve battaniyeyi üstünden atıp kalktı. Beti benzi atmıştı ama çok kararlıydı. "Sorularınıza cevap verememem. Çok tehlikeli."

"Senin için mi?" diye sordu Eve.

Miranda başını iki yana salladı. "Senin için. Başın zaten yeterince dertte."

Gitmesine engel olamadılar. Claire onu sadece fıstık ezmeli, reçelli bir sandviç yapana kadar oyalayabildi. Eve'in çikolatalı kurabiye zulasından da bir şeyler ekledi. Miranda yemek poşetini alırken gülümsemeyi başardı. Dikkatli adımlarla, yavaş yavaş kapıya yürüdü. Eve kolunu bırakmadı ama kız desteksiz yürüyebiliyordu.

"Kalamam," dedi Miranda. Önce Claire'in, sonra Eve'in gözlerinin içine baktı. "Michael haklı. Sorun yaratıyorum. Herkese sorun yaratıyorum. Yalnız kalmam daha iyi."

"Emin misin?"

Miranda başıyla onayladı. Verandada dikilirken okula gitmek üzere olan üzgün bir kız çocuğundan farksızdı. "Bu

kez durmayacak. Claire, anlamak zorundasın. Önceki gibi olmayacak. Bir savaş bu. Amelie savaşacak."

Amelie geçen sefer de savaşmıştı, diye düşündü Claire ama Miranda'nın endişesi ona da geçmişti.

Shane. Shane iki ateş arasında kalacaktı. "Mir, söyleyebileceğin başka bir şey..."

"Hayır. Ne söylesem ölmene sebep olurum." Miranda yemek poşetini kaldırdı. "Sandviçler için teşekkür ederim. Kurabiyeler için de. Çok iyi gelecek."

Puslu, soğuk havada yürüyerek uzaklaştı. Gözden kaybolana kadar onun peşinden baktılar.

"Az önce kötü bir şey mi yaptık?" diye sordu Eve. "O daha çocuk. Gitmesine izin vermemeliydik."

"Başarabileceğimizi sanmıyorum," dedi Claire. "Muhtemelen haklıydı. Gitmesi herkes için daha iyi oldu."

Miranda kafasının içinde olup bitenlerle yapayalnızdı. Claire de zaman zaman kendini yalnız hissediyordu ama onun yalnızlığı Miranda'nınkine kıyasla hiçbir şeydi.

Keşke ona nasıl yardım edebileceğimi bilseydim.

Ne yazık ki bazen yapacak hiçbir şey olmuyordu.

SHANE

Dövüşmeye bir kere başladıktan sonra günlerce başka şey düşünemedim. İnanılmazdı. Özellikle de Gloriana, Vassily'nin

yanında durup beni izlerken. Kendimi hiç yenilmeyecek biri gibi hissediyordum. Cezası bile ödül gibiydi. Jester bana her vurduğunda sanki dostça sırtıma vuruyor, ona daha sert vurmam için beni teşvik ediyordu.

Ben de öyle yapıyordum.

Gloriana'nın buzdolabında tuttuğu içecekler müthişti. Hepimiz onları içiyorduk. Vampirlerle baş etmeyi kolaylaştırıyordu. Bir yanım içeceklerde ne olduğunu merak ediyordu ama küçük bir yandı bu. Bana sağladığı özgürlükten memnun olan yanım karşısında eziliyordu. Özgürlük diyordum buna. İçimde tuttuğum onca şeyi serbest bırakıyordum. Nefret etmekte özgürdüm. Parçalamakta özgürdüm. Kural yoktu, vicdan yoktu. Artık onlar gibi dövüşüyordum.

Çünkü onları ancak böyle yenebilirdim. Korkusuz bir hayvan gibi dövüşerek.

"Hızlısın," dedi Jester dövüş programının son gününde. "Giderek daha da hızlanıyorsun." Gülünce dişleri göründü. Bu görüntü nabzımı hızlandırdı. Korkudan değil, saldırma isteğinden. O dişleri sökmek, o gülüşü suratından silip atmak istiyordum. "Isıran tarafa geçmelisin," dedi. "Senden iyi vampir olur."

"Kes sesini de dövüş."

"Ne oldu? Küçük, narin sevgilini ısırmaktan mı korkuyorsun?" diye güldü Jester. "O zaten başkasına ait, bunu biliyorsun. Ondaki ısırıkların kokusunu alabiliyorum. Onu ısırarak damgaladı."

Myrnin.

"Kapa çeneni," dedim ve yüzüne bir tekme attım. Bunu beklemiyordu. Yere düştü. Fakat vampirleri yere sermek o kadar kolay değildi. Hırlayarak ayağa kalktı. Ağırlığını hangi ayağına verdiğine dikkat ederek yavaşça geriledim. Bana saldıracaktı. Jester bana her zaman saldırırdı.

Saldırdığında hızla eğilip karnına omuz attım ve onu havaya kaldırdım. Yerden güç alamadığında bir insandan farklı değildi ama ellerine dikkat etmeliydim. Elleriyle kemiklerimi kırabilirdi. Tırnakları da jilet gibiydi. Geriye doğru onu yere çarptım ve kollarını arkaya kıvırdım. Canı yanmış olmalıydı çünkü onu ilk kez acıdan bağırırken görüyordum.

Bir vampiri *inletiyordum.*

Müthiş bir şeydi.

Bir alkış sesi duydum. Gloriana'ydı. İplere yaslanmış, beni izliyordu. "Harikaydı," dedi. "Zavallı Jester. Galiba kötü yenildi. Onu bırakabilirsin, Shane. Dersini almıştır. Ya sen?"

Kollarını daha da kıvırınca bir şeyin koptuğunu duydum. Jester bu kez haykırdı.

"Yeter," dedi Vassily iplerin altından geçerken. Beni omzumdan çekti. "Bana senden çok o lazım, evlat."

Onu bıraktım çünkü Vassily'yle dövüşülmezdi. Bu bir kuraldı. Geriye kalan tek kural. Glory ve Vassily dokunulmazdı.

Bunun dışında mutlak bir özgürlük vardı. Dur denilene kadar dövüş.

"Ah," dedi Vassily. "O izliyor." Bundan çok memnun olmuşa benzemiyordu. Yukarı bakınca üst katta, kalın cam-

ların arkasında bir gölge gördüm. Kuru, ince bir yüz. Yaşlı ve solgun. Sanki tanıdıktı, derken bir anda yok oldu. Vassily içini çekti.

"Gördün mü, Shane?"

Başımı salladım.

"Bundan korkuyordum. Glory, zahmet olmazsa..."

Kafam karıştı. Hafızama bir şey oldu sanki. Hatırlamam gereken o şey her neyse birden unutuverdim.

Yukarıdaki cama baktım, hiçbir şey yoktu. Herhalde bir yansıma görmüştüm.

"Burası çok ayakaltı," dedi Glory, Vassily'ye. "Planladığımızdan daha erken taşınmamız gerekecek. En azından müsabakalar için."

"Haklısın," dedi. "Ne olur ne olmaz, üçüncü bir seçeneğimiz de olmalı. Kimsenin partimizi basmasını istemiyorum. Koltukları doldurmaları için güvenebileceğimiz kişilerin listesini çıkardın mı?"

"Bu şehirde işim bittiğinde neredeyse herkese güvenebileceksin." Güldü. "Ama evet. Yeterli kaynağımız var. Çok yaklaştık."

"Güzel," dedi Vassily omzuma vurarak. "Git duş al, Shane. Artık hazırsın."

Perşembe günü her şey dağılmaya başladı. İlk olarak Shane geç kaldı. Çok geç kaldı. En nihayet geldiğinde yine et getirmişti, bu kez yanında sebzelerle birlikte. Tabii bunu gören ev ahalisi yine onu omuzlara aldı.

Claire masayı hazırlarken onun oturma odasında dolanmasını izledi. Volta atıyordu. Oysa Shane genellikle kendini kanepeye bırakır ve öyle değilken bile uykusu varmış gibi görünürdü. O akşam ise yerinde duramıyordu. Claire yanına gidip omzuna dokundu. Shane öyle hızlı döndü ki Claire geriye kaçtı. Claire'e hep çok şefkatli yaklaştığı için onun ne kadar iri ve güçlü olduğunu unutmak kolaydı.

"Ne var?" dedi sertçe. Claire'i görünce yüzü yumuşadı. "Ah, özür dilerim, Claire. Boş bulundum."

"Önemli değil. Neyin var senin?"

Shane omuz silkti. "Bilmem. Bütün gün böyleydim. Oturduğum yerde oturamıyorum. Yemekten sonra spor salonuna gidip fazla enerjimi atmayı düşünüyorum." Shane'in yapacağı şey değildi bu. Kanepede aylaklık yapmayı, enerjisini de oyun oynayarak boşaltmayı severdi. Nadiren gergin olurdu.

"Peki," dedi Claire kuşkuyla. "Önce biraz oyun oynarız belki. Seni bu aralar çok az görüyorum. Birlikte vakit geçirebiliriz."

"Parmağını her şaklattığında Ulu Büyücü Çatlak Kafa'nın yanına koşan sensin. Görüşemediğimiz için beni suçlama. Benim de bir hayatım var. Berbat bir hayat ama var." Shane lafını sakınmadan, öfkeli bir sesle konuşuyordu. Claire tokat yemiş gibi oldu. Shane'in tavrına anlam verememişti. Evet, Myrnin olayına kızmıştı ama Claire kızgınlığının geçtiğini, onunla tekrar konuşabileceğini sanmıştı.

Anlaşılan geçmemişti. Claire karşılık vermedi. Yanlış bir karar olabilirdi ama sesine güvenemiyordu. Ne kadar incindiğini belli etmek istemiyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından Shane gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim. Oyun fikri güzel. Galiba biraz sinirlerim bozuk. Biraz doğaüstü yaratık öldürmek iyi gelir." *Zombi* değil, *doğaüstü yaratık*. Belki ufak bir ayrıntıydı ama Claire'in içgüdülerine göre kötüye işaretti.

Michael yemekleri masaya getirmişti. Onları duyduysa bile bir şey söylemeden bakmakla yetindi. Claire onun da endişelendiğini anladı. Kesinlikle bir terslik vardı.

"Hey, dostum. Önce benimle oyna," dedi Michael. "Seni rezil edeli bir hafta oldu. Artık bir atılım yapmalısın bence."

Shane dişlerini gösterdi. Bu bir gülümseme değildi. "Oynamak mı istiyorsun? Oynayalım bakalım. Bu sefer kim koyacak, göreceğiz." Shane'den beklenecek sözlerdi bunlar, yine de hiç kendisi gibi değildi. Vücut dili, ses tonu, her şeyiyle farklıydı.

Michael da farkındaydı. Shane'in yüzüne bakarak kaşlarını çattı. "Belki önce kafeinin etkisinden kurtulsan daha iyi olur."

"Belki sen kendi işine baksan daha iyi olur." Mırıldanarak bir şeyler daha söyledi. *Kan emici,* gibi bir şeyler.

"Hey," dedi Claire elini onun koluna koyarak. "Burada hepimiz arkadaşız."

Shane kolunu çekti. "Öyle mi? Emin misin?"

"Hey!" dedi Eve tabakları masaya koyarken. Öfkeli görünüyordu. Michael ise Claire'i korkutan bir yüz ifadesiyle ses çıkarmadan Shane'e bakıyordu.

"Hey, Van Helsing Junior, sakin ol. Aynı tiyatroyu kaç kere izleyeceğiz? Yine derdin ne senin? Michael bizden biri, bunu biliyorsun."

"Hayır, onlardan," dedi Shane. "Babam gibi. Oliver, Amelie ve diğer hepsi gibi. *Eskiden* bizdendi. Şimdi sadece bize benziyor. Bir gün tıpkı onun gibi sıfır nabızla uyanmak istemiyorsan yürüdüğün yoldan geri dön derim."

"Sen neden bahsediyorsun? Ne oldu? Michael? Bir şey mi söyledin?" Michael başını iki yana salladı.

"Ah, hadi ama. Numarayı kes," dedi Shane, Michael'a doğru bir adım atarak. Michael'ın omuzları dikleşti.

"Hissedebiliyorum, oğlum. Bana baktığını, *Claire'e* baktığını çok iyi biliyorum. Eve'e de. Senin için yürüyen abur cuburlardan ibaretiz artık. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Artık kendine gelsen iyi olur," dedi Michael. "Her ne düşünüyorsan yanılıyorsun. Sana da, Claire'e de, Eve'e de asla zarar vermem. Asla."

"Asla mı?" dedi Shane tiz bir sesle gülerek. Gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı. Eve'in yanına gitti. Eve kaçmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Shane onun kolunu tutunca elindeki çatal bıçaklar gürültüyle masaya düştü.

Eve kurukafa ve çapraz kemik desenli siyah, kadife, dar bir kolye takmıştı. Shane kolyeyi söküp aldı.

Eve'in boynunda yarı iyileşmiş diş izleri vardı. Eve hemen eliyle boynunu kapattı ama geç kalmıştı. İzleri hepsi görmüştü.

"Aynı şeyi bir daha söylemek ister misin, Mikey?" dedi Shane. Artık fısıltıyla konuşuyordu. Eve'in burnunun dibine girmişti. "Ona asla zarar vermeyeceğin yalanını tekrarlamak ister misin?"

Eve telaşını yansıtan bir ses çıkararak kendini kurtarmaya çalıştı ama Shane onun kolunu sıkı sıkı tutmuştu.

"Shane, yeter. Kolumu kıracaksın."

Shane belki de onu bırakacaktı -Claire bunu bilemiyordu- ama buna fırsatı olmadı.

Michael göz açıp kapayana kadar gelip onu karşı duvara uçurdu.

Shane güm diye duvara çarpıp bir sehpayı devirdi. Sehpadaki avize düşüp cızırdayarak kırıldı. Claire donakalmıştı. Her şey çok hızlı gelişiyordu. Shane saniyeler içinde tekrar ayaktaydı. Michael, Eve'le onun arasına girmiş, ilk kez görüyormuş gibi Shane'e bakıyordu. Claire, Shane'i hiç bu kadar kızgın ve tehlikeli görmemişti. Shane'in çenesi aşağıda, başı öndeydi.

"Orada kal," dedi Michael. "Eve'e öyle davranmana izin vermem. Claire'e de. Benim evimde olmaz. Sarhoş musun sen? Frank Collins'in ruhu içine girmiş gibi hareket ediyorsun."

Bu sözler Shane'i kendine getirmeliydi. Claire'i bile irkiltmişti ama Shane sanki hiçbir şey duymamıştı. Michael'a

doğru bir adım attı, ardından bir adım daha. Derken birden saldırdı.

Michael hızına rağmen onu karşılayamadı. Shane onu bir anda devirdi ve dizleriyle yere yapıştırdı. Yumruk atacakmış gibi elini havaya kaldırdı.

Claire koşup Shane'in kolunu tuttu. Onu kaldırmaya çalıştı ama Shane onu itti. Claire onu bir iki saniye oyalayabilmişti, bu süre Eve'e yetti. Kendini Michael'ın üstüne atıp meydan okur gibi Shane'e baktı.

"Dur!" diye bağırdı. "Sakın kıpırdayayım deme!"

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, manyak! Ona güvenemezsin. Anlamıyor musun? Seni ısırıyor! Sana daha kötü zarar verecek..."

"*Biz evleniyoruz!*"

Shane kolunu indirip olduğu yerde kalakaldı. Yumruğu gevşeyip yanına düştü. Gözlerini Eve'den ayıramıyordu. Başını iki yana öyle hızlı salladı ki saçları uçuştu. "*Ne?*"

"Evleniyoruz. Beni ısırmasına izin veriyorsam bu seni hiç ilgilendirmez. Hem neyin neden olduğundan haberin bile yok. O yüzden çeneni kapa!" Sesi titrese de kendine güveni tamdı. "Hayır, kapama. Ağzını aç ve bizi tebrik et. Bunu bize borçlusun."

"Hayır."

"Hayır mı? *Onaylamadığın* için mi? Adi herif!" Eve onu itti. Shane karşı koymadı ve Michael'ın üstünden geriye kaydı. Yere oturup ellerine baktı. Elleri çürük içindeydi. Yaralar ve şişlikler her yerini kaplamıştı. Claire başta dövüş

derslerini suçlamıştı, oysa şimdi düşününce... Bunlar gerçek dövüşlerde olmuştu.

Az önceki gibi.

Michael doğrulup oturdu ve Eve'e sarıldı. Eve yumruğun geldiği yere dokundu ve "Acıyor mu? İyi misin?" diye sordu.

"Yanıyor," dedi Michael. "Shane son zamanlarda sıkı yumruk atıyor." Bir süre Eve'in yüzüne baktı. "Henüz kimseye söylemek istemediğini sanıyordum."

"İstemiyordum," dedi Eve. "Birden oldu. Özür dilerim. Duyuru için büyük bir parti vermek istiyordum ama... Onu durdurmak için bir şey söylemem gerekiyordu."

"Bana pek bir şey yapamazdı zaten."

"Olabilir, ama durmasaydı senin onun canını yakman gerekecekti. Bunu istemedim."

Claire ne hissedeceğini şaşırmıştı. Michael'la Eve'i seviyordu, bu konuda şüphe yoktu ama bu karar ona biraz acele verilmiş bir karar gibi geliyordu. Niye acele ediyorlardı ki?

Endişelenmişti ve bunun nedenini bilmiyordu.

Michael, Eve'i kendine çekip sarılarak öptü. Eve içini çekip kendini onun göğsüne bıraktı. İkisi birlikte Shane'e ve onun yanında diz çökmüş duran Claire'e baktı. Claire, Shane'e nasıl olduğunu sormak istiyordu ama bu şartlarda aptalca bir soru olurdu. Elbette iyi değildi. Hiç iyi değildi.

Bunların hiçbiri doğru olamazdı.

Claire, Shane'in çenesinin altından tutarak yüzünü kaldırdı. Shane'in gözleri dolmuştu. Çok küçük görünüyordu. Korkmuş bir çocuk gibiydi.

Ve kaybolmuş.

"Bana neler oluyor?" dedi Shane. "Tanrım. Claire, neden böyle yaptım? Ben böyle yapmam ki. Durduk yere sinirlenmem. Daha doğrusu eskiden sinirlenmezdim." Yutkundu. "Yoksa sence... Belki de babam... O her zaman kötü değildi, biliyorsun. Bazen olurdu. Bazen ona bir şeyler olurdu ve... Ve..." Boğuluyormuş gibi ani bir nefes aldı. Sesindeki ıstırap ve acı Claire'in içini sızlatıyordu. Hiçbir şey düşünmeden ona sımsıkı sarıldı. Onun adına, *hepsi* adına korkuyordu. "Bunu yapmamalıyım. Yanlış. Yanlış bu. Onun gibi olmak istemiyorum. İstemiyorum. Olamam. Lütfen bana yardım et."

"Onun gibi değilsin," diye fısıldadı Claire onun kulağına. "Yemin ederim ki değilsin."

"O zaman neden bunları yaptım? Onu öldürmek istedim. Kendimi tutamadım."

Bunun cevabını Claire de bilmiyordu. Onu bırakmadı. Usulca, neredeyse sözsüz mırıltılarla konuştular. Shane'in onu saran kolları güçlüydü ama titriyordu. Claire, gözyaşlarıyla ıslanan gömleğini fark etmemiş gibi yaptı.

Michael ve Eve bir ara yanlarından ayrıldı. Claire başını kaldırıp bakınca sofrada yemeklerin soğuduğunu gördü. Shane'in teni soğuk ve nemliydi. "Bir şeyler yemelisin," dedi. "İyi gelir."

Shane acı acı güldü. "Sence yemek yersem hayvanlık yapmaya son verir miyim?"

"Öyle deme."

"Ben hiçbir haltı beceremiyorum. Bunu bile."

Tanrım, Shane çok kötü durumdaydı ve Claire ne diyeceğini bilemiyordu. Kalkıp masaya oturmasına yardım etti. Yemekleri mikrodalgada ısıtmak için mutfağa götürdü. Eve ve Michael orada hararetli bir tartışmaya dalmıştı. Onu görünce sustular.

"Yemek yemeliyiz," dedi Claire mikrodalganın düğmesine basarak.

"Onun bir rahatsızlığı var," dedi Eve. "Gözlerinle gördün. Sen de biliyorsun."

"Yemek yiyelim," dedi Claire. "Hepimiz yorgun, aç ve gerginiz."

"Claire..."

"*Lütfen.*" Claire'in sesi titriyordu. Gözlerini silmek zorunda kaldı. "Lütfen masaya oturup *yemeğimizi yiyelim!*"

Ama yemekleri getirdiğinde Shane'in sandalyesi boştu. Odasına baktı. Orada da değildi.

Gitmişti.

Ve Claire onun nereye gittiğini bilmiyordu.

SHANE

O masada tek başıma otururken benim için çok şey ifade eden o eve baktım. Orası evimdi. Fakat o anda bana evimmiş gibi

tg: kaktusunx

gelmedi. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi. En başta da ben. Artık buraya uymuyordum. Tehlikeliydim. Benim bir şeyim vardı ve Claire'i incitme riskini göze alamazdım. Yumruğumu indirmek üzereyken Eve'in bana nasıl baktığını, o şoke olmuş, öfkeli, korku dolu ifadeyi unutamıyordum.

Orada babamın yüzünün yansımasını görmüştüm.

Michael'dan nefret *ediyordum, oysa ondan nefret etmek istemiyordum. O benim en yakın arkadaşım, kankam, yoldaşımdı. Fakat şimdi bunlar bana bir şey ifade etmiyordu. O da onlardan biriydi.*

Buna çok ama çok üzülüyordum.

Eve onunla evleneceğini söyleyince... her şey mahvoldu. Michael'dan nefret ediyordum. Eve'i seviyordum. Sırf bu seçimi yaptığı için ondan da nefret edemezdim. Bütün dengeler bozulmuştu. Sevmem gereken kişilerden nefret ediyordum. Claire hariç. O konuda şüpheye yer yoktu. Her şey çok netti. Ondan nefret etmem imkansızdı.

Myrnin'i düşünene kadar. Jester'ın sözlerini hatırlayana kadar. Ondaki ısırıkların kokusunu alabiliyorum. Onu ısırarak damgaladı. *Bu Claire'in suçu değildi ama Myrnin'in onu sahiplenmesi beni delirtiyordu. Ne yaparsam yapayım bu gerçeği değiştiremezdim.*

Vassily bana para vaat etmişti. Vaadini de yerine getiriyordu. Ayrıca Claire'le birlikte şehirden gidebileceğimize dair söz vermişti.

Elimi çabuk tutmalıydım, yoksa kurtaracak bir şey kalmayacaktı.

Claire mutfakta Michael ve Eve'le konuşuyordu. Bir duygu beni esir aldı... Paranoyaydı herhalde. Her şeyi düzeltmeye çalıştığını biliyordum. Hep birlikte hiçbir şey olmamış gibi, hayatlarımız paramparça olmamış gibi yapıp sofraya oturacaktık.

Ben öyle yapamazdım. Elimde değildi.

Kalkıp dışarı çıktım ve kapıyı sessizce kapattım.

Ne korumam vardı ne de parmağını şaklatıp ortalıkta rahatça dolaşmamı sağlayacak bir vampir. Zaten ne söz verirlerse versinler hiçbir zaman dedikleri gibi olmazdı. O gün postayla bir uyarı gelmişti. Kan bankasına çağrılıyordum. Vergimi ödemezsem kanarabası gelecekti. Böyle olduğunda hiç kibar davranmazlardı. Gelip sizi yakalar, elinizi kolunuzu zorla tutar, damarınıza iğneyi batırırlardı. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin.

Bazen yeterli kanı aldıklarında iğneyi çıkarmayı unutuverirlerdi. Normalin iki-üç katı kanınız giderdi.

Arabaya binip sağ çıkamayanlar da oluyordu.

Bir daha bunlara katlanmam mümkün değildi. Artık bu işin bir parçası olmayacaktım. Oradan gidecek ve Claire'i de yanımda götürecektim.

Spor salonuna gittim. Peşime bir vampir düşse bile, bir şey yapmaya kalkarsa pişman olurdu. Bunu hissetmiş olmalıydılar çünkü hiçbiri yoluma çıkmadı. Soğuk rüzgara rağmen terliyordum. Vücudumdan buharlar yükseliyordu. Aynı zamanda da titriyordum. Yine içimde bir boşluk vardı. Aç değildim, sadece susamıştım.

Salona girip özel kapıdan geçince ilk işim dolaptan bir şişe protein karışımı alıp içmek oldu. Sonra bir tane daha. Üçüncüde kendime geldim. Kontrol yine bendeydi.

Güçlüydüm.

"Selam, dostum," dedi Greg. O da antrenman yapan insanlardan biriydi. Kaslarını steroid kullanarak yapmıştı, iyi çocuktu. Steroidlerin verdiği öfke ringde insanın işine yarıyordu. Yanından geçerken çak yaptık. Ringe çıkmayı bekleyen diğer beş kişinin yanına oturdum. Shiemaa aramızdaki tek kızdı. Kısa saçlı, çok sert bir kızdı. Onunla ve diğerleriyle yumruk tokuşturduk.

"Kokarca Doug'ın kuyruğu titrettiğini duydum," dedi Shiemaa, Keith'e. Keith'in kasları da sahteydi, ilaç kaynaklıydı. Kollarının çapı Shiemaa'nın kafasını geçerdi. "Konuştuğu içinmiş diyorlar. Doğru mu?"

"Olabilir," dedi Keith. "Manyak hergele. Fazla dayanamazdı, onda o ateş yoktu ama yumruk yemeyi iyi biliyordu. Hakkını teslim etmek lazım."

"Evet, sen de ona az vurmadın," dedi Shiemaa. Tam önümde yumruklarını tokuşturdular. "Onu özleyeceğimden değil ama ne dediğini merak ettim."

"Bilmiyorum da, ilgilenmiyorum da."

"Doug," dedim. Yerimde duramayıp yumruklarımı sıkıp gevşetirken kafamda bir ışık yandı. "Şu üniversiteli çocuk mu? Boğazı kesilen?"

"Evet, o. Kokarca Doug. Hijyen sıkıntıları vardı da."

"Ciddi sıkıntılar. Baksana, Keith bile böyle diyorsa..."

Keith ona arkamdan bir yumruk salladı. Shiemaa rahatça yumruğu karşıladı. "Neden? Onu tanıyor muydun?"

"Cesedini benim kız buldu," dedim. "Onu tanıyordu. Onun da buraya geldiğini bilmiyordum."

"Gelmişti. Çağırdıkları ilk insanlardan biriydi," dedi Shiemaa. "Muhtemelen delinin teki olduğu için. Yalnızdı, uyuşturucu kullanırdı ve Morganville'li bile değildi. Zararın neresinden dönsek kar dediler herhalde."

Tuhaf ama Vassily'yle Glory'nin bu küçük dövüş kulübünü korumak için aramızdan birini öldürmesi bana hiç şaşırtıcı gelmedi. Rahatsız da etmedi. Kokarca Doug kendisi kaşınmış olmalıydı.

Shiemaa kafamın arkasına vurdu. "Hey, yakışıklı. Biraz takılmak ister misin?" Ring boşalmıştı. Vampirler gece yarıları her ne yapıyorlarsa onu yapmak üzere birer birer ortadan kayboluyordu.

"Yok," dedim. O anda içimden kimseye vurmak gelmiyordu. Bunu kaldırabileceğini bildiğim halde Shiemaa'ya bile. "Ben torbayla çalışacağım."

"Sen bilirsin," deyip Keith'e vurdu. "Hadi bakalım, çamyarması."

Oradan çıkıp herkese açık bölüme geçtim. O saatte zaten pek kimse olmuyordu. Vampirler kan bankasına, randevularına ya da kim bilir başka nerelere gitmek için salondan ayrıldıklarından, geriye sadece birkaç kişi kalmıştı. Bir kum torbasının başına geçtim.

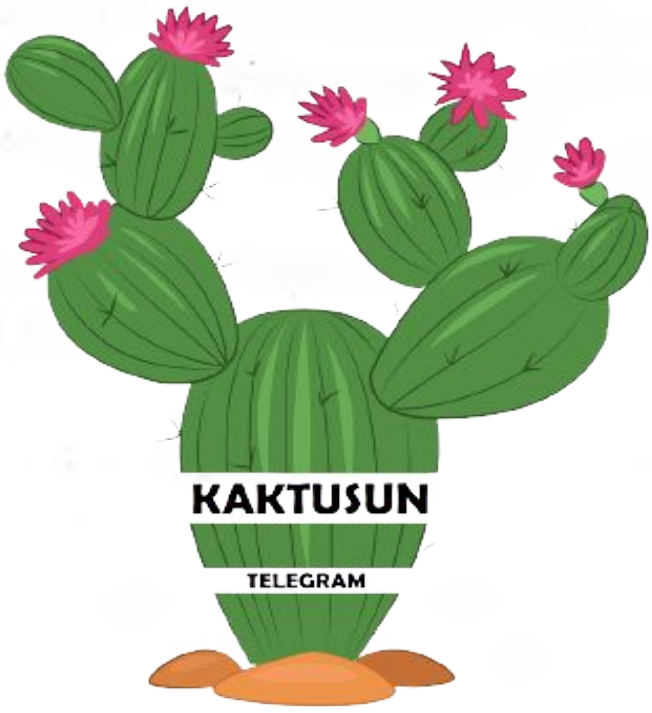
Çok geçmeden hepsi gelip bana katıldı.

Bir sürü gibi.

Torbaya yumruk attığım anda kendimi daha iyi hissettim. Sonunda ne yaptığımı biliyordum.

Sürüye liderlik yapıyordum.

Ve buna memnundum.

10

Telefonuna cevap vermiyordu ama gideceğim dediği yere gitmiş olmalıydı. Spor salonuna.

Onu bulmaya hep birlikte gittiler. Michael, Claire'i tek başına yollamak istememişti. Eve'in, ön tarafında üç kişinin oturabildiği siyah cenaze arabasını aldılar. Claire kendini ortada buldu.

"Hey," dedi Claire, Eve o ölüm arabasını Morganville'in karanlık sokaklarından geçirirken. "Eee, bu evlenme meselesi nedir? Doğru mu duydum? Öyle bir şey olsa *en yakın arkadaşım* bana söylemez miydi?" Eve'in böğrüne küçük bir dirsek attı.

Claire olayı büyütmemeye çalışıyordu ama aslında çok gergindi. Sadece Shane konusu yüzünden değil. Michael'la Eve'i de düşünüyordu. Bir vampir-insan çifti olarak zaten yeterince sorunları vardı ve bu sorunlar daha da büyüyecekti. Eve güçlü olduğu kadar narindi de.

Michael camdan, yanlarından geçtikleri evlere bakıyordu. Başını çevirmedi. "Ani oldu," dedi. "Eve bir partiyle duyurmak ve nişan yapmak istiyordu. Bir anda söylemesini beklemiyordum."

"Shane denen terminatörün yüzüne vurmasını engellemek zorundaydım," dedi Eve. "Yüzünü seviyorum. Hem işe yaradı, değil mi?"

"Konuya dönersek," dedi Claire, "ne zaman oldu bu?"

"Partide teklif etti. Gloriana'nın büyük partisinde." Vampirlerin düzenlediği o garip şehre hoşgeldin partilerinden biriydi. Nabzı atan tek davetli onlardı. Claire pek rahat edememişti. Shane'le birlikte ilk fırsatta oradan çıkmışlardı. Claire daha sonra partiden ayrıldığına pişman olmuştu. Çılgınca şeyler olduğunu duymuştu. *Eve'in Oliver'la* dans edişini görmeyi gerçekten çok isterdi. Söylenene göre Oliver o işi iyi kıvırıyordu.

Claire buna hala inanamıyordu.

Partide daha sonra neler olduğunu bilmiyordu çünkü Eve ona anlatmamıştı. O da kayda değer bir şey olmadığını düşünmüştü. Anlaşılan çok ama çok yanılmıştı.

"Yüzük nerede peki?" diye sordu Claire. Eve'in sol eline bakıyordu. Yüzükparmağı boştu.

"Duyuruyu yapana kadar takmamaya karar vermiştim," dedi Eve. "Artık takabilirim galiba. Değil mi?"

"Evet," dedi Michael. Bir şey daha söyleyecek gibiydi, derken vazgeçti. Durum giderek daha da garipleşiyordu. Claire'in kafası karman çormandı. Bu kararın doğru oldu-

ğuna inanmak istiyordu, peki Michael neden hiç heyecanlı değildi? Erkeklere özgü bir şey miydi, yoksa... *Eyvah.* Yoksa fikir mi değiştirmişti?

Claire sessizliği bozmayı denedi. "Tarih belirlediniz mi? Nedime ben olabilir miyim? Lütfen olayım! Hiç olmadım."

"Nedimelerim siyah giyecek," dedi Eve. "Bunu kabul ediyor musun? Çünkü ben kıpkırmızı giyineceğim."

"Tamam!" dedi Claire. Önce Eve'e, sonra Michael'a beceriksizce sarıldı. "Harika. Şey, *harika*, değil mi?"

"Evet," dedi Michael. Gülümsüyordu. Fakat Claire onun camdaki yansımasına bakınca bunun başka türlü bir gülümseme olduğunu fark edip yıkıldı. Mutlu ve gururlu değil, hüzünlü ve cesur bir gülümsemeydi bu. Sanki yapması gerekeni yapıyordu ve bunu istediğinden o kadar da emin değildi.

Hayır. Hayır, olamaz.

Claire başını yere eğdi. "Hazır olduğunuzda bana haber verin, olur mu? Hep yanınızda olacağım, biliyorsunuz."

"Biliyoruz," dedi Eve. Onun gülümsemesi ışıl ışıldı. "Teşekkürler, birtanem."

Arabayı döndürüp otoparka girdi. Salonun neon lambaları yanıyordu. Kapının yanındaki bir tabelada yirmi dört saat açık ibaresi vardı. Motor sustu. Arabada oturmaya devam ettiler. Michael'la Eve, Claire'in üstünden bakıştı. "Bunu yapmalıyız, değil mi?" dedi Eve.

"Evet," dedi Michael. "İçeri birlikte gireceğiz. Bir şey yapmaya kalkarsa ikiniz de aradan çekileceksiniz. Ne yapacaksa bana yapsın. Bana bir şey olmaz."

Belki, ama Shane ona vurmayı başarmıştı. Claire kimseye bir şey olmasını istemiyordu. Hemen düzelecek bir vampire bile. Devamında ne olursa olsun, Miranda'nın yediği yumruğun sesini bir türlü unutamıyordu.

Shane'in kendini -tabii onu ve arkadaşlarını da- koruyabilecek güçte ve yetenekte olmasından hem her zaman memnun olmuş hem de korkmuştu. Korkusunun bir temeli vardı belki de. Babasının ona bıraktığı kötü mirastan kurtulması o kadar da kolay olmayabilirdi. Claire onun içindeki dipsiz öfke kuyusunun ve suçluluk duygusunun farkındaydı.

Gloriana'nın da bir şekilde işin içinde olduğunu biliyordu. Olmaması imkansızdı. Herkes onun Shane'le bir ilgisinin olmadığına yemin etse bile, onun bu olanlarda bir parmağı olduğuna emindi. Claire onun bir insanın duygularıyla ne kadar kolay oynayabildiğini yaşayarak öğrenmişti.

Shane de bir şekilde ayartılmış gibi davranıyordu.

Gördüğüm oydu, diye düşündü Claire. *O gece odasında onu gördüm. Oydu. Gloriana'dan başkası olamaz.*

Her şey o gece başlamıştı. Shane'in öfkesi ilk kez o gece yüzeye çıkmıştı.

Kaltak.

"Birbirimizden ayrılmayız," dedi Claire. "Söz veriyorum, biri yumruk sallarsa eğileceğim."

Otopark Morganville'de görmeyi ummayacağınız kadar geniş ve aydınlıktı. İçeri girene kadar kimseye rastlamadılar. Lobide yine aynı fedai vardı. Onlara bir şey söylemeden

baktı. Lambalar hafifçe vızıldıyordu. Claire sinirlerinin gerilmeye başladığını hissetti.

"Shane Collins'i arıyoruz," dedi Michael. "Burada mı?"

Adam bir listeyi inceledi. "Evet. Yarım saat önce gelmiş. Çıkmamış."

"Onunla görüşmek istiyoruz," dedi Claire.

"On dolar."

"Spor yapmayacağız," dedi Eve. "Üstümdekileri görmüyor musun? Bunlar terlenecek kıyafetler mi?"

"Beni ilgilendirmez. Kapıdan girmek on dolar. İster spor yapın, ister yapmayın. Üye de olabilirsiniz. Beş yüz dolar."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapıyora benziyor muyum?"

"Hayır, arkadaşımızla konuşmamıza izin vermek için otuz dolar isteyen bir hıyara benziyorsun," dedi Michael cüzdanını çıkararak. "Al sana kırk dolar. On doları bahşiş değil, paramın üstünü ver."

Kasadaki hepsinin gördüğü on dolarlık banknota rağmen adam para üstünü on tane birlik şeklinde verdi. "Kapıyı kendiniz açın," dedi.

Kapı elektronik bir sesle açıldı. Michael kızlara kapıyı tuttu. Ağırlık ve egzersiz aleti dolu salona önce Claire girdi. Hepsi doluydu. Bu saatte biraz şaşırtıcıydı. En tuhafı da ortada hiç vampir olmamasıydı. İçeridekilerin hepsi insandı. Claire bunun tam tersini beklerdi.

Shane köşede, boks aletlerinin yanındaydı. Yavaşça salınan bir kum torbasını yumruklayarak dönüyordu. Üstü

çıplaktı. O kadar terlemişti ki havuzdan yeni çıkmış gibiydi. Saçları yüzüne yapışmıştı. Cildi parlıyordu.

Ve her tarafı çürük içindeydi. Her tarafı. Claire şoke oldu. Onu hiç böyle görmemişti. Bazıları yeniydi, hala kırmızıydı. Diğerleri daha eski, mavimsi ve soluktu. En kötüleri de siyah ve yeşil olanlardı. Shane ne yapmıştı böyle?

Claire ona doğru hareketlenince Michael onu omzundan tuttu. "Hayır," dedi. "Bana bırak lütfen."

"Tamam." Shane kum torbasına onu öldürmeye çalışan birine vurur gibi vuruyordu. Herhalde içeri girdiğinden beri o torbanın başındaydı.

Michael ona doğru yürürken Shane eldivenli elleriyle kum torbasını tutup durdurdu. Nefes nefeseydi, gözlerini Michael'a dikmişti.

Bakışları dostça değildi.

"Selam," dedi Michael. "Sen evden birden çıkınca endişelendik. İyi olduğundan emin olmak istedik."

Shane cevap vermedi. Torbaya tutunarak nefeslenmeye çalışıyor, Michael'a dalgın gözlerle bakıyordu.

"Eee," dedi Michael. Hala ona doğru yürüyordu ama yavaşlamıştı. Vahşi bir hayvana yaklaşır gibi tedbirli davranıyordu. "Buradan çıkıp pizza falan alalım mı? Aç olmalısın."

Görünmez bir çizgiyi geçmiş olmalıydı çünkü Shane dişlerini gösterdi ve Michael durdu. Shane'in bakışları Claire'i altüst etti. Hiç kendisi gibi değildi. Sırıtmayı -o ifadeye böyle denebilirse tabii- sürdürerek yanındaki plastik şişeye

uzandı ve gözlerini Michael'dan bir an bile ayırmadan şişedekini kana kana içti.

"Aç değilim," dedi sonunda. "Vassily bana yeni bir diyet uyguluyor. Protein karışımı."

Michael vazgeçmemişti. "Dostum, herkesi tedirgin ediyorsun. Neyin var senin?"

"Anlayamadın mı?" dedi Shane. Sesi, kısılmış gibi gırtlaktan geliyordu. "Üstün ırktan olduğun için her şeyi bildiğini sanırdım. Biz zavallı faniler sizden hiçbir şey saklayamayız."

Claire onlara kimsenin dikkat etmediğini sanıyordu ama arkalarından bir kahkaha geldiğini duydu. Tehditkar, kuru bir kahkahaydı. Ancak kelebek kanadı koparan bir çocuğunki kadar neşeliydi. Claire şöyle bir dönüp bakmayı göze alabildi. Etraflarında Shane'in antrenman arkadaşları vardı. Claire onlara dikkat etmemişti ama şimdi hepsi yaptığı işi bırakıp onlara bakmaya başlamıştı.

İriyarı adamlar. Hepsi kaslı ve korkutucuydu. Bir de kız vardı. O bile güçlü ve dövüşe hazır görünüyordu.

Claire, Eve'in elini tuttuğunu ve bütün gücüyle sıktığını fark etti. Shane'in yaptıkları onu da afallatmıştı. Hayalet görmüş gibiydi.

Claire elini çekip Michael'ın yanına gitti. "Shane, burada ne yapıyorsun? Hadi eve gidelim, olmaz mı?"

Shane bakışlarını ona çevirince Claire daha da üzüldü çünkü o bakışlarda görmeyi umduğu ve daha bir saat önce gördüğü sevgi ve şefkat yoktu. Shane tekrar Michael'a baktı.

Claire destek almak için Michael'ın kolunu tuttu. Shane birden parladı. "Bu mu yani? Sen ve Claire... Hiç şaşırmadım. Tanıdığım bütün kızlar eninde sonunda seni tercih etti. Böyle olmasını belki de sen istiyordun."

"Öyle bir şey yok!" dedi Claire. Kulaklarına inanamıyordu. Böyle bir şeyi söylemek şöyle dursun, nasıl düşünebilmişti? Michael'dan bir adım uzaklaştı. "Yani sen... Michael'la benim..."

"Neden olmasın? O daha yakışıklı değil mi? Gitarıyla havasını basmıyor mu? Hem de vampir. Kızların onlara bayılır zaten. Parmağını şaklatsa istediği kız ona koşar. Sen de dahil. Seçme şansın varmış gibi yapıp kendini kandırma."

Claire'in adını bile söylememişti. Nedense en acısı buydu ve Claire elinde olmadan kızmıştı. "Hayır, beni elde edemez çünkü ben onu değil *seni* seviyorum, Shane."

Shane alay eder gibi güldü. "Biriyle yatmak için onu sevmek zorunda değilsin."

"Shane!" dedi Claire utanç ve dehşetle. Artık Shane'in sesini kesmesini istiyordu.

"Sana nasıl baktığını gördüm. Hadi, Michael, söyle ona. Yanıldığımı söylesene. Hiç aklından geçirmediğini söyle."

Michael bir şey söylemedi. Gözlerinde Claire'in daha önce gördüğünü hatırlamadığı garip bir parıltı vardı. Claire koluna vurdu. "Hadi ona cevap versene!"

"Bir işe yaramaz," dedi Michael. "Beni dinlemeyecek. Seni de tabii. Hadi, Claire. Gidelim."

"Hayır! Onu bu şekilde burada bırakmam. Benim hakkımda..."

Shane birden atılıp Claire'in omzunu tuttu ve yüzüne doğru eğildi. Öpüşecek kadar yakınlardı ama Shane'in kafasında öyle bir şey olmadığı kesindi. Claire'in tanıdığı Shane değildi. Hafızasını kaybettiğinde bile iyi yürekli, anlayışlı biriydi. Şimdiyse bambaşkaydı.

Sanki bir parçası ölmüştü. Hem de en iyi parçası.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi. "Ben vampir aşıklarıyla çıkmam. O değilse de manyak, kan düşkünü patronundur. Git ne istiyorsan yap. Artık beni ilgilendirmiyor. Seninle işimiz bitti."

Claire'i sertçe itti. Claire çelik bir direğe çarpıp durdu. Nefesi kesilmiş, acıdan gözleri yaşarmıştı.

Gözyaşları arasında Michael'ın inanılmayacak kadar hızlı bir hareketle Shane'i çekip kendisinden uzaklaştırdığını gördü. Fakat Shane de hızlıydı. Claire'in daha önce hiçbir insanda görmediği bir hız. Michael karnına bir yumruk yedi. İkincisi de çenesine isabet edip başını geriye savurdu. Sonra bir daha, bir daha, bir daha... Michael dümdüz yere serildi. Tekrar ayağa kalktığında dudağı kanıyordu. Eve bağıra çağıra kendini onun önüne attı. Bunlar nasıl olabiliyordu? Nasıl...

Claire üst kattaki metal tırabzana dayanmış aşağı bakan birini gördü. Bal rengi, dalgalı saçlı, güzel yüzlü, hoş bir kadın. Gloriana.

Gülümsüyordu. Kötülük dolu bir gülümseme olsa anlaşılabilirdi ama bir çocuk sevinci vardı bu gülümsemede.

Köpek yavrularına, gökkuşaklarına ve gerçek sevgiye ayrılması gerekirdi.

Shane'in Michael'ın kemiklerini kırmasına değil.

Herkes tuhaf, aç bir istekle izliyordu, kimse kavgayı ayırmaya çalışmadı. Derken dövmeli, kaslı bir adam -araba ve motosiklet mağazasından Rad- gelip Shane'i arkadan yakaladı ve el enseye aldı. Shane'in dizlerinin arkasına vurdu ve ona diz çöktürdü.

Eve, Michael'ın oturmasına yardım etti ve yüzündeki açık renkli kanı işlemeli, siyah mendiliyle sildi. "Tanrım," diye mırıldandı. "Tanrım, Tanrım... Ah, tatlım..."

Shane, Rad'in kilidinden kurtulmaya çalışırken izleyenler yaklaşıyordu. Shane kurtulamayacağını anlamıştı, debelenmeyi bıraktı.

Eve, Michael'ın iyi olduğuna inanmış olacak ki dönüp Claire'e nasıl olduğunu sordu. Claire şoktan kurtuldu ve "İyiyim," dedi. "Michael?"

Michael cevap vermedi. Bütün dikkati Shane'deydi. "Bırak onu, Rad," dedi.

"Ahbap," dedi Rad. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Pes etmeyecek. Şu an bekliyor. Hissedebiliyorum."

"Bırak dedim."

"Sen kaşındın." Shane, Rad'den kurtulunca dönüp onu itti. Rad ellerini havaya kaldırıp teslim olduğunu gösterdi.

Shane tekrar Michael'a döndü. Michael ayağa kalkıp Eve'i nazikçe uzaklaştırdı ve Shane'i karşısına aldı.

"Bu sen değilsin. Buna ne sebep oluyor?"

"O," dedi Claire tırabzana bakarak. "Onunla kırıştırıyor."

Ama Gloriana gitmişti. Az önce orada olduğuna dair bir iz yoktu. Claire etrafına baktı. Hiç vampir göremedi. Bir tane bile.

Tek vampir Michael'dı.

Shane kaşlarını çatıp ona baktı. "Kimmiş o?"

"Gloriana," dedi Claire. "Bunu sana o yapıyor."

Shane güldü. "Ben vampirlerle düşüp kalkmam. Bunu sakın unutma."

"Cazibe gücünü kullanıyor."

"Hayır," dedi Michael zor duyulur bir sesle. "Sadece o değil. Haksız mıyım, Shane? Başka bir şey daha var."

"Doğru," dedi Shane. "Başka bir şey var. Vampirlerin bizi itip kakmasından bıkıp usanan büyük bir kalabalık var. Bize ucuz şarap muamelesi yapmanızı, bu şehri kraliyet ailesi gibi yönetmenizi artık kabullenmeyeceğiz. Değil mi, millet?"

Herkes etraflarını sarmıştı. Hepsinin gözünde o hırs parıltısı vardı. İçlerinden yükselen şiddet güdüsünü zar zor bastırıyorlardı sanki. Onlara uymayan tek kişi Rad'di. O da huzursuzca etrafına bakınıyordu.

"Bak, gitsen iyi olur," dedi Michael'a. Eve'le Claire'e döndü. "Siz de. Bu meseleyi sonra çözersiniz."

Claire orada kalacağını, hiçbir gücün ona Shane'i bu şekilde bıraktıramayacağını söylemek istiyordu ama o kalırsa Michael'la Eve de kalırdı. İşte o zaman çok kötü olurdu. Özellikle Michael'ın varlığı Shane'i sinirlendiriyor gibiydi. Bakışları Eve'i de orada istemediğini gösteriyordu.

Kötü bir televizyon karakterine benzeyen altın kolyeli, aşırı kaslı bir adam, Eve'e bakarak pis pis sırıttı. "Bir kan emici özentisi gibi giyinip ortalarda dolanıyorsun, meğer onlardan biriyle yatıyormuşsun da," dedi. Tabii o *yatıyormuşsun* yerine başka bir şey söylemişti ama Claire'in beyni bunu algılamayı reddediyordu. "Vampirlerle yatanlar vampirlerden daha çok sinirime dokunuyor. Vampirler hiç değilse doğalarına uyuyor. Senin gibiler ise sadece sapık."

Eve irkildiyse de hemen toparlanıp başını kaldırdı. "Öyle mi? Çıktığın kızlardan duyduğum şeylerden sonra birilerine sapık demeden önce iki kere düşünsen iyi olacağına inanıyorum, Sandro. Onlardan yapmalarını istediğin şeyleri anlamak için argo sözlüğüne bakmak zorunda kaldım ve okuduklarım midemi bulandırdı."

Eve'in boynunda yine o tasma kolye vardı. Evden çıkmadan tekrar takmış olmalıydı. Sandro, Shane'in yaptığı gibi kolyeyi çekti. Çıkarmayı başaramadı ama kaydırdı ve diş izleri meydana çıktı. "Şuna bakın. Yürüyen kan bankası. Duyduğuma göre ATM işlevi de görüyormuşsun. Anında Tepişme Makinesi. Michael ne zaman isterse."

Michael, Eve'in önüne geçip Sandro'ya baktı. "Bunları bana da söylemek ister misin?"

Sandro güldü. "Sen dersini şuradaki küçük arkadaşından almadın mı? Peki o zaman. Burada sana arka çıkacak kimse yok, Glass. Ailen en başından beri vampirlere yaltaklanıyor ama artık bize üstünlük taslamanızı sineye çekmeyeceğiz. Burada olmaz. Burada tek başınasın, pislik."

Shane arkalarında sessizce duruyordu. Claire onun ifadesiz yüzüne bakınca paniğe kapıldı. Gerçek bir tehlikeyle karşı karşıyaydılar. Öfkeli görünmeyen Rad ve birkaç kişi daha yavaşça geri çekilip kalabalıktan ayrılıyordu. Belki yardım çağırırlardı, belki de çağırmazlardı. Claire kapıda paralarını alan o görevlinin yardıma koşmayacağından emindi.

Michael vampirdi ama çok gençti. Böyle bir kalabalığı tek başına alt edemezdi. Üstelik bir yandan da Eve'le ikisini kollaması gerekecekti.

Shane ise ona destek olmuyordu. Hiçbirine destek olmuyordu. Eve, Shane'e, Claire'in hayatında gördüğü en kederli bakışı attı. "Öylece duracaksın," dedi. "Öylece duracak ve başımıza gelecekleri seyredeceksin. Kendi sevgilinin başına."

Shane arkasını dönüp kum torbasına vurmaya başladı.

"Shane," dedi Claire fısıltıyla. "Lütfen. Lütfen."

Shane bir an tereddüt edince yumruklarından birini yeterince sert atamadı. Kum torbasını tutup durdurdu ve başını çevirip Claire'e baktı. Claire korkunç bir an boyunca onun kum torbasına döneceğini sandı ama Shane başını sallayıp Sandro'ya baktı. "Bırakın gitsinler."

Sandro parmaklarını çıtlattı. "Bana bir sebep göster."

"Ona bu kadarını borçluyum," dedi Shane. "Gitmelerine izin verin." Kum torbasına çok sıkı bir yumruk daha indirdi. "Tavsiyeme kulak verin, *dostlarım*. Bir daha beni aramaya gelmeyin. Hiçbiriniz."

Homurtular oldu ama kalabalık yavaşça yoldan çekildi. Eve, Michael'ı elinden tutup çıkışa doğru çekiştirdi. Claire duraksadı ve kum torbasının etrafında dönüp yumruklar savuran Shane'e baktı.

"Shane," dedi. "Seni hala seviyorum."

Shane karşılık vermedi. Sandro onu arkadaşlarına doğru itti.

"Onu duydun," dedi Sandro. "Git buradan. Bir daha da gelme. Seninle ilgilenmiyor."

Claire son bir kez daha arkasına baktı. Shane'in yüzünde gerçek bir acı vardı. Bir an göz göze geldiler, sonra Shane başını çevirdi.

Gözleri kızarmıştı. Gözyaşlarını terden ayırt etmek imkansızdı ama Claire onun ne kadar üzüldüğünü biliyordu.

Çünkü o da aynı duyguları yaşıyordu.

Claire'in gırtlağı düğümlendi. Derin bir nefes aldı. Burnuna ter, metal ve çaresizlik kokusu geliyordu.

Eve elini tuttu. "Hadi. Burada yapabileceğin bir şey yok."

Haklıydı ve haklılığı Claire'in içini parçalıyordu.

SHANE

Keşke bunları neden yaptığımı bilmediğimi söyleyebilseydim. O zaman kendimi daha temiz, daha iyi hissederdim. Ama biliyordum. Aynen Claire'in dediği gibiydi. Glory cazibe gü-

cüyle beni etkilemişse bile önemli olan bu değildi, çünkü o etkinin altında benim kötü yanım vardı. Kendimi tamamen haklı görüyordum. Eski hikayelerdeki şövalyeler gibi, Tanrı'nın gösterdiği bir yolda savaştığıma inanıyordum. Hayatımın bir amacının olduğu, babamın bana yol gösterdiği günlerdeki gibi hissediyordum kendimi.

Kollarım yaprak gibi titreyene, bacaklarım bana dal parçaları gibi gelene dek kum torbasını yumrukladım, sonra da metal bir sıraya yığılıp kaldım. Biri bana bir protein şişesi getirdi. Birkaç yudumda şişenin dibini gördüm. Başım ağrıyor, nefesim daralıyordu.

"İyi misin?" dedi Sandro. Ondan, o yılışık sırıtışından, altın zincirlerinden, New Jersey özentiliğinden nefret ediyordum. O da bizim gibi Morganville'liydi. Bir fırıncının oğluydu. Babanız her gün kek yapıyorken siz bir çete reisi gibi takılamazdınız.

Sandro tendonlarımı koparırcasına omzumu sıktı. Eline vurdum. "İyiyim," dedim. "Git başımdan."

"O küçük Renfield'dan kurtulduğun iyi oldu. Onda ne bulduğunu hiç anlamamıştım zaten. Oğlan çocuğuna benziyor. Bana sorarsan ben eti budu yerinde, gerçek kadınları severim."*

Şişede kalan son birkaç damlayı içerken birden öfkelendim. "Git başımdan ne demek, bilmiyor musun sen?" Hırsımı Michael'dan çıkaramamıştım ama Sandro da işimi görürdü.

"Bana artistlik yapma, Collins. O kadar da güçlü değilsin."

Sandro'nun dünyadan haberi yoktu. Onun lafı okul bahçelerinde geçerdi. Ben hayatım boyunca ölüm kalım kavgası vermiştim. Yine de ona aradaki farkı öğretmeyecektim. Tüm hatalarına rağmen nabzı atıyordu ve bu onu benim tarafımda yapardı. Sadece iki taraf vardı. Biz ve onlar.

Hiçbiri orada değildi artık. Glory ve Vassily bizi insan ve vampir gruplarına ayırmıştı ve başarılı olmuşlardı. Artık ne zaman bir vampir görsem onu parçalamak istiyordum.

Michael da dahil.

Hislerimde bir tuhaflık vardı ama onları değiştirmek isteyeceğim kadar değil. Ait olduğum yeri bulmuştum. Yapmam gerekeni anlamıştım. Bunun için yetiştirilmiştim. Babam beni iyi eğitmişti.

Oradayken uyuşuk, yetim, zavallı Shane Collins olmak zorunda değildim. Orada, o adamların yanında bir bütünün parçasıydım. Savaşın içindeydim.

Şimdilik savaş ringde, seyredenlerin tezahüratları eşliğinde, bire bir sürüyordu.

Bir gün sokaklara taşacaktı. Orada da tezahürat yapanlar olacaktı.

Claire de bunlara dahildi.

Az kalmıştı.

"Gloriana yüzünden," dedi Claire arabanın güvenliğine sığındıklarında. "Onu gördüm, Michael. Shane'le kavganızı izlediğini gördüm. *Gülümsüyordu.*"

"Beni, Eve'i ya da seni etkilemeden bunu nasıl yapabileceğini anlamadım," dedi Michael. "Cazibe gücü o kadar doğrudan kullanılamaz."

"O kullanıyor," dedi Eve. Arabayı kullanan Michael gözünü bir an için yoldan ayırıp Eve'e baktı. "İsterse bir oda dolusu adamın içinden birini seçebiliyor. Bunu yaptığını gördüm. Hem de *sana*."

Hoşgeldin partisinde Claire de buna şahit olmuştu. Gloriana, Michael'ı tek bir gülümseme ve göz kırpışıyla Eve'in kollarından çekip almıştı. Ama fazla üstüne düşmediği için -en azından Claire öyle tahmin ediyordu- Eve, Michael'ı hemen geri almıştı. Gloriana'nın etkisini Eve de iyi biliyordu. En kötü yanı, dünyanın en doğal şeyi gibi görünmesiydi. Frank tarafından önceden uyarılmasına rağmen Claire bile hissettiklerinde sıradışı bir yan görememişti.

Shane'e de böyle olmuştu.

"Tamam, erkekleri kendine çekebiliyor," dedi Michael. "Bu o kadar da zor değil. Ama onları Shane'in değiştiği kadar değiştirmek... Bu bambaşka bir şey. Glory'nin bile bunu yapabileceğini sanmıyorum."

"Belki. Oliver'a da sorulabilir. Onu iyi tanıdığı anlaşılıyor."

Claire, Common Grounds'ta gördüğü manzarayı hatırladı. İkisi aynı masadaydı ve samimi görünüyorlardı. Midesi ağzına geldi. Eğer öyle bir şey varsa, Oliver'ın aşk hayatına dair hiçbir şey düşünmek istemiyordu. "Frank dedi ki..." Hemen sustu. Başından aşağı kaynar sular dökülmüştü.

Frank'ten bahsedemezdi. "Yani, şeyden önce demek istedim..."

"Ölmeden önce mi?" dedi Eve. "Gökyüzündeki büyük motosiklet yarışına katılmadan, cavlağı çekmeden önce mi?" Michael'ın bakışlarına geri adım atmadan karşılık verdi. "*Ne var?* Evet, duygusuzca konuşuyorum. Ne de olsa Shane burada değil ve ben çok sinirliyim. Frank Collins hiçbir zaman Bay Sempatik olmadı, siz de biliyorsunuz. Öldü diye neden ona daha çok saygı göstermek zorunda olayım?"

Neyse ki Eve'in çıkışı, dikkatlerini Claire'in hatasından uzaklaştırmıştı. Claire cümleyi nasıl toparlayacağını düşünme fırsatı bulmuştu. "Onun buraya neden geldiğini öğrenmeliyiz," dedi Frank'in adını tekrar ağzına almadan. "Bir şey, spor salonundaki insanları saldırganlaştırıyor. Amelie'nin bundan ne kadar çekindiğini biliyoruz. İnsanlar çeteleşirse vampirleri birer birer avlayabilirler. Amelie bunu engellemek için her şeyi yapar. Bunların sorumlusu Gloriana ise, bize kanıt lazım."

"Ya Bishop'sa?" dedi Michael. Eve boğulur gibi oldu. "Bu tam da Bishop'ın istediği şey. Vampirlere başkaldıran insanlar, kaos, ölüm. O kimin zarar göreceğini umursamaz."

"Gloriana'yı kendi tarafına çekmişse..." dedi Eve.

"O zaman herkesin sandığından çok daha ciddi bir durum olabilir," dedi Michael. "Ben işin aslını öğrenirim."

"Nasıl?" Eve'in sesi tizleşmişti. Claire gözucuyla ona baktı. Huzursuzca bacaklarını sıkıyordu.

"Glory'yle konuşarak," dedi Michael. "Benden hoşlanıyor. Bir şeyler anlatacaktır."

"Tabii tabii. Sen onunla takılırken ben de ses çıkarmadan evde otururum," dedi Eve.

"Eve..."

"Bunu konuşmuştuk. Ondan uzak duracaksın."

"Ama bu farklı. Bak, Shane'in ve daha birçok insanın hayatı söz konusu. Bunların çoğu masum. Glory'yle baş edebilirim."

"Öyle mi?" dedi Eve. "Ona hiç Gloriana demediğini fark ettim. Hep *Glory* diyorsun."

Michael sustu. *Yapabileceği en akıllıca şey bu*, diye düşündü Claire. Eve haklıydı. Michael'ın onunla konuşmaya bu kadar hevesli olmasında da rahatsız edici bir yan vardı.

Eve kadar huzursuz bir sessizlik hüküm sürdü. Michael arabayı park ederken Claire, "Sizce eve döner mi?" diye sordu.

"Bu gece mi? Hayır," dedi Michael. "Bir daha döner mi diye soruyorsan onu bilmiyorum. Oradaki Shane değildi. Bunu bildiğini varsayıyorum."

Biliyordu. Midesine bir diken yumağı oturmuştu sanki. Shane'i her düşündüğünde gözleri doluyordu. Canı yanıyordu. Hem de çok. "O zaman onu geri getirmek zorundayım," dedi. "Buna mecburuz. Neye mal olursa olsun."

Cep telefonu çaldı. Claire, Shane'in aradığı umuduna kapılarak heyecanla ekrana baktı. Hayır. Ne resim ne numara vardı. Telefonu hayalkırıklığıyla açtı. "Alo?"

"Sevgilinin bu kadar seksi olduğunu bilmiyordum," dedi bir kız. "O sana çok fazla. Onunla çıkmakla boyundan büyük işlere kalkışmışsın. Hepimizi utandırıyorsun." Birileri kıkır kıkır güldü. Kızın sesi yükseldi. "O artık bir rock yıldızı. Tahta göğüslü bir çocuğu ne yapsın? Seni geçen haftadan kalan Çin yemeği gibi çöpe sallayacak ve gerçek kızlarla çıkacak. Porno yıldızlarıyla."

"Ne... Kimsin sen?"

"Müstakbel Bayan Shane Collins'im." Onları dinleyen diğer kızlar yine güldü. "Bir daha izleyeceğim. Of, tutmayın beni."

Çıt diye bir ses geldi ve telefon kapandı. Claire'in elinde hiç ipucu yoktu. Numara bile görünmüyordu.

"Ne oldu?" dedi Eve kaşlarını çatarak. Claire başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi. "Ama iyi bir şey olmadığı kesin."

"Amma da şaşırdım," dedi Eve. "Hiç beklemiyordum. Monica olabilir mi?"

Olmalıydı, tam Monica'dan beklenecek şeydi ama değildi. Ne o ne Jennifer ne de Claire'in tanıdığı başka biriydi. Şehirde düşmanları vardı ama tanımayacağı kadar çok değildi.

Öyleyse neden kızın teki onu arayıp Shane'den bahsediyordu?

Ne demişti? "*Bir daha izleyeceğim*," dedi Claire yüksek sesle. Eve ona baktı.

"Neyi?" diye sordu Michael.

"Ben de onu diyorum," dedi Claire. Uçurumdan düşer gibi oldu. "Çok ama çok yanlış bir şeyler oluyor, Michael. Hissediyorum!"

"İçeri girelim," dedi Michael. "Bunları evde düşünürüz."

11

Birkaç ay önce Kim adlı bir kız, Eve'in arkadaşıymış gibi yapmış, sonra da ona ihanet etmişti. Morganville'de sayısız görüntü kaydetmişti ama en çok seks kasetlerine düşkündü.

Claire titreyen parmaklarla Youtube'a *Shane Collins* yazdı.

Sonuç çıkmadı. Derin bir oh çekerek arkasına yaslandı. O kadar rahatlamıştı ki bayılabilirdi. Kim o görüntüleri bir şekilde internete koyduysa...

"Google'da aratsana," dedi Michael. Claire'in koltuğunun yanına diz çökmüştü. Eve ise Claire'in omzunun üstünden bakıyordu. Üçü de dizüstü bilgisayarın ekranına kilitlenmişti. Claire dudağını ısırarak aramayı yaptı ve sonuçlar geldi. Çoğu *onun* Shane'iyle ilgili değildi ama bir tanesi gözüne takıldı. Neden onu seçtiğini bilmese de tıkladı.

Karşılarına renkli ve gürültülü bir web sitesi çıktı. Üstte "Ölümsüz Dövüşler" yazıyordu. Yazının altındaki bir animasyon, girmeye cesaretleri olup olmadığını soruyordu.

Ana sayfa terli ve öfkeli erkeklerin fotoğraflarıyla kaplıydı.

Yüzlerden biri Claire'i adeta yakaladı. Aynı anda Michael da eliyle işaret etti. "Bu Shane." Claire başını salladı. "Tıkla."

"Ben..." İstemediğini söylemek istiyordu ama imleci parıldayan fotoğrafın üstüne getirdi.

Tıklayınca bir patlama oldu. Michael tepki vermedi ama Claire irkildi.

Patlama animasyonu bitince bir kayıt formu ve yeni kayıt oluşturmak için bir link çıktı. Claire linke tıkladı. "Kredi kartı istiyor," dedi. "Kaydolmak yüz dolarmış."

Michael cüzdanını açıp bir kredi kartı uzattı. Claire kartın kısa süredir onda olduğunu tahmin etti. Pırıl pırıl ve yepyeniydi. Siyahtı. Arka planda gri renklerle Amelie'nin logosu, altta da banka bilgileri vardı. "Bunu kullan," dedi Michael. Claire bilgileri girip kartı geri verdi ve kayıt kısmına tıkladı. Kısa bir süre beklediler, ardından ekranda bir video belirdi.

"Bu bir vampir," dedi Eve, ekrana doğru eğilerek. "Neler oluyor?"

"Adı Vassily," dedi Michael. "Hiç sevmem."

Vassily, Claire'in daha önce hiç görmediği -belki uzaktan görmüş olabilirdi- uzun saçlı, görünüşte yaşı Michael'dan

sadece biraz daha büyük bir vampirdi. Aşırı sert hatları ve ukala gülümsemesi itici gelmezse yakışıklı bulunabilirdi. Üstündeki antika kostüm Claire'i şaşırttı. Çoğu vampir böyle şeyler giymezdi. Onlar genele uymaya çalışırlardı, dikkat çekmeye değil. Kostüm siyah-beyaz bir *Dracula* filminden fırlamışa benziyordu.

"Ölümsüz Dövüşler'e hoşgeldiniz," dedi Vassily gülümseyerek. Dişlerini gösterdi. "Biz ölümüne değil, ölümün ötesinde değil, bunun da ötesinde dövüşürüz. Dünyanın en tehlikeli sporunu yapıyoruz. Size söz veriyorum, dövüş sporlarına bakış açınız değişecek. Bahislerimiz her zaman açık. Eski karşılaşmaları izleyebilir ya da yapılacak bir karşılaşmaya bahis yatırabilirsiniz. Unutmayın, kim olduğunuzu biliyoruz." Dişleri tekrar ortaya çıktı. Her şey fazlasıyla banaldi.

"Bu ne şimdi?" dedi Michael gülmemeye çalışarak. "Amelie onu öldürecek."

Video sona erince seçenekler çıktı. İki eski dövüş görüntüsü vardı. Claire ikinciye tıkladı.

Michael derin, huzursuz bir nefes aldı. Eve de onu takip etti.

İki yarı çıplak adam tel örgülü bir kafeste kıran kırana dövüşüyordu. Başka sitelerde bulunamayacak bir görüntü değildi. Adamlardan birinin fazla beyaz tenli ve açık renk kanlı olması dışında. Dövüşenler bir insan ve bir vampirdi.

Derken insan yere düştü ve sürüklenerek kafesten çıkarıldı. Claire izlediği şeyin gösteri mi, gerçek mi olduğunu anlamaya çalışırken kafese yeni biri girdi.

"Hayır," dedi fısıltıyla. "Ah, hayır."

Shane'di. Korkmuşa benziyordu ama kararlıydı. Gözlerini karşısındaki vampire dikmişti. Vampir ona tısladı. Shane bir açığını arayarak vampirin etrafında dönmeye başladı.

"Deli mi bu?" dedi Michael. Her zamankinden daha beyaz görünüyordu. "Silahı bile yok!"

Yarası da yoktu. Bu video bütün o morluklardan önce çekilmiş olmalıydı. Sırf bu nedenle Claire, Shane'in vampirle dövüşmesini izleyebildi. Vampir ilk dövüşte yıpranmıştı ama Shane inanılmayacak kadar hızlı ve güçlüydü.

Buna rağmen defalarca yere yapıştı. Claire onun yediği her yumrukta kasılıyordu. Shane her seferinde ayağa kalkmayı başardı ve şanslı bir tekmeyle vampirin köpekdişlerinden birini kırmayı bile başardı. Bunun karşılığı, tellere yapıştırılmak oldu. Vampir onu öyle hızlı itmişti ki teller Shane'in sırtını kesti.

"Daha fazla izleyemem. Yapamam," dedi Eve elleriyle yüzünü kapatarak. "Kanı akıyor!"

Claire de dövüşün artık eskisinden de tehlikeli olduğunu anladı. Bir yeri kanayan bir insan, vampir için mıknatıs gibiydi. Shane'in karşısındaki vampir, tazelenmiş bir güçle saldırdı.

Ve Shane yere düştü. Vampir onun üstüne çıktı. Claire parlayan kırmızı gözler ve hedefini arayan sivri bir diş gördü.

Shane onun kafasına bir yumruk indirdi ve yakaladığı momentumu kullanarak onu yere devirdi. Üste çıkınca

vampirin yüzünü acımasızca yumruklamaya başladı. Claire onun içinde sakladığını bildiği o korku ve öfkenin yüzeye çıktığını görüyordu. Sadece eğlenmek ve para kazanmak için değil annesi, kız kardeşi ve hatta babası için dövüşüyordu.

Kabuslarıyla ve Morganville'e duyduğu nefretle dövüşüyordu.

Siyah formalı bir hakem araya girip dövüşü bitirdi ve Shane'in bir kolunu havaya kaldırarak karşılaşmayı kazandığını ilan etti. Shane dizlerinin üstüne çöktü ve yardım almadan kafesten çıkamadı.

Ama kazanmıştı. Vampir rakibi de dışarı taşınıyordu.

Ekran kararınca bir sessizlik oldu, sonra Michael çok alçak bir sesle, "Hit sayısına bakın," dedi.

Video yüz binlerce kez izlenmişti. Kişi başı yüz dolardan milyonlar ederdi bu.

"Daha bunun bir de bahsi var. Shane bunu sadece eğlence olsun diye yapmıyor. Para da alıyor," dedi Michael. "Para karşılığı vampirlerle dövüşüyor."

"Diğer videoyu aç," dedi Eve. Dövüşün sonunu gördüğü için sesi daha iyi geliyordu. Claire bir dövüşe daha dayanabileceğinden emin değildi. Shane'i bir daha öyle görmek, aynı korkuyu yeniden yaşamak istemiyordu.

Endişesi yersizdi. Bu videoda Shane yoktu.

Bunda *Kokarca Doug* vardı.

Kokarca Doug üstünü çıkarıp saçını arkadan bağlayınca bir kas yığınına dönüşmüştü. Aynı düşündürücü hızı ve

gücü sergilemesine rağmen onun dövüşü Shane'inkinden kısa sürdü. İşler onun adına pek yolunda gitmemişti. Genç, ince uzun bir kadın vampir tarafından canına okunduktan sonra baygın bir halde kafesten çıkarıldı. Videonun tarihine göre bu görüntüler ölümünden en az iki hafta öncesine aitti.

Demek Kokarca Doug kanı laboratuvardan bu dövüşün kaydedilmesinden *sonra* çalmıştı. Neden?

"Vampirlerden haberi varmış. Kanıta ihtiyaç duymuş olmalı," diye mırıldandı. "Vampirlerin varlığını kanıtlayacak bir şey. Kanı o yüzden çaldı. Dünyayı ayağa kaldırmak ya da şantaj yapmak için."

"Ne?"

Claire, baygın durumdaki Doug'ın yüzünü işaret etti. "İki hafta önce dövüştü, değil mi? Belki aldığı paradan memnun olmamıştır. Vampir kanını üniversitenin deney laboratuvarından çaldı. Bence ya kanıt istiyordu ya da Ölümsüz Dövüş organizatörlerinden biraz daha para koparmak. Ne de olsa onlar işin vampir kısmını oyun gibi sunuyordu."

Claire haklıydı, yorumlar bunu ispatlıyordu. İnsanlar oyuna uysa da dövüşenlerin gerçek vampir olduğuna kimse inanmıyordu. Makyajlı insanlardı onlar.

Claire onu siteye yönlendiren telefon görüşmesini hatırladı. Orada da siteyi bilenler vardı ve Morganville bu işi çok ciddiye alacaktı.

"Bir şey daha var," dedi Michael. "Tamam, Shane eskiden beri hızlı ve güçlüydü ama insanüstü bir varlık da değil.

En azından benim bildiğim kadarıyla. Ama bugün de gördünüz. Onda... bir farklılık var. Daha güçlü ve dayanıklı. Ona bir şey yapmışlar."

Claire'in gözünde görüntüler uçuşmaya başladı. Doug... Laboratuvar deneyi. Frank'le, vampir kanını kimin isteyeceğine dair konuşmaları. Uyuşturucu olarak işe yaramayacağını ama insanı *daha güçlü ve hızlı* yaptığını söylemişti.

"Vassily onlara vampir kanı veriyor," dedi Claire. "Protein karışımında olabilir. Geçici bir güç veriyor. Etkisi sürekli değil."

"Tanrım," dedi Eve. "Bu çok kötü bir şey, değil mi?"

Michael bunu inkar etmedi. "Gelecek karşılaşmalara tıkla."

Claire tıkladı. Shane üç gün sonra dövüşecekti. Bu seferki vampirin adı...

"Jester," dedi Michael. "Jester'la dövüşecek. Jester onu öldürür." Bunu mecazi anlamda söylememişti. "Shane'in aklına başına getirip onu bu işten çıkarmalıyız. Onlara ne veriyorlarsa versinler, bu dövüşten sağ çıkamaz. İnsan bedeni bunu kaldıramaz."

"Amelie her şeyi öğrenmeden onu kurtarmalıyız," dedi Claire. "Çünkü Amelie bu işe karışan herkesi gözünü bile kırpmadan öldürür. Şehir için büyük bir risk bu. Hiç tereddüt etmeyecektir."

Eve kendini Claire'in yatağına atıp yüzünü ellerine gömdü. "Bunu nasıl yapacağız peki? Shane laf dinlemiyor ki. Ya-

nında da, gözümüzün üstünde kaş var diye bizi tepelemeye hazır bir çete var."

"Ne yapalım o zaman? Onu ölüme mi terk edelim? Hem de para için." Claire ayağa kalkıp öfkeyle web sitesine baktı. Yumruklarını sıktığını fark edene kadar ellerinin niye acıdığını anlamadı. Yumrukları ona Shane'in dövüştüğünü hatırlatınca daha da öfkelendi. Beyninde kafası patlayacakmış gibi bir basınç vardı. "Amelie'ye söyleyemeyiz. Shane'le konuşamayız. Ne yapacağız?"

Cep telefonu çaldı. Ekranda yine hiçbir ipucu yoktu. Öf'leyerek telefonu açtı. "Erkek arkadaşımın dayak yemesinin ne kadar seksi olduğunu söylemek için aradıysan oraya gelip..."

"Ben Frank," dedi mekanik bir ses. Claire yüzüne bir kova su yemiş gibi oldu. Hem irkilmiş hem ürpermişti. *Eyvah, her şeyi duydu,* dedi içinden. Yanlarında cep telefonları olduğu sürece Frank istediği an onları dinleyebilirdi. Daimi bir kulak misafiriydi. Claire bunu unutmuştu. "Hemen buraya gel."

"Laboratuvara mı?"

"Hayır, Disneyland'e! Tabii ki laboratuvara! Oğluma neler olduğunu bana anlatacaksın, Claire." Telefonu Claire'in yüzüne kapattı. Kavanozdaki bir beyin, telefonu Claire'in yüzüne kapatmıştı. Harika. Myrnin'e söylememesi için onu uyarma fırsatı bile bulamamıştı, gerçi Frank bunu yapmazdı zaten. Durumun Shane için ne kadar tehlikeli olduğunu anlamıştı. Myrnin öğrenirse... Şey, Myrnin, Shane'in en

büyük hayranı sayılmazdı. Üstelik öncelikle Amelie'nin arkadaşıydı ve Amelie her şeyi bilmek isteyecekti.

Tanrım. Claire nereye dönse riskle karşılaşıyordu. Hem Shane hem Morganville için. Claire pek umursamasa da vampirler için bile. Vampirler kendi başlarının çaresine bakabilirdi. Bakacaklardı da.

"Arayan kimdi?" Michael'ın yüzü ifadesizdi ama gözleri parlıyordu. Claire'in yalan söyleyip söylemeyeceğini anlamak istiyordu.

Claire içini çekip doğruyu söyledi. "Frank Collins."

"Frank öldü."

"Evet," dedi Claire. "Öğrenmeniz gereken bazı şeyler var."

"Ah, yaşasın," dedi Eve alaycı bir ses tonuyla. "Biri mısır patlatsın."

Claire, Myrnin'in laboratuvarına giderlerken yolda her şeyi anlattı. Çok karanlık bir geceydi, böyle bir gecede sadece vampirler isteyerek dışarı çıkardı. Şafak vaktinden önce dönmeme ihtimalleri olduğu için, belediyenin Michael'a verdiği siyah camlı parlak vampir arabasını almışlardı. Hem bu sayede Claire ve Eve diğer vampirlerden de korunmuş oluyordu.

"Dur bir dakika," dedi Michael. "Yavaş. Amelie ona o makineyi bir daha kullanmamasını söylediği halde Myrnin, Frank'in beynini çıkarıp bir kavanoza koydu ve makineye bağladı, öyle mi?"

"Amelie ona kızdı," dedi Claire. "Fakat Myrnin'in ne olursa olsun bunu yapacağını o da biliyordu. Bütün mesele zamanlamaydı. Bir de kimin beynini kullanacağı tabii. Benimkini kullanmak istediği düşünülürse..."

"Anladım. Yine onun istediği olmuş." Michael başını hayretle iki yana salladı. "Unutturmayın da buralarda ölürsem cesedimi yaktırayım. Kimseye güven olmuyor. Ama şunu söylemek zorundayım. Birini sonsuza dek bir kavanoza mahkum etmek zorunda kalsam kesinlikle Frank Collins'i seçerdim. Yaşamayı hak etmiyordu ama acı çekmeyi ediyor. Acı çekiyor, değil mi?"

"Şey, herhalde." Michael durumdan memnun görünüyordu. Gerçi Claire onun acı çektiğine dair bir belirti görmemişti. "Önemli olan şu: Frank sayısız sensöre, kameraya, cep telefonu ağlarına, internet yayınlarına bağlanabiliyor. Sanırım girdiğimiz site şifreliydi. O yüzden olaydan ancak biz bahsedince haberdar oldu. Kendisi göremiyordu."

"Vampir takımından birileri önlem alacak kadar tedbirli davranmış," dedi Michael.

"Vassily," dedi Eve. "Ya da Gloriana denen cadı."

"Gloriana o kadar da kötü değil."

"Michael, onu korumaya devam edersen canın fena yanacak."

"Ah."

"Bak, bu senin nişanlın," dedi Eve kendisini göstererek. "O kadını sakın bana karşı savunma. Seni inine götürmeye kalkıştı. Evet, bir yerlerde kesin bir ini vardır onun."

Michael pes etti. Claire onun gülümsediğini görür gibi oldu. Gülümsediyse bile hiç çaktırmamayı başarmıştı. "Frank kime söyleyebilir? Myrnin'e söyler mi?"

"Olabilir," dedi Claire. "Myrnin de hemen Amelie'ye ötecektir. Sonra da..."

"Sonra da olaya karışan vampirlerin eline cetvelle vurulur, insanlar ise öldürülür. Her zamanki gibi," dedi Eve. Michael sola döndü. Claire nerede olduklarını bilmiyordu, camların ötesi zifiri karanlıktı. Üstün görüş gücü sayesinde dışarıyı sadece Michael görebiliyordu. "Boyut kapısını kullanmalıydık."

"Orada kalalım diye Frank geçitleri kapatmaya karar verirse ne olacak?" dedi Michael. "Arabamın yanımda bulunmasını tercih ederim."

Haklılık payı vardı. Claire, Amelie ve Oliver'ın -bazen de Myrnin'in- şehirde gizlice dolanmak için kullandığı boyut kapısı sistemine güvenmiyordu. Sistem kağıt üstünde harikaydı. Bozulana kadar. Claire ulaşım anında arıza çıkınca neler olduğunu görmüştü. Sonuçlar hiç hoş değildi.

Michael fren yaptı. "Geldik."

"Belki de siz arabada..."

"...kalmayıp seninle gelmeliyiz," dedi Eve. "Çünkü seni zavallı bir köpek yavrusu gibi arabadan dışarı atamayız, Claire. Bunun mümkün olmadığını sen de biliyorsun."

Biliyordu ve buna minnettardı.

Michael'ın bir sorusu daha vardı. Eve'in acil durumlar için çantasında taşıdığı el fenerinin ışığında dar sokaktan

laboratuvara doğru yürüyorlardı. "Babasının yarı canlı sayılabileceğini Shane biliyor mu?"

"Bilmiyor," dedi Claire. "Ona söylemek istemedim. *Sonra söylerim,* diye düşündüm. Çok erkendi. Kaybına yeni alışıyordu. Bir daha üzülmesini istemedim."

"Büyük ihtimalle ben de aynı şeyi yapardım," dedi Michael.

"Teşekkürler."

"Bana teşekkür etme. Ben de yapardım demek, yaptığın doğruydu demek değil."

Doğrusu bunu duymak Claire'in yüreğine su serpmedi. Giderek daralan sokağın sonundaki çürük kulübeye, oradan da karanlık basamaklardan laboratuvara giderken bunu düşündü.

Myrnin'i orada görmeyi bekliyordu ama göremedi. Işık panelini bulup duvar lambalarını yaktı. Laboratuvar her zamanki gibi dağınıktı. Buhar çağı ürünleri bulunduran bir antikacı ve çöplük karışımı bir yerdi. Claire, yürüyüş yolları da dahil her tarafa kitap yığınları bırakma huyundan onu vazgeçirememişti. Görünüşe bakılırsa yeni bir teslimat gelmişti. Yine simya kitapları. En üstteki süslü püslü kitabın üstünde *Aptallar İçin Simya* yazıyordu. Myrnin onu Claire'e almış olmalıydı.

"Myrnin?" dedi sesini çok yükseltmeden.

Myrnin'den eser yoktu. Soru sorar gibi Michael'a bakınca Michael başını iki yana salladı. Myrnin orada değildi demek ki.

Laboratuvarın diğer ucunda ortaya çıkan, deri motorcu giysileri içindeki siyah-beyaz hayalet de bunu onaylıyordu. Yoluna çıkan her şeyin içinden geçerek yanlarına yürüdü. Kitap yığınları, masalar ve o an yanlış tarafa bakan Eve. Frank Collins'in kolu, karnından geçince çığlık atıp zıpladı. "Hey!"

Frank gülümsedi. Frank'in keskin hatlı, yaralı yüzünde o gülümseme korkutucu bir şeye dönüşüyordu. "Başına bir şey gelmesini istemeyen yoldan çekilir," dedi kolunu indirerek. "Arkadaşlarını da getirdiğini görüyorum, Claire."

"Başka şansım yoktu. Senin durumunu öğrenmeleri gerekiyordu."

"Sana göre."

"Evet, bana göre." Bir süre bakıştılar. Frank omuz silkti.

"Bana göre hava hoş ama oğlumu bu işin dışında tut. Bu arada Myrnin evde yok."

"Nerede?"

"Avlanıyor," dedi Frank.

Claire irkildi. "Myrnin avlanmaz. Ona düzenli olarak kan teslimatı geliyor."

Frank önce ona, sonra Michael'a baktı. "Sen. Sen onun en yakın arkadaşısın. Oğluma ne oluyor?"

Michael hızlıca diğerlerine baktı, sonra "Göstermek daha kolay olur," dedi. "İnternet bağlantılı bilgisayar var mı?"

"Evet, şurada." Claire köşedeki dizüstü bilgisayara doğru yürüdü. Onu Myrnin'in işine yarar diye kurmuştu ama kullandığını hiç görmemişti. "Bastığınız tuşları takip ediyor-

dum ama siteyi göremedim. Birileri zahmete katlanıp beni kör etti."

Claire, Ölümsüz Dövüşler sitesini açtı. "Şimdi görebiliyor musun?"

"Hayır." Frank'in titreşen, sanal hayaleti kaşlarını çatarak ekrana eğildi. "Sadece parazit var."

"Şunu dene," dedi Eve. "Cep telefonunu çıkarıp kamerasını açtı ve ekrana çevirdi. "Şimdi görebiliyor musun?"

"İşe yaradı," dedi Frank cep telefonunun ekranına bakmadan. "Telefonunu gerçek zamanlı olarak görebildiğim için kameradan izleyebiliyorum. İyi düşündün. Tamam, hadi gösterin." Claire, Shane'in videosunu açana kadar Frank başka yorum yapmadı. Shane'in tellere yapıştığını ve ardından vampiri zor durumda bıraktığını görünce Claire'in en çok korktuğu şeyi yaptı.

Gururla gülümsedi.

"Hey!" dedi Claire sertçe. "Oğlun *acı çekiyor*. Şiddet düşkünü bir manyak olduğunu biliyorum ama oğlunun ölebileceğini aklından çıkarma!"

Frank gülümsemeyi bıraksa da hala gururluydu. "Kazandı," dedi. "Oğlum yumruk yumruğa bir kavgada bir vampirin hakkından geldi. Glass, bunun ne kadar beklenmedik bir şey olduğunu anlatmak ister misin?"

"Oldukça beklenmedik," dedi Michael. "Ama Claire haklı."

"Ben oğlumu Morganville'de hayatta kalması için eğittim. Bu konuda özür dileyecek değilim."

"Onun canını çıkardın," dedi Michael. Yumuşak ses tonunda öfke gizliydi. "Eve gidip seni görmek istemediği için kaç kere benim evimde kaldığını unutmadım. Senin *eğitimin* yüzünden her tarafı yara bere içinde olurdu. Annemle babam beni yetiştirirken böyle bir şey hiç yapmadı."

"Evet," dedi Frank. "Sonucunda ne olduğuna bak, Glass. Sen de kan içiyorsun. Alınma."

"Alınırım," dedi Michael. "Bu arada, seni de ısırdılar. O yüzden dünyanın en kötü babası olmanın gurur duyulacak bir tarafını aramaktan vazgeç."

"Bacaklarım dursaydı saygısızlık yaptığın için senin kıçına tekmeyi basardım ama şimdilik ses çıkarmayacağım," dedi Frank. "Demek oğlum bu ağa takıldı. Tehlikeli olduğunu kabul ediyorum ama tam onun dişine göre."

"Bunu para için yapıyor," dedi Claire.

"Aferin ona. Yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Hem alıştırma hem para hem de kan emicileri tepeleme fırsatı."

"Ama yasadışı!"

Frank omuz silkti. "Olabilir. Kimin umrunda?"

"Frank, dövüşleri *vampirler* yönetiyor. Oğlunun kanı üstünden para kazanıyorlar!" dedi Michael. Frank kaşlarını havaya kaldırdı.

"Sence bu çok mu yeni bir şey? Başından beri böyle, Glass. İnsanlar zarar görür, vampirler zengin olur. Onların yaşam tarzı bu."

Claire başını iki yana salladı. "Olabilir, ama unutma ki Amelie bu küçük projeden haberdar değil. Öğrendiğinde de

icabına bakacak. Dikkatleri Morganville'e çekebilecek her şey kötüdür, öyle değil mi?"

"Klişe bir oyun var ortada. Kostümler, kötü Transilvanya aksanları... Kimse bunu ciddiye almaz. Dövüşler için izliyorlar. Vampirlerin gerçek olduğundan şüphelenmezler bile. Pek riskli sayılmaz."

"Ya birileri ciddiye alıp birini kontrole yollarsa? Hepimiz haberlere malzeme oluruz," dedi Michael. "Biri onlardan para koparmayı denedi bile. Sonucunda da öldü."

"Bir dakika," dedi Claire, Frank cevap vermek için ağzını açtığında. Konuşmak için bir ağza ihtiyacı yoktu aslında. Hepsi gösterişti. Sesi Claire'in cep telefonundan geliyordu.

"Michael. Kokarca Doug'ı *Bishop* öldürdü. Jason bana öyle demişti."

"Ben... Ah." Eve'in gözleri büyüdü. "Bir dakika. Sen Jason'la mı görüştün? Nerede?"

Kahretsin. Claire *yine* söylememesi gereken şeyler söylüyordu. Artık lafını geri alamazdı. "O tutuklandı," dedi Claire. "Bir kez daha. Üzgünüm."

"Peki bana kardeşimin tutuklandığını *ne zaman* söylemeyi düşünüyordun?"

"Söyleyebileceğimi söylediklerinde. Özür dilerim, Eve, ama anlatmaya çalıştığım şey başkaydı. Jason, Bishop'ı suçladı."

"Ne? *Bishop* mı? Şu an ölü olması gereken ihtiyar, korkunç Bishop?"

Her şey iskambil kağıtlarından yapılmış bir ev gibi hızla yıkılıyordu. Claire daha fazla uğraşamayacağını anladı. Her şeyi açıklamak en iyisiydi. "Bishop kaçtı," dedi sonunda. "Sonra da Jason'ı, onu Kokarca Doug'a götürmeye zorladı. Onun Doug'ı neden öldürdüğünü Jason da bilmiyordu."

"Ama biz biliyoruz," dedi Michael. "Doug, Ölümsüz Dövüşler'e şantaj yapıyordu. Vampir kanını çaldı. Herhalde onu bir gazeteciye götürmeyi planlıyordu. Kanıt olarak da siteyi gösterecekti."

"Ortada elle tutulur bir kanıt olmasına kimse göz yumamaz. Bishop bile," dedi Claire. "O yüzden Doug'ın ipini çektiler. Bishop dövüşlerden haberdarmış, işin içindeymiş. Ya da arkasında. Amelie deliler gibi onu arıyor. Çok geçmeden her şeyi öğrenecektir."

Michael laboratuvar masasına dayanıp kollarını göğsünde birleştirdi.

"Shane de yardım ve yataklık konusunda herkes kadar suçlu olacak," dedi. "Amelie'nin ne düşüneceğini hepimiz biliyoruz. Bildiklerimizi ona söylemezsek biz de Shane kadar suçlu olacağız."

"Ben kendimin ne düşüneceğini biliyorum," dedi Eve. "Üzüleceğim, çünkü hapishane kıyafetleri bana yakışmayacak. Ya da ölmüş olacağım ki o zaman zaten bir şey düşünemem. Claire, hayatım, bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama başka şansımız yok. Birine anlatmak zorundayız. Buna mecburuz."

"Ama Shane..."

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin Shane bu küçük gösterinin sona erdiğini kabul etmek zorunda," dedi Frank. "İnat ederse enkaz altında kalır. Sonuçta Bishop'ın değil, Amelie'nin safında yer almaya karar verse iyi olur çünkü Claire haklı. İşin içine Bishop girince yasadışı eğlence ciddi bir tehlikeye dönüşür."

"Shane'in Bishop'tan haberi yok. Bundan eminim. En küçük bir şüphesi olsaydı bu işe karışmazdı," dedi Claire. "Ona bunu söylememiz yeter. Kendine gelecektir."

"Yeter mi?" dedi Michael. "Onunla en son konuşmaya çalıştığımızda sen de yanımızdaydın, değil mi?"

Claire derin bir nefes aldı. "Alınma, Michael, ama bence... Bence sorunun kaynağı sendin. Söylediklerin değil. *Kendin*. Vampirler söz konusu olduğunda her nedense öfkeleniyor. Eve'e nasıl davrandığını gördün ki Eve'i *sever*. Onunla yalnız konuşmalıyım."

"Olmaz!" dedi Eve. Claire'in bakışları da onu yıldırmadı. "Hayır, Claire. Olmaz, tatlım. Onun halini gördün. Yalnız gidersen sana... zarar verebilir. Buna inanmadığını biliyorum ama kendi gözlerimle gördüm. Sana zarar verebileceğini biliyorum. Bu riske giremezsin."

"Sen sürekli Michael'ın yanında olarak riske giriyorsun," dedi Claire ve gelip Eve'in boynundaki tasma kolyeye dokundu. Kolyenin altında diş izleri vardı. "Nerede duracağını bildiği konusunda şüphen yok, değil mi? Ben de Shane'e güveniyorum. Ona güvenmek zorundayım."

"Seni içeri almazlar," dedi Eve. Az önceki kadar kararlı konuşmuyordu. "Kapıdaki görevliyi aşamazsın."

Claire onun gözlerinin içine uzun uzun, azimle baktı. "Mecburum," dedi. "Lütfen beni anla. *Lütfen.*"

Eve istemeye istemeye pes ederek gözlerini kaçırdı. Michael araya girecek gibi olunca başını iki yana salladı. "O haklı, Mike. Claire çocuk değil. Sürekli yanında olamayız. Shane'in vampirlerle ilgili hisleri konusunda da doğru söylüyor. İkimizden birini görürse gözü döner. Claire tek başına olursa daha samimi konuşabilirler. Shane ne kadar sapıtırsa sapıtsın, bile bile ona bir şey yapmaz."

Michael belli ki bundan o kadar da emin değildi, yine de ellerini kaldırıp pes etti. "Önce bekleyip yarın eve gelip gelmeyeceğine bakalım," dedi. "Gelmezse seni arabayla spor salonuna götürüp kapıda bekleriz. Frank de senden işaret bekler. Tehlikeli bir durum olduğunda alarm butonuna basar ve seni yalnız bırakma anlaşmamız bozulur. Shane'le konuşmanız nasıl giderse gitsin Amelie'ye de haber veririz."

Claire bundan çok hoşlanmasa da Michael'a hak vermek zorundaydı. Frank kamerayı kullanabildiğine göre, Claire cep telefonunu kamerası açık şekilde boynuna asarsa o da her şeyi görüp duyabilirdi. Spor salonunda gözü kulağı olsun istemişti, Claire'in elinden gelen buydu.

"Bu gece eve gelmezse," dedi Claire, "yarın oraya gideceğim."

"Dur bakalım," dedi Frank. "Web sitesi ne olacak?"

"Erişimi engelleyebilir misin?"

"Sadece şehirdekiler için."

"Bir saldırı yapamaz mısın? Virüs yollasan ya da bir açık kapı bulsan?"

Frank gözlerini kırptı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum. Ben hiçbir zaman internetsever biri olmadım. O dediklerini nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bende virüs falan yok."

"Ya ben sana verirsem?"

"Öyle bir şeye kalkışırsan oğlumun yapacaklarından korkmana gerek kalmaz."

"Tamam, tamam. Boşver," dedi Claire. "Vazgeçtim. İyi bir fikir olmadığı ortada."

"Bu halde olmak yeterince kötü. Bir önceki gibi beni de hasta etmenize gerek yok." Myrnin'in eski asistanı -ve sevgilisi- Ada'yı kast ediyordu. Claire virüs fikrini Myrnin'in yanında dile getirmediğine şükretti. Myrnin'in hiç hoşuna gitmezdi.

Claire düşünce gücüyle onu çağırmış gibi, Frank birden boyut kapısına doğru döndü. "Geliyor. Kimse ona bir şey anlatmasın." Frank, Claire'in cep telefonu hoparlörünü hışırdatarak ortadan kaybolurken boyut kapısında bir karanlık belirdi ve yavaş yavaş loş bir kütüphaneye dönüştü.

Myrnin laboratuvara adım atınca görüntü yine kararardı. Vampir tahta kapıyı kapatıp asma kilitle kilitledi ve bir kitaplığı iterek gizledi. "Beni şereflendirmenizi neye borçluyum, davetsiz misafirler?" dedi arkasına bakmadan. Mutlu

olmadığı belliydi. Deliliği yine ağır basıyordu anlaşılan. Bu kötüye işaretti.

"Benim... bir şeye bakmam gerekti," dedi Claire. "Özür dilerim. Zaten gidiyorduk."

"Öyle mi?" Ellerini arkadan bağlayıp onlara döndü. Resmi giysiler içindeydi. Temiz botlar bile giymişti. Gömleğiyle yeleği belki biraz uyumsuzdu ama her zamanki giysi seçimiyle kabul görmeyeceği bir yerden geldiği belliydi. Mesela Amelie'nin ofisinden. "Bu şehirde bazı gariplikler yaşanıyor, Claire. En başta da senin ve arkadaşlarının davranışları garipleşti. Küçük grubunuzda o çocuğun eksikliği de göze çarpıyor. Onu senden ayrı pek görmedim."

Claire endişesini belli etmemeye çalıştı. "Meşgul," dedi. "Ben de öyleyim." Michael'la Eve'e bakarak başını salladı ve merdivene yöneldi.

Myrnin oraya ondan önce vardı. Claire onun *bu kez* neyin peşinde olduğunu merak ederek ani bir fren yaptı. Myrnin'in deliliklerine o kadar alışmıştı ki onu korkutması kolay değildi. Saldırsın ya da saldırmasın, Claire onun kendisini durdurmasına izin vermeyecekti.

"Dur," dedi Myrnin. Öfkeli de değildi, dengesiz de. Endişeli ve hüzünlü görünüyordu. "Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi? Arkadaşın olduğumu unutma. Ben hep senin arkadaşın olmaya gayret ettim."

"Biliyorum," dedi Claire. Ses tonunda hiç duygu belirtisi yoktu. Ona inanmıyordu çünkü. Myrnin'in pek çok yönünü görmüştü ve ne kadar değişken olduğunu biliyordu.

O anki ruh haline güvenemezdi. İşin ucunda çok fazla şey vardı.

"Bir sorun olsa bana söylerdin, değil mi? Yardım edebileceğim bir şey mesela?"

"Şey..." Başını eğip yutkundu. "Shane'le kavga ettik, o kadar. Kendimi kötü hissediyorum. Olmadık şeyler yaptıysam özür dilerim."

"Anlıyorum," dedi Myrnin çaresizce. "Olmadık şeyler yaptın diye seni eleştirebilecek en son kişi olduğumun farkındayım ama siz ikiniz belki şey yapsanız, sanki daha iyi..."

Gözyaşları gözlerini yakmaya başlamıştı. O yaşların arkasından Myrnin'e baktı. "Sen bu konuyu boşver, tamam mı? Bunlar özel konular!"

Myrnin o kadar şaşırdı ki bir adım yana çekildi. Claire kendini duygularına neden bu kadar kaptırdığını anlayamadan merdivenden yukarı koştu. *Her şey yüzünden*, diye tahmin etti. Stres, endişe, Shane, Morganville, Myrnin. Sürekli *iyi* olmak zorunluluğu.

İyi olmaktan yorulmuştu.

Sokağa çıktığında Eve'in seslendiğini fark etti ama onları beklemeden kaldırıma koştu. Koşmak istiyordu, kendini tutamıyordu. Karanlık yüzünden aptalca bir fikir olsa bile. Bir çöp bidonuna çarpıp dengesini kaybedince kaderci bir beklentiye kapıldı, bir yerine bir şey olacağından neredeyse emindi.

Ama olmadı. Michael vampir hızıyla gelip onu yakaladı. Claire öfkeyle çırpınıp onun elinden kurtuldu. "Beni ra-

hat bırakın!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Birkaç saniye sonra Day'lerin evinde ışıklar yandı. Yaşlı Büyükanne Day'i uyandırmıştı. Üzülecek bir şey daha. "Sizin yardımınıza ihtiyacım yok!"

İhtiyacı vardı elbette. Yolun kalanında da koşacak kadar kafasız değildi. Yoluna çıkan şişelere ve çerçöpe vurarak Michael'ın arabasına kadar yürüdü. Kapıyı yokladı, kilitliydi. Bir bip sesi duyuldu. Michael uzaktan kilidi açmıştı. Claire kapıyı açıp kendini arka koltuğa attı. Özür dilemesi gerektiğinin farkındaydı ama bunu umursamadı.

Michael sürücü koltuğuna oturdu. Eve camdan Claire'e baktıktan sonra ön koltuğa geçti. Kimse konuşmuyordu. Araba çalıştı ve yavaş yavaş hızlandı. "Galiba Büyükanne Day seni kaçırdığımızı sanıyor."

"Neden?" dedi Claire.

"Çünkü verandasında, pompalı tüfeğini dolduruyor." Gaza bastı. "Neyse ki silah dolu değilmiş, yoksa başımız derde girerdi."

"Ah." Olabilecekleri düşününce Claire'in öfkesi biraz geçti. Ya Eve vurulsaydı? Michael'a bir şey olmazdı ama Eve... "Böyle olsun istemedim."

Eve elini kulağına siper edip Claire'e döndü. "Pardon, bu bir özür müydü? Özür gibi değildi de."

"Zorlama."

"Zorlamıyorum. Sen şımarık prenses yardımcıları gibi davranıyorsun."

"Prenses yardımcısı mı?"

"Herhalde. Şımarık prenses olabilmen için kapı çarpmak, trip yapmak, surat asmak konularında daha çok çalışman lazım. Tahtımı öyle kolay kolay kimseye vermem. Ama fena gitmiyorsun." Eve durup ona daha ciddi bir ifadeyle baktı. "Merak ediyorsan, bunlar iltifat değildi."

"Etmiyorum."

"Güzel." Eve önüne döndü. "Seni anlıyorum. Her şey üstüne üstüne geliyor. Ne yapacağını şaşırdın. Olanlarla yüzleşmek zor. Başa çıkmak daha zor. O yüzden sana ilgi gösteren ilk kişi tokadı yiyor. Aynı şeyi o kadar çok yaşadım ki ezberledim artık."

"Ben..." Claire kendini savunmak için ağzını açtı, düşününce omuz silkmekle yetindi. "Olabilir."

"İlerleme var," dedi Eve gülerek. "Seni seviyorum, Claire'cik. Ama gel itiraf edelim. Hepimiz huysuzluk yapabiliyoruz. DNA'mızda var. Senin bile, Michael." Michael'ın koluna vurdu. Michael da canı acımış gibi yaptı. "Peki. Şimdi eve gidip güzelce dinlenelim. Umarım Shane uyuzun teki olduğunu anlayıp kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırır ve gelir."

"Umarım," dedi Michael. İyimser olmadığı belliydi. "Ona biraz zaman tanıyalım. Öyle ya da böyle, yarın Amelie'ye gidip bildiklerimizi anlatacağız. Shane de dahil."

Claire başını kaldırıp onun dalgalı saçlarına baktı. Sözlerinde değil ama ses tonunda bir tuhaflık vardı. "Michael? Bu gece koşarak gidip sersemce bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

tg: kaktusunx

"Son baktığımda Vampirville'de gece vakti koşturan kişi ben değildim."

Claire düşüncelere dalarken Lot Sokağı'ndaki evlerine gelip park ettiler. Eve'le Michael arabadan indiğinde Claire ilk başta ne düşündüğünü bile unutmuştu.

Daha sonra, Shane'in kapıyı açtığını sanarak uyandığında, Michael'ın ona cevap vermediğini hatırladı.

12

Claire uyuyamadığı için erken kalktı ve Shane'in odasını kontrol etti. Boştu ve her zamanki gibi dağınıktı. Yastık yine yataktan aşağı sarkıyordu, çarşaf toplanıp yastığın yanına kaymıştı. Shane'in son yattığında başını koyduğu yerde iz vardı. Claire şafak öncesinin gri ışıklarında uyurgezer gibi gelip elini Shane'in saçlarının kısa süre önce değdiği yere koydu. Soğuktu.

Claire yastığı aldı ve ona yüzünü gömüp sarıldı. Shane'in kokusu aklını başından alıyordu. Kendini düşer gibi yatağa bıraktı. Uykusuzluktan ve ağlamaktan gözkapakları ağırlaşmıştı. İçinde bir boşluk vardı. Çok yorgundu. Gözleri kapanırken tek görebildiği, o vampiri yumruklayan Shane'in yüzündeki soğuk ifadeydi. O yatakta Claire'e sarılan, yeni çıkan şarkılarla ilgili yaptığı yorumlarla Claire'i gülmekten nefessiz bırakan, onu gıdıklayan, öpen ve kulağına onu ne kadar sevdiğini fısıldayan Shane değildi o. Eski Shane'in

nerede olduğunu, bir daha dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu.

Hayır. Dönmeyecek. Onu ben döndüreceğim.

Bir yolunu bulacaktı.

Aklında bir plan yoktu. Birden Ölümsüz Dövüşler sitesi gözünün önüne geldi. Birileri bir şeyler biliyordu. Vassily, Bishop ve Gloriana dışında birileri. Vampirler genellikle bilgisayar kurdu değildi. Belki birkaç tanesi hariç. Siteyi onlara bir insan yapmış olmalıydı.

Morganville'in izleme sensörlerine karşı korumalı olduğuna göre, belki de Morganville'deki bir insan tarafından yapılmıştı.

Claire, Shane'in soğuk yatağından kalktığında yastık hala kucağındaydı. Duvardaki aynaya baktı. Berbat bir haldeydi. Gözlerinin etrafı kararmış, saçları dağılmış, her tarafı şişmişti ama kendini *daha iyi* hissediyordu.

Çünkü ne yapması gerektiğine dair iyi bir fikri vardı.

Güvenli miydi? Kesinlikle değildi. Ama oturup Shane'in fikrini değiştirmesini beklemek işkenceden farksızdı.

Claire odasına koşup rekor sürede bir duş aldı, giyindi, omzuna gelen saçlarını topladı ve kahve bile içmeden arka kapıdan dışarı fırladı. Çantasını almayı da ihmal etmemişti. Çantada cüzdanı ve işe yarayabilecek vampir silahları vardı.

Çünkü büyücüyü görmeye gidiyordu. Myrnin'i değil, gerçek büyücüyü.

*

"Anlamadım?" dedi Amelie. "Randevusuz *ofisime* geliyorsun ve bir açıklama yapmaya bile gerek duymadan isteklerini yerine getirmemi mi bekliyorsun? Sen böyle şeyler yapmazdın, Claire. Sana hiç yakışmıyor."

Çok erken olmasına rağmen Amelie çok şık ve güzeldi. Soluk mavi, düz bir bluz ve pantolon giymişti. İnci küpeleri bile vardı. *Sabahın altısında.*

Masanın yanında deri koltuklar olmasına rağmen otur diyen olmadığı için Claire ayaktaydı. Zaten içinden oturmak gelmiyordu. Amelie'nin Kurucu Meydanı'ndaki ofisine ulaşmak çocuk oyuncağı değildi. Boyut kapılarını kullanmak istememişti. Vampirlerin patronunun yanına davetsiz, üstelik de çantasında silahlarla girmek hiç akıllıca değildi. Korumaları aşmak da kolay olmamıştı. Amelie ofisin önündeki masada durması için birini tutmuştu. Masadaki isimlikte Bizzie O'Meara yazıyordu. Kadın işini çok ciddiye alıyordu. Acil durumlar onun için bir şey ifade etmiyordu.

Kapıyı bizzat Amelie açmış, kaşlarını çatıp Claire'i içeri almıştı. Bu, Claire'in hoş karşılandığı anlamına gelmiyordu tabii.

"Eee?" dedi Amelie. Morganville'in kurucusu bir insanla ancak bu kadar öfkeli bir tonda konuşurdu. O soğuk, sert ses tonunda bir tehdidin izleri de vardı. "Anlat hadi."

"Anlatamam," dedi Claire sırtındaki çantanın yerini bir omuz hareketiyle düzelterek. "Daha doğrusu henüz anlatamam. Araştırıyorum. Bildiklerimden emin olunca anlataca-

ğım. Ama kanıt bulmak için Morganville'e karşı suç işlediği şüphesiyle tutuklanan biriyle görüşme izni almam gerek."

Amelie kaşlarını belli belirsiz kaldırdı. "Bunun cevabı hiç şüphesiz ki hayır."

"Ama benim..."

"Bu suçlamayla tutuklananlara ziyaret yasak, Claire. Ev izni de yasak. Onlar hayatları boyunca bana ait. Ben ne istersem onu yaparım. Bahsettiğin bu kişi hayatta bile olmayabilir."

Bu korkutucu ihtimal doğru olabilirdi. "Kim," dedi Claire.

"Kim." Amelie onun kimden bahsettiğini anlamamışa benziyordu. "Ah, o mu? Yaşıyor. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, o kadar genç birini kolay kolay idam ettirmem. Gün ışığını tekrar görmeyi hak ettiğini bana ispat edene kadar gözaltında tutulacak."

"İnternette Myrnin'in bile yapamayacağı şeyler yapabiliyor. Ona bir konuda danışmak zorundayım." Claire bazı şeyleri açık etme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunun bilincindeydi. Frank'in Kurucu'ya yalan söyleyip söylemediğini bilmiyordu. Belki ona yalan söylemesi mümkün bile olmayabilirdi. Ne de olsa bir yanıyla bir makine sayılırdı. İnsan beyni, oğlu için yalan söylemek isterdi ama ya gerisi? Claire hiçbir şeyden emin olamazdı. "Birini bulmak için onun yardımına ihtiyacım var."

"Bunun benim babamla bir ilgisi var mı?"

Bu çok tehlikeli bir soruydu ve cevabı bir yere kadar evet'ti. Fakat *evet* demek her şeyi mahvedecekti. Zaten ce-

vap yüzde doksan hayır sayılırdı. "Doğrudan değil," dedi Claire. "Gerçi faydası dokunabilir."

"Hımmm. Sana yardım edeceğinden emin misin?" Amelie masasına oturdu. O gerçek bir patrondu. "Kim'i yakından tanıdığını sanmıyorum. Sen onun en nefret ettiği kişisin. Benden bile çok senden nefret ediyor."

"Shane'den dolayı. Biliyorum. Shane'den hoşlanıyor."

Amelie omuz silkti. İnsanların acınası duyguları onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Yardım edeceğine inanıyorum. Lütfen, onunla konuşmama izin ver. Onun yardımına ihtiyacım var."

Amelie pembe ojeli tırnaklarıyla masada tempo tutarak gri gözleriyle Claire'e baktı. Titremeye başlayan telefonunu görmezden geldi. "Kafana estiğinde ofisime girip çıkamazsın, Claire. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Tempo tutmaya devam etti. Claire gözlerini o uzun, düzgün, soluk parmaklardan ve keskin, kusursuz manikürlü tırnaklardan alamıyordu. Belki Amelie'nin amacı da buydu.

"Tamam," dedi Amelie. "Sana beş dakikalığına izin vereceğim. Onu ikna edersen bu... projede sana yardım etmesine izin vereceğim. Ama hücresinden çıkamaz. Anlaşıldı mı?"

"Evet. Teşekkür ederim."

"Teşekkür etme," dedi Amelie. "Yalnız olmayacaksın." Artık titremeyen telefonun bir düğmesine bastı. "Bizzie. Lütfen Michael Glass'ı derhal ofisime getir."

"Efendim," dedi Bizzie soğuk bir sesle, "Oliver sizi arıyor."

"Oliver bekleyebilir. Michael'ın buraya gelmesini istiyorum. Bir araba yolla."

"Anlaşıldı, efendim."

"Sen, Claire," dedi Amelie parmağını telefonun tuşundan kaldırarak, "otur ve sesini çıkarma. Davranışlarından çok rahatsız oldum. Genç insanlarda otoriteye karşı çıkma eğilimi olduğunu biliyorum ama ben buna izin vermem. Benim huzurumda böyle gevşekliklere tolerans gösterilmez."

"Ama bu..." Of, neye yarayacaktı ki? Claire çantasını yere bırakıp oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Savunmaya geçmiş gibi göründüğünün farkındaydı ama bunu umursamadı. "Size karşı gelmiyorum. Sadece anlatmadan önce bazı şeylerden emin olmak istiyorum."

"Bu ilginç bir varsayım. Senin becerilerine ihtiyaç duymayabileceğim aklına gelmedi mi?" dedi Amelie. "Örneğin babam Bishop'ın ortadan kaybolduğunu çok iyi biliyorum. Eskiden ona yardım eden bazı vampirlerin garip davranışlar sergilediğini biliyorum. Yardım etmeyenlerden bazıları da kayıp. Ayrıca farkındayım ki Gloriana'nın gelişi... pek çoklarını rahatsız etti. Belki Oliver hariç." Son kısımda sesi biraz sertleşmişti. *Oliver'dan bahsederken...* Garip. "Belki de Gloriana hilelerini senin Shane üstünde uygulamaya karar vermiştir."

Bu fazlasıyla gerçeğe yakındı. "Oliver onun insanlara o açıdan ilgi duymadığını söyledi." Bu doğruydu. Ve soruya

da tam olarak cevap vermiyordu. "Michael'ın peşine düşmüş, Eve bana öyle dedi."

"Evet, bunun da farkındayım ama o konu kan dökülmeden kapandı gibi görünüyor." Tırnaklar yine devreye girdi. Claire vampirin yüzüne baktığında onun güneşin etkisini azaltan siyah camlardan dışarıyı seyrettiğini gördü. Dalıp gitmişe benziyordu. Amelie zaman zaman Claire kadar genç görünebiliyordu. Şu anki haline geldiğinde büyük olasılıkla sadece yirmi yaşındaydı. Ne var ki o an gerçek yaşını gösteriyordu. Pürüzsüz yüzüne asırların ağırlığı yansımıştı.

"Bu şehrin ne kadar tehlikeli olduğunu gayet iyi biliyorsun, Claire. Fakat burayı bir bütün halinde tutan şeyin irade olduğunu bilmeyebilirsin. Benim irademi. Benim etkim olmasa vampirler kontrolü ele almak için savaşır. İnsanlar sokaklarda katledilir. Şu anki tavrımızın benim türüme de uzun vadede yararlı olduğunu benim gibilerin hepsi anlamıyor. Tıpkı sana benzeyen bazı genç insanlar gibi, genç vampirler de sonuçlarına aldırmadan her istediklerini yapmak istiyor." Bir an duraksadı. Claire bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini anlayamadığı için bekledi. "Yıllardır onları eğitme yolunda çok şeye katlandım. Yoruluyorum artık. Hiç sorumluluk taşımadığım, hiçbir şeyden çekinmediğim günleri hatırlıyorum. Artık bana o günler daha çekici gelmeye başladı."

Korkunç bir şeydi bu. "Ne... Ne demek bu?"

Amelie aynı yüz ifadesiyle gri gözlerini yine ona çevirdi. "Morganville bir deney," dedi. "İnsan standartlarıyla çok

uzun, vampirler için bile azımsanamayacak bir süredir yürüttüğüm ve desteklediğim bir deney. Bana öyle geliyor ki benim türüm insanlarla uyum içinde yaşama yolunda pek ilerleyemedi. İnsanlar da farklılıklarımızı hoş göremiyor. Bildiğin gibi Oliver tüm bu çabayı boşa kürek çekmek olarak görüyor. Belki de haklıdır."

"Değil," dedi Claire. "Bazı sorunlar olduğunu biliyorum. Daima sorunlar olur. İnsanlar... İnsanlar kendi başlarına bile şiddetsiz ve sorunsuz yaşayamıyor. Normal bu. Ama bir şekilde başarıyoruz. *Başarabiliriz.*"

"Ben de hep öyle düşündüm," dedi Amelie yavaşça. "Bu amaç için mücadele ettim, kan döktüm, sevdiklerimi bu yolda toprağa verdim. Ya yanılıyorsam, Claire? Ya Morganville küstahça bir inadın eseriyse? Senin de bildiğin gibi bizimle yaşamayı asla kabul etmeyecek insanlar var. İnsanlarla yaşamayı istemeyecek vampirler de var. Neyi kanıtlamak için bu kadar çabalıyoruz?"

Claire bu konulara nasıl geldiklerini anlayamamıştı. Bu konuşmaya müdahil olmasının çok yanlış olduğunu hissediyordu. Daha kaç yaşındaydı ki? *Amelie'nin* şüpheleri olduğunu duymak korkutucuydu. *Her şey dağılıyor.* Belki de böyle hisseden bir tek kendisi değildi. Çok rahatsız edici bir düşünceydi bu. Claire gözlerini kırpıştırdı.

Annesiyle babasından öğrendiği bir şeye sarıldı. "Uğrunda çabalamaya değer her şey için savaşılmalı," dedi Claire. "Silahlarla falan olmak zorunda değil. Bazen düşüncelerini savunarak da savaşabilirsin. Yanılıyor muyum?"

Amelie dikkatini ona vermiş gibiydi. Birkaç saniye kaşlarını çatarak ona baktı, sonra hafifçe gülümsedi. "Ben de öyle hatırlıyorum," dedi. "Bütün savaşlar kurşun ve kılıçla verilmez, doğru. Bazıları iradenin ve fikirlerin savaşıdır. İkimizin de bunu hatırlaması güzel." Gülümsemesi yok oldu. "Ama tüm fikirler savaş kazanmaz. Her irade de yeterince güçlü olamaz. Karanlık çok hızlı yayılır."

"Burada öyle olmayacak," dedi Claire. "Daha güçlü olmak zorundayız."

Amelie başını yana eğdi. Claire bu hareketten onun kendisiyle aynı fikirde olup olmadığını çıkaramadı. Bu kez kaşlarını çatmış, telefona bakıyordu. Bir anlık tereddütten sonra bir tuşa bastı. "Bizzie?" dedi. "Michael'ın arabaya bindiğine dair teyit aldın mı?"

Cevap anında geldi. "Hayır, Kurucu. Araba orada ama evdekiler Michael Glass'ın orada olmadığını bildirmiş."

"Evde değil," dedi Amelie. "Peki. Cep telefonunu ara. O aletlerden onda da olduğunu sanıyorum. Ben bekliyorum."

Bizzie hoparlörü açık tutarak aramayı yaptı. Telefon bir süre çaldıktan sonra Michael gitar sesi eşliğinde, "Michael Glass'ın telefonu. Mesaj bırakın," dedi.

"Cevap yok, efendim," dedi Bizzie.

"Duyabiliyorum." Claire'e baktı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Claire. Midesinin kasıldığını hissediyordu. "Dün gece hep birlikte eve gittik. Neden orada olmadığını bilmiyorum." İçten içe biliyordu. Michael bir şeylere kalkış-

mış ve başını belaya sokmuştu. Daha kötüsü, kimseye bir şey söylememişti.

Eve onu öldürecekti. Eve öldürmezse sırada Claire vardı. Michael'ın kaybolduğunu düşündükçe yer sallanıyordu sanki. Onunla tanıştığı günden beri Michael, Claire için dayanılacak bir duvar olmuştu. Yarı hayaletken bile aralarındaki en sakin, en aklı başındaki kişi oydu.

Ama tek başına bir şeylere kalkıştıysa büyük hata yapmıştı.

Amelie onun yüzünde bir şeyler okumuş olacaktı ki "Arabamı getirt, Bizzie," dedi. "Her zamanki korumalarla birlikte."

"Anlaşıldı, Kurucu."

Amelie ayağa kalktı. Claire ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Elbette seninle geliyorum," dedi Amelie. "Michael'ın nereye gittiğini düşünüyorsan beni oraya götüreceksin. Yandaşlarımdan birini daha bu gizeme kurban veremem."

Claire yenilgiyi kabullenerek onun peşinden sessizce limuzine yürüdü.

"Her zamanki korumalar," derken Amelie, "Bir Dracula festivalinden daha fazla" demek istemişti herhalde. Amelie ve şoförü dışında, onların arabasındaki takım elbiseli ve güneş gözlüklü iki korumaya ek olarak arkalarından gelen siyah camlı arabada da dört vampir vardı. Amelie onlar yokmuş gibi yaparak -ne de olsa hizmetçilerin, yürüyen mobilyalardan farksız görüldüğü bir çağda yetişmişti- ellerini birleşti-

rip öne eğildi. Pantolon giymesine rağmen hala bir hanımefendi gibi oturuyordu. Dizleri bitişik, bacakları dümdüzdü. "Şimdi," dedi, "daha önce bana anlatmayı reddettiğin her şeyi anlatacaksın. Bu sorunla gülünç derecede amatörce mücadele edilen kısmı geçtik. Babamın nerede olduğunu biliyorsan ya da ne kadar küçük olursa olsun bir ipucu bulduğunu düşünüyorsan *bana söyleyeceksin.*"

Claire kapana kısıldığını hissetti. Hislerinde yanılmadığı kesindi. Midesi bulanmaya başlamıştı. Gözlerini sıkı sıkı yumdu ve "Her şeyi anlatacaksam bana bir söz vermelisin," dedi.

Sadece alçak sesli araba gürültüsünün bozduğu uğursuz bir sessizlik oldu. Claire nereye gittiklerini bilmiyordu. Kendisinin de Michael'ın yaptığı şeyi yaptığı kafasına bir anda dank etti. Nereye gittiğini kimseye söylemeden ortadan kaybolmuştu. Amelie'ye bakma cesareti bulunca az önceki sabırsız ifadeyle karşılaştı. Henüz öfke belirtisi yoktu.

Amelie belli belirsiz gülümsedi. Onu tanımayan biri o an gülümsediğini anlamayabilirdi. "Sürekli söz vermemi istiyorsun, Claire. Çok hoş. Bu sözleri tutacak kadar asil olmamı bekliyor gibisin."

Amelie başını eğdi. Evet demek değildi bu. Claire'in yine de başka çaresi yoktu. "Shane'in... Shane'in bu işle bir ilgisi varsa bile, sadece cazibe gücünün etkisinde kaldığı için. Gloriana'nın gücünün. İsteyerek yapmıyor. Bishop'a da asla ama asla yardım etmez. Bunu biliyorsun." Claire'in aceleyle söylediği sözler kendi kulağına bile manasız geliyordu.

Amelie omuzlarını dikleştirip arkasına yaslandı. "En baştan başla."

Claire denedi. Bazı şeyleri söylememeyi düşündü ama onlar da eninde sonunda ortaya çıkacaktı ve Amelie'nin yüzüne karşı yalan söylemek iyi bir strateji sayılmazdı. Amelie'nin bazen anlayışlı olacağı tutuyordu ama Claire, Shane'den bahsederken kıvranıyordu. Shane vampir öldürmek suçlamasıyla hapse atıldığı zaman hissettiği çaresizliği aklından çıkaramıyordu.

O kahrolası, bunaltıcı, boğucu çaresizlik yine onu bulmuştu.

Amelie onun anlattıklarına ne bir yorum yaptı ne de gözle görülür bir tepki gösterdi. Dinlerken Claire'e değil, camların ardındaki manzaraya bakıyordu. Claire manzara falan göremiyordu. O kendini kalabalık, siyah bir kutuya kapatılmış gibi hissediyordu. Claire sonunda nefessiz kalıp sustuğunda Amelie başını hafifçe öne eğdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Dürüstçe anlattın. Benden neler gizleyeceğini merak ediyordum. Böyle bir şeye kalkışmadığına sevindim."

Claire gözlerini kapatıp birkaç saniye düşündü. "Biliyordun."

"Elbette biliyordum," dedi Amelie. "En azından çoğunu. Web sitesi yeni, bu yüzden de büyük önem arz ediyor. Kökenini araştırıyoruz ama daha profesyonel bir yöntem gerektiği konusunda haklısın. Gloriana'yla Vassily'nin rollerini ise Oliver da, ben de biliyorduk."

Oliver. Tabii ya. "Senin adına onu kontrol ediyordu," dedi Claire. "Yanından bu yüzden ayrılmıyordu."

"Gloriana bunu kendi cazibesine bağlıyor tabii ama Oliver o kadar kolay manipüle olmaz. Onu yakından tanıyor ve dikkatli olması gerektiğini çok iyi biliyor." Amelie gülümsemeden ona baktı. "Babamın tüm bunların neresinde yer aldığı hala belirsiz ama onu da öğreneceğiz."

"Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Amelie başka yöne baktı. "Kendini tehdit altında hissettiğinde saklanmayı çok iyi becerir. Şehir sınırları içinde. Sınırı geçse alarmlar bize haber verirdi. Avlanan bir örümcek gibi toprağa gömülse bile onu bulacağız." Sesindeki hınç Claire'i ürpertti. "Bulunduğunda bu tehlikenin tekrarlanmaması için gerekeni yapacağım. Bu konuda sözüme güvenebilirsin."

Araba yavaşlayınca Amelie soldaki korumasına işaret verdi. Koruma başını salladı ve limuzin durur durmaz kapıyı açıp indi. Claire istese de inemezdi. Dışarısıyla arasında iki koruma vardı.

Amelie kıpırdamadan, dimdik oturuyordu. İlk koruma arkadaki arabaya bakıp "Temiz, Kurucu," dedi. İki yandaki korumalar birden hareketlendi ve Claire, Amelie'yle baş başa kaldı. Amelie kapıya doğru kaydı.

"Bir dakika," dedi Claire. "Shane."

Küçücük bir duraksama dışında Amelie cevap bile vermedi. Elini uzatan bir korumanın yardımıyla dışarı süzüldü.

Claire güçlükle yutkunup arabadan indi.

Amelie'nin etrafında siyah takım elbiseli bir duvar vardı. Amelie'ye eşlik ediyorlardı. Arabadan bir alt geçide, oradan da...

Claire gözlerini kırpıştırdı. Bu binayı biliyordu. Ders alıp bırakmak, harç parası ödemek gibi şeyler için oraya en az altı ya da yedi kez gelmişti. Teksas Prairie Üniversitesi'nin Öğrenci İşleri binasıydı. Elbette kapalıydı. Etrafta kimse yoktu.

Amelie'nin korumalarında anahtar vardı.

İçeri girince Claire'in hep izlediği yoldan ana salona gitmek yerine sola döndüler. Rektörlerin, bağışta bulunanların ve aslında o kadar da ünlü olmayan ünlü mezunların fotoğraflarıyla dolu bir koridora girdiler. Koridor bir duvarla son buluyordu. Süslü, pirinç bir kilit dışında duvar boştu.

O kilidi el çantasından çıkardığı bir anahtarla bizzat Amelie açtı ama duvara benzeyen kapıya dokunmaya tenezzül etmedi. O iş için adamları vardı. Claire onun peşinden odaya girerken arkalarından sadece iki koruma geldiğini görünce şaşırdı. Bir tanesi kapıyı kapattı ve bir kilit sesi duyuldu.

Beton duvarlı bir odadaydılar. Ortada, yere sabitlenmişe benzeyen beyaz bir masa ve karşılıklı iki sandalye vardı. Masanın bir yanına çelik bir halka tutturulmuştu. Bunlar dışında bomboş, ilgi çekici hiçbir yanı olmayan bir odaydı.

Yalnızca iki sandalye. Claire, Amelie'nin karşısına oturmasının gerekip gerekmediğini anlamaya çalıştı. Hayır, sor-

gulanmayacaksa bunun bir anlamı olmazdı. Gerçi bu çok uzak bir ihtimal değildi.

Odanın dışından gelen metalik kapı sesleri onu rahatlattı. Karşı duvardaki bir kapı kayarak açıldı ve içeri bir koruma girdi. Takım elbise değil, siyah spor bir tişört ve kot pantolon giymişti. Tişörtte onunla aynı renkte, zor fark edilir bir sembol vardı. Amelie'nin sembolü.

Vampir olduğu belliydi. Ten rengi o kadarını açık ediyordu. Onun dışında son derece sıradan görünüyordu. Claire'in her gün okulda gördüğü erkeklerden hiçbir farkı yoktu. Kısa kesilmiş kahverengi saçlar, dost canlısı ve profesyonel bir gülümseme, kendinden emin bir yüz ifadesi. Bir hapishane gardiyanından çok bir spor eğitmenine benziyordu.

Vampir kenara çekildi ve Kim içeri girdi.

Claire ani bir nefes aldı. Kim'i çok iyi hatırlıyordu. Yalancı bir haindi ama başlarda çok farklıydı. Tuhaf bir çekiciliği vardı. Şimdiyse o çekicilikten eser kalmamıştı. Yüzü solgun ve ifadesizdi. Claire kalp krizi geçiren babasını ziyarete gittiğinde hastanede benzer yüzleri bolca görmüştü. Böyle görünen insanlar sadece o anı, saati, günü atlatmayı düşünürdü. Geleceğe dair hiç umutları olmayan insanlardı bunlar.

Kim'in saçları uzamış, omzunu geçmişti. Uçları hala siyahtı ama kumral kısımları çoğunluktaydı. Piercing'leri, hatta küpeleri bile yoktu. Bay Sıradan gibi o da triko tişört giymişti ama onunki parlak sarıydı. Tişörtün önüne büyük,

siyah harflerle *hükümlü* sözcüğü ve Amelie'nin sembolü işlenmişti. Claire arkada da aynı şeylerin yazdığını tahmin ediyordu. Altında yoga tipi, lastikli bir pantolon, ayağında ise sandaletler vardı.

Tırnakları kısaydı ve fazla derinden yediği iki tanesi kanıyordu. Şekilli ojeleri yoktu artık. Bitik bir haldeydi. Claire'le Amelie'yi görünce korktu.

Gözlerini Claire'e dikti ve ona doğru bir adım attı. Gardiyan nazikçe omzuna dokununca başını çevirip durdu, ardından yine gardiyanın yönlendirmesiyle sandalyeye oturup ellerini masaya koydu.

Gardiyan bir kelepçe çıkarıp Kim'in sağ bileğini masadaki çelik halkaya kelepçeledi, sonra da kapının yanına gidip adeta bir heykele dönüştü.

Kim başını yerden kaldırmıyordu. Eski dik başlılığı, ukalalığı, Claire'in aklına kazınan çılgınlığı neredeydi? Karşılarında boş bir çuvaldan farksızdı.

"Otur, Claire," dedi Amelie. "Beş dakika istedin. Senin olsun. İyi kullanmanı tavsiye ederim."

Claire yanlarında iki vampir olacağını hiç düşünmemişti. Limuzinde Amelie'ye her şeyi anlattığına şükrediyordu. Yoksa o beş dakika boyunca bir de onca şeyi saklamakla uğraşmak zorunda kalacaktı. İstediklerini öğrenmesi imkansız olurdu o zaman.

Kim, Claire oturunca bile bakışlarını yerden ayırmadı. "Kim?" Cevap yoktu. "Kim, beni hatırlıyorsun, değil mi?"

Kim bunun üstüne başını kaldırıp ona öfkeyle baktı.

"Tabii ki hatırlıyorum. Seni unutmak mümkün mü? Shane nasıl bu arada? Lise aşklarından sıkılmadı mı hala?"

Bu öfke patlaması Claire'i afallattı. Kim'in arkasındaki adama şöyle bir baktıktan sonra dudaklarını ıslattı ve "Shane'in başı belada," dedi.

"İyi." Kim kelepçenin izin verdiği ölçüde arkasına yaslandı. "Umarım bu kez ikinizin de sonu gelir."

Kim'den bile beklenmeyecek bir tepkiydi bu. Claire şaşkındı. Kim'in ona öfkeli olmasını anlıyordu ama Shane'e öfkesi tuhaftı. Shane, Kim'in manyaklık derecesindeki saplantısıydı. "Ciddi olamazsın," dedi Claire.

"Ah, çok ciddiyim. Terapi gördüm, duygularımla falan hep barıştım." Kim dağınık saçlarını sol eliyle geriye atarak kuru bir sesle güldü. "O bana hiç değer vermedi. Artık bunun farkındayım. Onun da canı cehenneme, senin de. Uğradığın için sağol." Arkasına dönüp gardiyana baktı. "Artık geri dönebiliriz, efendim."

"Kim," dedi gardiyan gülümseyerek. Gamzeleri bile vardı. "Beş dakikası henüz dolmadı. Kibar ol."

Kim yine o soğuk ifadeyle önüne döndü.

"Bir web sitesi var," dedi Claire. "Şifrelenmiş videolar yayınlıyor. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Şifrelemeyi ben mi icat ettim?" dedi Kim omuz silkerek. "Ben nereden bileyim? Oynamak için bile bana bilgisayar vermediler. Önce hak etmem gerekiyormuş. Hadi oradan. Ben gizli emellerime ulaşmak için oyun oynamıyorum ki."

"Ama Morganville dışından birileriyle işbirliği yapıyordun. Bir televizyon programı anlaşması yapmak peşindeydin. Videoların amacı da bu. Bana sorarsan konuştuğun kişiler kendilerine başka bir kaynak ve başka bir program buldu."

"Aferin onlara." Kim umursamaz konuşsa da ilgilenmeye başlamıştı. "Nasıl bir site bu?"

"İzle-öde yöntemiyle çalışıyor," dedi Claire. "Dövüş gösterileri."

"*Vampirlerle* mi?" Kim güldü. "Of, dahice. Keşke benim aklıma gelseydi. Sizin gibi mide bulandırıcı derecede tatlı çiftlerin oynaşmalarından çok daha ilgi çekici bir program olurdu."

Claire onun yüzüne bir tokat indirmemek için kendini zor tutuyordu. Derin bir nefes alıp kendine hakim oldu ve doğal olamayacak bir sakinlikle "Şifreyi nasıl kıracağımı ve kaynağa nasıl ulaşacağımı öğrenmem gerekiyor," dedi. "Senin bilebileceğin aklıma geldi."

"Evet, benim kullandığım şifrelemeyse biliyorum," dedi Kim. Öne eğildi. "Ama neden sana söyleyeyim?"

"Doğru bir şey yapmak için olmaz mı?"

Kim gözlerini devirdi. "Vay be. Sen gerçekten salakmışsın. Sence bu işin arkasındakini bulduğunda vampirler doğruyu mu yapacak? Bu mesele kulak çekilerek, para cezası ödenerek mi kapatılacak? Ben şanslıydım. Hala nefes alıyorum. İnsanlar ölecek. Bunu kafana sok. Olay doğruyu değil, çıkarına uyanı yapmak. Dünyanın başka türlü yürüdüğünü sanıyorsan göründüğün kadar aptalsın demektir."

"Bir şeyi yanlış anlamışsın," dedi Claire.

"Neymiş o? Yemin ediyorum, oyuncak ayılardan daha kafasızsın."

"Doğruyu yapmak istediğim, her şey daha iyi olsun diye uğraştığım için beni zayıf ya da aptal sanıyorsun," dedi Claire. "Ama değilim. Dünyadaki kötülüğün farkındayken o dünyanın bir parçası olmayı reddetmek büyük güç istiyor. Ki inan bana, farkındayım, Kim."

Claire gözlerini yüzüne dikince Kim gülümsemeyi kesip başını çevirdi. "Bunu bu cehennem çukurunda birkaç ay geçirdikten sonra söylemelisin."

Amelie ilk kez kımıldadı ve yanlarına gelip avuçlarını masaya dayayarak eğildi. Kim bu kez de onun gri gözlerine dayanamadı ve gözlerini kaçırdı.

"Şunu unutma ki eski zamanlarda işlediğin suçların karşılığı korkunç, çığlık çığlığa bir ölüm olurdu, küçükhanım," dedi Amelie. "Temiz bir hücrede kalıyorsun, sağlıklı besleniyorsun, kitapların ve televizyonun var. Nasıl bir cehennem çukuru bu? Senin yaşında biri *cehennem azabından* ne anlar?" Sesinde Claire'in ender duyduğu bir hınç vardı. "Gardiyanın da cehennemi iyi bilir. Böcekler ve bayat ekmekten başka yiyecek bir şeyin olmadığı bir esir kampında yıllarca kaldıktan sonra bir gece hayatı alındı ve..."

"Kurtarıldı," dedi triko tişörtlü gardiyan.

"Bizlerden biri tarafından," dedi Amelie. "Buradaki muamelenin nasıl olduğunu ona sor, cehennem çukurlarından sonra bahsedersin." Söylediklerinin iyice anlaşılması için bir

süre bekledikten sonra daha resmi bir ses tonuyla, "Bize yardım etmenin senin için ne anlama geleceğini sormuştun," diye ekledi. "Bu tamamen ne yapabileceğine bağlı. Şifrelemeyi tersine çevirip bu kişilerin dövüşleri ve yayınlarını nereden yaptığını bize söyleyebilecek misin?"

"Evet," dedi Kim. Yenmiş, kısa tırnaklarıyla masadaki bir lekeyi kazıdı. "Bunu yapabilirim. Ama karşılıksız olmaz."

Amelie şaşırmışa benzemiyordu. "Ne istiyorsun?"

"Buradan çıkmak."

"Olmaz. Olmayacağını sen de biliyorsun."

Kim başını eğip sinsice gülümsedi. Bu gülümseme iyiye işaret olamazdı. "Morganville'in büyük sırrını saklamak istiyorsunuz, değil mi? Vampirleri birbirlerine diş gösterirken izleyen milyonlarca insan varken nasıl yapacaksınız bunu? Belki çoğu inanmayacak ama bir haber ekibi araştırmaya gelebilir. O zaman nereye kaçacaksınız?"

"Senin kaçabileceğinden daha uzağa, Kim. Bunu unutmasan iyi olur."

Kim bir şey söylemedi. Amelie bir an Claire'e baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Onu hücresine götür lütfen. Hiçbir yere varamayacağız."

"Durun!" dedi Kim arkasındaki vampir adımını attığı anda. "Durun. Bu kişileri istiyorsunuz, değil mi? Ben bulabilirim. Büyük ihtimalle Morganville'de gerekli bilgiye sahip tek kişi benim!"

"Bundan şüphem var ama zaten elimde olan tek sensin."

"Tamam işte. Ben karşılığında ne alacağım peki?"

Amelie'nin gözleri kırmızıya dönüşünce Claire cildinde elektrik dolaşıyormuş gibi ürperdi. "Bu görüşmeden sağ çıkma şansın olacak, küçük kız. Seni uyarıyorum, ağzından çıkan her olumsuz kelime bu olasılığı azaltıyor. Dikkatli ol."

"Sen öyle bir şey yapmazsın. Sen de *onun gibisin*." Kim kibirli bakışlarına Claire'i de maruz bıraktı. "Hep konuşuyorsun ama eyleme geçmiyorsun."

Amelie yavaşça gülümsedi. Şimdiye dek Claire'i bu kadar tedirgin eden az şey yapmıştı. Sanki maske düşmüş, altından korkunç gözler çıkmıştı. Bunu Kim de gördü. Gerilemeye çalışınca kelepçeler şakırdadı. "Ah, çocuğum," dedi Amelie. "O imajı elde etmek için çok çabaladım çünkü bir hükümdar adil ve merhametli bilinmeli. Beni eylem halinde görmeyi *hiç* istemezsin. Ne de olsa sonuçta babamın kızıyım. Claire'in bulduğu izi takip edebilmem için gerekli yardımda bulunacaksın ve bu rahat hayatı sürdürmene izin verdiğim için minnet duyacaksın. *Sonuç* almaya başladığımızda şartlarını iyileştirmek konusunu görüşürüz."

Amelie, Claire'in, varlığını bildiği gücünü nadiren kullanırdı. O an bu şiddetli, boğucu, kavurucu güç hissediliyordu. İçerideki herkesin üstüne çullanmıştı. Claire diğer vampirlerin bile huzursuzca kıpırdandığını fark etti.

Ama gücün asıl hedefi, kesekağıdı gibi büzülüp kalan Kim'di. "Tamam," dedi. Hemen boyun eğmiş olmamak için birkaç saniye bekleyebilmişti sadece. "Ama burada bir şey yapamam. İnternet bağlantısına ihtiyacım var."

"Bunu sağlayabiliriz."

"Ve buradan çıkmam gerek. Sadece kısa süreliğine." Claire onun yüzüne baktı ve *hala* pazarlık yapabildiğine inanamadı. Claire'in sandığından daha güçlüydü anlaşılan. "Bir gün. Sadece bir gün. Güneşi... güneşi görmek istiyorum."

Amelie bir süre tepkisiz kaldıktan sonra başını hafifçe sallayarak geri çekildi. Bir fırtına başlamadan bitmişti. Claire içgüdüsel olarak derin bir nefes aldığı sırada Kim'in de aynı şeyi yaptığını gördü. "Bir gün," dedi Amelie. "Önce yayının kaynağını bulacaksın. Dışarıda sana çok yakından eşlik edilecek. Bay Martin hep yanında olacak." Kim'in arkasındaki vampir başını salladı. "Bir de Claire."

"Bir dakika," dedi Claire, Kim'le aynı anda. İkisinin ses tonunda da aynı şaşkınlık vardı. "Onun yanında mı duracağım?" dedi Claire.

"Onu sevmiyorsun," dedi Amelie. "Ona rahat vermeyeceğini tahmin ediyorum. Kim'in yapmaması gereken bir şey yaptığını sezdiğin an, henüz fark etmemişse Bay Martin'e söyleyeceksin ve Kim hemen hücresine dönecek."

"Ama ben..."

"İtiraz yok," dedi Amelie. "Anlaşma yapıldı. Bay Martin, internet bağlantısını hazırlayın ama sıkı denetim istiyorum. Onu bir an bile yalnız bırakmayacaksınız. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, Kurucu." Bay Martin başını eğdi. "Görevi yerine getirmezse ne olacak?"

"Bir saati var," dedi Amelie. "Sorunu bu süre içinde çözemezse artık ona ihtiyacım kalmayacak."

Ne kadar güçlü olursa olsun, bu sözler Kim'i irkiltti. "Bir saat yetmez!"

"Tüm samimiyetimle umarım ki yanılıyorsundur," dedi Amelie. "Biz buna motivasyon diyelim."

Kim'in endişesi Claire'de hiç beklemediği bir acıma hissi yarattı. Bunları kendisi de yaşayalı çok olmamıştı. Amelie'nin beklentilerini karşılayamazsa hayatının tehlikeye gireceği, ailesinin ve dostlarının eziyet göreceği günler geçirmişti. Hiç hoş bir deneyim değildi. Özellikle de başarılı olacağınızdan emin değilseniz.

Ama Kim'i de bir yere kadar düşünebilirdi. Kız resmen soğukkanlı bir sosyopattı. En küçük bir pişmanlık belirtisi de göstermemişti. Gülümseyerek sizi sırtınızdan bıçaklayabilecek birine acımanın bir anlamı yoktu.

Hazıklıklar yapılırken zaman geçmek bilmedi. Bilgisayar getirildi, internet bağlantısı kuruldu, güvenlik protokolleri uygulandı ve en sonunda Bay Martin geriye çekilirken Kim klavyenin başına oturdu. Derin bir nefes alıp parmaklarını tuşlara koydu ve "Tamam. Adres ne?" dedi.

"Ölümsüz dövüşler sitesi. İsmi yazıyorsun ve nokta com."

Kim adresi girdi, sayfanın kodunu görüntüledi ve yeni bir kodlama penceresi açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Amelie.

"İz yolu izlemesi yapıyorum."

"Onları böyle mi bulacaksın?"

Kim güldü. "Mümkün değil. Altı yaşında biri bile bunu engelleyebilir ama en azından bir başlangıç noktası olur."

Amelie oturduğu yerde arkasına yaslandı. Bay Martin, Kim'in omzunun üstünden ekrana dikkatle bakıyordu. Gördüklerinden bir şey anlamadığını hiç belli etmiyordu doğrusu. Kim arada bir ona şüpheli bakışlar atıyordu. Vampir bir noktada ondan durup ne yaptığını açıklamasını istedi. Adamın yakınlığından tedirgin olan Kim uslu uslu açıkladı.

Claire, Amelie'nin korumalarından birinin getirdiği soğuk içeceğini yudumlayarak bekledi. Kendini işe yaramaz hissederek sık sık saatine bakıyordu. Endişesi giderek artıyordu. Geçen her saniye, Shane'in ya da Michael'ın başına kötü bir şey geliyor olabilirdi.

Dakikaların Kim için de azaldığının farkındaydı. Yüzü giderek solan kız hızla tuşlara dokunuyor, sonra eğilip dikkatle ekranı inceliyordu.

Otuz dakika. Kırk. Kırk beş. Claire bardağındakini bitirirken gerginliğin arttığını hissediyordu. Amelie, Kim'in tepesindeki Bay Martin'e belli belirsiz bir işaret verdi. Claire bu işaretin Kim için hayırlı olduğunu hiç sanmıyordu.

Amelie saate bakmıyordu ama Claire'in saatine göre tam altmış dakika olduğu anda, "Zaman doldu, Kim," dedi.

Kim donakaldı. Yüzüne düşen saçlarının arasından görülen gözlerinde donuk bir parıltı vardı. Saçlarını geriye itti. Bir an yüzünde korkusuz, meydan okuyan bir ifade belirdi.

"Öyle mi? O zaman iyi ki halletmişim."

"Kalk."

Kim kalkınca Bay Martin onu bilgisayardan uzaklaştırdı ve kelepçeleri takarak beton duvardaki bir halkaya bağladı. "Burada bir adres ve bir harita var," dedi ekrana bakınca.

"Doğru çıksa iyi olur," dedi Amelie. "Yanlış yönlendirilmeyi affetmem."

"Dışarı çıkabilecek miyim?" dedi Kim.

"Tabii, ama bundan hoşlanmayabilirsin," dedi Amelie. "Bizimle geliyorsun. Bay Martin, ondan siz sorumlusunuz. Claire, sen de sorumluluk taşıyorsun. Bu konuda anlaştık mı?"

"Evet," dedi Claire. Bay Martin başını salladı.

"Öyleyse ona daha az dikkat çeken giysiler verin," dedi Amelie. "Benim yapacak görüşmelerim var."

"İşte bu," dedi Kim, hepsi limuzine bindiğinde. Amelie, Claire ve iki vampir korumaya Bay Martin'le Kim de eklenince sıkışmışlardı. Buna rağmen Amelie kendine yeterli alanı yaratmıştı. Diğerleri dip dibe oturuyordu. Kim en ortadaydı ama buna aldırış etmiyordu. Ona verilen kapüşonlu siyah sweatshirt'e ve kot pantolona dokunuyordu sürekli. Ayakkabıları ona ait olmalıydı. Eskiydi. Üstünde elle boyanmış diken ve gül desenleri vardı. Saçlarını atkuyruğu yapıp paket lastiğiyle bağlamıştı. Süslü püslü tokalar bulamamışlardı herhalde ya da Kim onları tercih etmemişti. Her şeye rağmen eski Kim gibi görünmeyi başarmıştı.

"Keşke dışarıyı görebilseydik."

"Görecek pek bir şey yok," dedi Claire. "Morganville işte. Eski binalar, çöl, toz, çalılar. Bildiğin gibi."

"Aylarca gri duvarlardan başka bir şey görmeyince bu saydıkların kulağa o kadar güzel geliyor ki anlatamam. Eve nasıl?"

"İyi." Kim'le arkadaşlarından konuşmayı hiç istemiyordu. "Ve seni görmek istemiyor."

"Onu ara da gör."

"Hayır." Eve için istediği son şey, onun tekrar Kim denen kara deliğe kapılması olurdu. Geçen sefer bu hiçbiri için güzel sonuçlanmamıştı.

Kim kuru kuru güldü. "Hala o yakışıklı vampir Michael'la mı çıkıyor?"

"Lütfen çeneni kapar mısın?"

"Bu herhalde evet demek. O çocuk onu terk edecek. Bak görürsün."

Claire kalakaldı çünkü o da zaman zaman aynı şeyi düşünüyordu. "Hayır, yok öyle bir şey! Onlar... onlar evleniyor." Amelie'nin başı bir makine parçası gibi yavaşça ona döndü.

"Öyle mi." Bir soru gibi söylenmemişti bu. Amelie'nin bu habere sevinmediği anlaşılıyordu. "Michael'la bir konuşma yapmam gerekecek. Bana planlarından bahsetmeyi ihmal etmiş."

Kim sırıttı. Claire onun canını yakmamak için kendini zor tutuyordu. İçeride sağlam bir yumruk atacak boşluk da yoktu zaten. *Galiba Shane'in şiddete yatkınlığı bana bulaşı-*

yor. Lanet olsun! Ağzını açmadan önce daha iyi düşünmesi gerekirdi. Michael ve Eve, şehrin vampir yakasında en sevilen çift sayılmazdı. İnsanların ne düşündüğüyse malumdu. Amelie'nin bu haberi hoş karşılamayacağını ve Michael'ın ona bir şey söylemediğini Claire'in tahmin etmesi gerekirdi.

Onu Kim konuşturmuştu. Yanındakileri her zaman manipüle ederdi zaten. Claire sakinleşmek için burnundan yavaş yavaş nefes alıp verdi. İyi düşünmeli, acele etmemeliydi. Kim ona başka, daha kötü şeyler de söyletebilirdi yoksa.

Amelie onları görmezden gelerek elini yanındaki korumaya uzattı. Koruma hiçbir şey söylemeden bir cep telefonu çıkarıp ona verdi. Amelie bir arama yaptı, bekledi ve "Yoldayız," dedi. "Adres sende var, değil mi? Orada olmanı istiyorum. Kavgaya hazırlıklı gel, Oliver. Bu yılan yuvasını temizleyeceğiz. Artık bekleyemeyiz. Bu iş gereğinden fazla uzadı."

Ya Shane ne olacak? Claire, Amelie'ye doğru elini uzattı ama ona dokunmadı. O kadarına cüret edemezdi. Zaten bir koruma bileğini havada yakaladı. Canını yakmadı ama istese yakabileceğine şüphe yoktu. "Dur," dedi Claire'e. "Ne yaptığını iyi düşün."

"Amelie," dedi Claire. "Sana söylemiştim. Shane bu işin bir parçası değil. Lütfen ona..."

Amelie telefonu kulağından ayırmadan ifadesiz bir yüzle Claire'in gözlerinin içine baktı ve "Herkesi alıkoyun," dedi. "Kimin suçlu kimin suçsuz olduğuna orada karar vereceğiz." Koruma kendisine uzatılan telefonu alıp kapattı. "Ne-

den elini uzattın, Claire? Arkadaşına kanıt olmadan zarar vereceğimi mi sandın?"

Aslına bakılırsa Claire öyle sanmıştı. Amelie'nin daha önce neler yaptığına şahit olmuştu. Shane'in isteyerek plana dahil olduğuna dair en ufak bir şüphe varsa onu cezalandırmaktan kaçınmayacağını biliyordu.

Bu hiç rahatlatıcı değildi.

Kim de korkusunu deşmek için yanı başındaydı. "Hepsini öldürtecek," dedi. "Bunun suçlusu da ikimiziz. Sen ve ben. Shane oradaysa ona da acımaz."

Claire'in korktuğu ve dile getirmek bile istemediği tam da buydu. Onun yerine Kim'in söylediğine şaşmamak gerekirdi. Amelie ne onayladı ne reddetti. Bay Martin onun bir bakışı üzerine Kim'in elini tuttu ve "Yeter," dedi. Tehditkar bir tavrı yoktu ama Kim irkildi. "Artık sessiz ol. Özgür geçen saatlerinin tadını çıkar."

"Buna özgürlük mü diyorsun? Bir sürü vampirle birlikte bir arabaya tıkıldım. Ah, bir de *onunla*." Kim, Claire'e omzuyla vurdu. "Vampirspor'un maskotu."

"Şimdi yumruğu yiyeceksin," dedi Claire.

"Çok korktum, Danvers. Arkanı kollayacak Shane yanında değilken benimle baş edebilecek misin?"

Claire dönüp onun yüzüne baktı. "Evet," dedi. "Hiç şüphen olmasın."

Kendinden son derece emindi. Kim geri adım atmaya karar vermişti anlaşılan. Bunda Bay Martin'in de payı olabilirdi. Limuzin sessizlik içinde gitti, gitti, gitti ve en

nihayet yavaşlayarak Claire'i hem rahatlattı hem dehşete düşürdü.

Claire telefonunu çıkarınca Amelie ona sertçe baktı. "Eve'i arıyorum. Michael ve Shane gibi kaybolmadığımı söyleyeceğim. Onu bilirsin."

Amelie şaşkın şaşkın başını salladı. "Nerede olduğumuzu söyleme."

"Nerede olduğumuzu ben de bilmiyorum." Claire arama tuşuna bastı. Eve ilk çalışta açtı.

"Alo?" Sesi çok gergindi. "Michael?"

"Benim, Claire..."

Telefondan gelen ses arabayı bile çınlattı. Claire aleti kulağından uzaklaştırdı. Eve'in sesini rahatça duyabiliyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Neredesin? Bir not bile bırakmadan çekip gidilir mi? Tanrım, oğlanlardan hiç farkın yok. Ben nereden bileceğim vampirlerin seni götürüp ısırıvermediğini?"

"Eve," dedi Claire telefona bağırarak. "Eve! *Susar mısın!* Amelie'nin yanındayım!"

Kısa bir sessizliğin ardından Eve çok daha alçak bir sesle konuştu. "Ah, özür dilerim."

Claire telefonu tekrar kulağına götürdü. Kim yine sırıtmaya başlamıştı. Claire ayakkabısıyla onun ağzına vurmak istiyordu ama bunu yine yapmadı. Derin bir nefes aldı. "Dövüşlerin nerede yapıldığını öğrenmiş olabiliriz. Michael oradaysa seni ararım, tamam mı?"

"Tamam," dedi Eve. "Dikkatli olacaksın, değil mi?"

"Tabii ki." Etrafındaki sivri dişlilere baktı. "Zaten burası kale gibi güvenli."

"Yıkılmak üzere olan çok kale gördüm."

"Bir şey olmaz. Tekrar ararım."

Araba durmuştu. Amelie siyah camlardan dışarı baktı. "Güneşten korunacak pek yer yok," dedi. "Hızlı hareket edin. Çıkar çıkmaz doğruca gölgeye gidin. Koruyucu giysilere vaktimiz olmayabilir. Hepinizin güneşe bir süre dayanabileceğinizi varsayıyorum."

Korumalar bir mırıltıyla onayladı. Kapı açıldı ve güneş ışığı tüm şiddetiyle içeri vurdu. İki koruma hızla dışarı çıktı. Bay Martin, Kim'i kolunu çıkaracak gibi çekerek çıkardı. Elinden geldiğince hızlı hareket etmesine rağmen limuzinden son çıkan Claire'di. Amelie onun hemen önündeydi.

İyi ki arabanın arkasındaydılar.

Claire neler olduğunu ancak çok sonraları anlayabildi. O an sadece silik izlenimler vardı kafasında. Büyük, boş bir çöl arazisi. Terk edilmişe benzeyen paslı, teneke bir kulübe. Eskiden muhtemelen altına araba park edilen eğri büyük bir tente. Siyah takım elbiseli korumalar hızla tenteye doğru gidiyordu. Ayak direyen Kim, Bay Martin'i yavaşlatıyordu. Amelie de geride, Claire'e yakın duruyordu.

Patlama tam o sırada oldu.

Claire sıcak bir şeyin ona vurduğunu hissetti ve kumların üstüne yuvarlandı. Sonra kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu. Ateş ve duman ortaya çıktı. Claire ancak o

zaman Kim'in onları götürdüğü kulübenin *havaya uçtuğunu* anladı.

Doğrulup oturdu. Yanan kulübe yıkılıyordu. Korumaların yöneldiği tente tamamen yok olmuştu. Alevler ve duman, kırmızı-siyah bir sütun halinde göğe yükseliyordu. Rüzgar alevleri batıya doğru çekiyordu. Her tarafta metal parçaları vardı. Havadan hala alev almış enkaz parçaları yağıyordu. Bir demir parçası yanına düşünce Claire elleriyle başını korudu.

Amelie kulübe yönünde üç metre ötede yatıyordu. Claire ayağa kalktı ve sendeleyerek dengesini buldu.

O daha yanına gitmeden Amelie hareket etti. Önce biraz kıpırdandı, sonra doğal olamayacak kadar ani bir hareketle doğrulup oturdu. Yüzünde kan vardı. Siyah camlı başka arabalar da geldi. Oliver ilk arabadan indi. Kalın bir palto giymiş, şapka takmıştı. Yanan kulübeye kısa bir bakış attıktan sonra gözle takip edilemeyecek bir hızla Amelie'nin yanına koştu. Cebinden bir mendil çıkarıp Amelie'nin yüzünü sildi. Yara kapanmıştı bile. Claire, Oliver'ın yüzünün halini birkaç saniye görebildi. Sonrasında ifadesi hemen silindi.

"Kendinde misin?" diye sordu Amelie'ye. Amelie başını salladı. Oliver paltosuyla şapkasını onun üstüne geçirdi. "Arabaya bin. Burada durmamalısın."

"Beni uzaktan öldürmeye çalışan korkaklardan kaçar mıyım sence?" dedi Amelie. Vahşi gülüşü, Claire'in hala çınlayan kulaklarında yankılandı. "Sen benim yardımcımsın, korumam değil."

"Korumaların elverişsiz halde. En az bir tanesi geri dönmeyecek. Parçalarını birkaç yerde gördüm. Sersemlik etme. Güvenliğini düşün."

Kim ve Bay Martin de doğruluyordu. Kim kül içindeydi ve yaralanmış gibi kolunu tutuyordu.

Amelie kısık gözlerle ona baktı. Oliver da başını o yöne çevirdi. Claire onun ifadesini göremiyordu ama omuzlarının dikleştiğini fark etti.

"Ne kadar tuhaf," dedi Amelie. "Bir gün dışarı çıkmak için yalvarıyor ve bizi buraya getiriyor. Muhtemel ölümümüze." Bay Martin'e işaret verdi. "Onu hemen buraya getir."

Kim belli ki gelmek istemiyordu. Sendeliyordu ama Claire onun kendinde olduğunu biliyordu. "Vay be," dedi Kim. "Ne biçim patladı." Acımasızca gülümsedi. "Anlaşılan doğru adrese gelmişiz."

Amelie bir anda Kim'in yanında bitti. Onu tutmuş, kendine doğru çok ama çok yakına çekmişti. Claire onun gözlerini sadece birkaç kez bu kadar ürkütücü bir beyazlıkta görmüştü. Kim gülümsemeyi kesti. Korkmuştu.

"Biri onlara yol göstermiş," diye fısıldadı Amelie. "Ve sen elimizdeki en büyük şüphelisin, sevgili Kim. Bunu senin yapmadığına beni ikna et."

"Neden yapayım ki?" dedi Kim. "Kaybedecek çok şeyim var. Suçlu ben olsaydım beni öldürürdün!"

"Evet, öldürürdüm. Hala öldürebilirim. Bana ihanet etmediysen olanları nasıl açıklayacaksın?"

Kim tereddütle solgun dudaklarını yaladı ve "Sisteme girişleri takip etmiş olabilirler. Bir program bile bunu yapabilir. Tetikleyici gibi bir şey mesela. Adresin bulunduğunu tespit edip alarm vermiştir. Onlar da kulübeyi boşaltmışlardır."

"Ya bombalar? Bombaların sıradan bir ev koruma sistemi olmadığı kesin."

"Hiçbir fikrim yok. Belki senin geleceğini düşünerek böyle bir plan yapmışlardır. Haberim olsaydı oraya doğru yürür müydüm? Kolum resmen kırıldı! Canım yanıyor!"

"Hala nefes alıyorsun," dedi Amelie. "Şimdilik." Beyaz gözleri yeniden grileşiyordu. Claire, Kim'in hayati tehlikeyi atlattığını tahmin etti. Neredeyse üzülecekti. "Peki. Patlamalardan senin sorumlu olmadığını kabul edeceğim, yine de ihmalin söz konusu. İhmal de bana yeter." Kollarını göğsünde birleştirmiş, Kim'in arkasında duran Bay Martin'e işaret verdi. "Onu hemen geri götür."

"Hayır!" diye haykırdı Kim. Amelie onu diğer vampire doğru sertçe itti. "Hayır, lütfen! Ben bir şey yapmadım, ben yapmadım! *Bana ihtiyacın var!*"

"Neden?" dedi Amelie. "Yapabileceğin tek görevi zaten yaptın. Davranışlarınla ve sözlerinle değersizliğini ispatladın. Seni hücrene yollayacağım. Kalan günlerini orada sessizlik ve yalnızlık içinde geçireceksin. Bundan sonra film, kitap yok, Kim. Konforlu yaşamak yok. Yiyecek verilecek ama kimse seninle konuşmayacak. Varlığın önemsenmeyecek. Gerçekten bir hayalet olana kadar hayaletmişsin gibi

yaşayacaksın. Çünkü nihayetinde masum olduğuna inanmıyorum. Tetikleyici dediğin şeyden haberin olduğunu düşünüyorum. Kaçacaklarını bilerek onu sen harekete geçirdin. Bombaları bilmiyordun. Canını o kadar seviyorsun ki o kadarına cüret edemezdin. Ama o gülümsemeyi gördüm. Hepimiz gördük. Biliyordun."

Kim'in yüzü öyle beyazladı ki Amelie'nin bahsettiği hayalete şimdiden dönüşmüştü adeta. "Hayır," dedi. "Bunu yapamazsın. Hiçbir şey ispatlayamazsın."

"Ben Kurucu'yum," dedi Amelie. "Hiçbir şeyi ispatlamam gerekmiyor." Bay Martin'e başıyla işaret verdi. "Onu götür. Bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

Kim, Claire'in gözlerinin içine baktı. "Yardım et!" diye bağırdı. "Olduğun yerde durma, pislik! Ben insanım! *Sizden* biriyim!"

Claire omuz silkti. "Benim hiçbir şeyim değilsin. Biliyordun," dedi. "Ve umursamadın."

Kim anlık bir şoktan sonra dişlerini göstererek sırıttı. "Öyle mi? Başka neyi umursamıyorum, biliyor musun? Shane'in o binada olup olmadığını. Umarım ölmüştür. Umarım ölürken senin onu *neden bulmadığını* düşünüyordur."

Shane.

Claire'in hiç aklına gelmemişti... Shane orada olabilirdi.

Yanıyor olabilirdi.

Claire bir an bile düşünmeden cayır cayır yanan kulübeye doğru koştu.

"Hayır," dedi Oliver onu belinden yakalayıp havaya kaldırarak. "Cesurca intihar girişimlerinin hiç sırası değil, Claire."

"Orada olabilir!"

"Evet," dedi Oliver. "Öyleyse bile ona yardım edemezsin. Şu an sadece..."

İşte o an biri Bay Martin'i sırtından vurdu.

Claire ne olduğunu anlamadı. Bir ses duydu ve vampirin Kim'i bırakıp yere düştüğünü gördü. Kim hiç duraksamadan koşmaya başladı.

Oliver da Claire'i bırakıp Amelie'nin üstüne atladı ve onu yere yatırdı. Claire dengesini kaybedip düştü. Büyük ihtimalle hayatı bu sayede kurtuldu. Birden fazla silahla ateş edildiğini duydu. Yerden kalkmamak en iyisiydi. Bay Martin hiç kımıldamadan yanında yatıyordu. Gözleri açıktı. Claire bakarken gözlerini kırptı.

"İyi misin?" dedi Claire.

"Omurgama geldi. Birkaç dakika sürer," dedi vampir. "O nerede?"

Claire dikkatle başını kaldırdı. "Kaçıyor."

Kim enkaza doğru koşuyordu. Ateş edilen yerden uzağa doğru değil, *oraya doğru*. Görünüşe bakılırsa onu vurmuyorlardı. Claire iki kum tepeciğinin arasında duran kamuflaj desenli bir cip gördü. İki adam cipin tepesinden tüfeklerle ateş ediyordu. Kim'in hedefi bu cipti. Oliver'ın adamlarından biri onun peşine düştü ama yaklaşırken vurularak kendini yerde buldu.

Kim cipe atladı ve cip kumlar saçarak hareket etti. Son bir silah sesinden sonra uzaklaşarak gözden kayboldular.

"Kalk!" dedi Amelie. Oliver yuvarlanarak onun üstünden çekildi ve ayağa kalktı. Amelie onun uzattığı eli görmezden gelip doğruldu. Çok ama çok öfkeliydi. Önce Claire'le Bay Martin'e, sonra da Kim'le kurtarıcılarının gözden kaybolduğu yöne baktı. "Yanıldım," dedi. "Kim hata yapmadı. O bu işin bir parçası. O küçük hainin boynunu çok önceden kırmalıydım. Fazla merhametli davrandım. Sorumluluklarımı fazla düşündüm." Claire'e baktı ama onu görmüyormuş gibiydi. Öfkeden gözü hiçbir şey görmüyordu. "Doğrulamayacak kadar yaralanmadıysan ayağa kalk."

Oliver, Claire'e ya da Bay Martin'e bakma *zahmetine* katlanmadı. Onlar yoktu sanki. "Bu ne cesaret," dedi. "Sonuçları onlar açısından çok kötü olabilirdi."

"Ama olmadı," dedi Amelie. "Görünüşe bakılırsa bir savaşın içindeyiz, Oliver."

Oliver gülümsedi. Çarpıcı, neredeyse sevgi dolu denebilecek bir gülümsemeydi. "Sonunda," dedi. "Artık diplomasi yok, leydim. Uzlaşmalar, ödünler yok. Bana yetki ver de düşmanlarının kellesini sana getireyim. *Bütün* düşmanlarının. Hem insan hem vampir."

Olaylar çok hızlı gelişiyordu, kontrolden çıkmıştı. Kim'in kaçışı, Shane, Michael, Bishop'la Gloriana, dövüşler, Vassily... Her şey birbirine girmiş, kanlı bir yumak olmuştu. Şimdi Oliver da müdahil olacak ve taş taş üstünde kalmayacaktı.

Amelie hayır demeliydi. Bunun yerine resmi bir tavırla ona dönüp ellerini önünde bağladı ve "Öyle olsun," dedi. "Bana kafalarını getir."

"Bir dakika," dedi Claire ayağa kalkarak. "Bir dakika. *Bunu yapamazsınız.* Herkesi öldüremezsiniz. Size söyledim, Gloriana bir tür güç kullanıyor ve..."

"Cazibe gücü dedin, evet. Ama gördüğün gibi artık umursamıyorum. Bana suikast düzenlediler ve benim halkımdan birini öldürdüler. Merhametin ve uzlaşmanın yararsız olduğu haller vardır. Bu da onlardan biri."

Oliver başını eğerek döndü ve güneşin altında hızla yürümeye başladı. Cildi yavaş yavaş kırmızı bir tona bürünürken vahşice gülümsüyordu.

Bay Martin. Claire onun da feci şekilde kızarmaya başladığını fark etti. Yerde bir metal parçası bulup gölge yapması için ona getirdi. Vampir ona minnetle ve acıyla gülümsedi. "Bir dakika sonra kalkarım," dedi. "Amelie, özür dilerim. Onu durdurmalıydım."

Amelie ona dalgınca baktı. "Evet. Ama bunu görmezden geleceğim. İşe yarıyorsun." Amelie yürümeye başladı. Oliver'ın paltosunun içinde, dedektiflere özenmiş bir çocuk gibiydi. Ama çocuk değildi. Küçüktü ama çok tehlikeliydi. Bir yılan gibi. "Gel, Claire," dedi arkasına seslenerek. "Burada yapabileceğin bir şey yok. Bana başka yerde lazımsın."

Claire, Bay Martin'e baktı. Vampir bakışlarına karşılık vererek omuz silkti. "Çok kızgın," dedi. "Dediğini yapsan iyi olur."

"Ben gidersem sen iyi olacak mısın?"

Vampir gülümsemeyi bıraktı. Çok şaşkındı. "Neden umursuyorsun?"

"Bilmem," dedi Claire. "Bilerek yapmıyorum galiba." Claire, Amelie'yi duymazdan gelerek yanan kulübeye döndü ve yürümeye başladı. Oliver'la Amelie'den uzaktaydı ve onların dikkati başka yerdeydi.

Shane.

Claire koşmaya başladı. Arkasından birinin bağırdığını duydu ama durmadı. Hızlanarak eğri bir metal parçasının üstünden atladı, sonra yanan bir kalasın altından geçti.

"Bırak gitsin," dedi Oliver. Claire onun peşine düşeceğinden korkuyordu ama Oliver, Amelie'nin yanından ayrılmamıştı. "Kendi gözleriyle görmeyi hak ediyor."

Metal yığının yanına tek başına geldi. Kulübenin patlamayan kısımları çöküyordu. Bir bölümü garip bir açıyla da olsa hala ayaktaydı. Claire eğrilip büzülen, yanan metal sesleri arasında o tarafa koştu.

İçeri girene kadar tehlikeyi hiç düşünmedi. Kulübe tepesinde adeta inliyordu. Çökeceğine şüphe yoktu.

Ama Claire önce kuşkularından arınmalıydı. Onu bulmalıydı.

"Shane!" diye bağırdı. Kulakları patlama yüzünden hala çınlıyordu. Kendi sesi bile boğuk geliyordu ona. Belki Shane de onu duyamıyordu. "Shane, *ses çıkar!*"

Beton zeminden aşağı inen merdivene az kalsın takılıyordu. Merdiven girişinin üstü önceden herhalde kapalıydı

ama şimdi zemindeki bir deliğe dönüşmüştü. Çatlayan çatıdan sızan güneş ışığı basamakları aydınlatıyordu.

Claire merdivenden indi.

Aşağısı aydınlık sayılmazdı ama Claire bir şeyler görebiliyordu. Dev bir kafesin demir çubukları. Tribünler. Bu salonu daha önce görmüştü. Videoda. Shane orada dövüşmüştü.

Claire içeride birilerinin olup olmadığını görmek için koştu. Boş görünüyordu.

Yerdeki bir şeye takılıp düştü. Ellerini yere koymayı başardı ama avuçları beton zeminde kaydı. Yüzüstü yere kapaklanmamak için bütün gücünü kullanması gerekti.

"Shane!" Beton ve metal yığınında yankılanan sesindeki hüznü ve korkuyu duyabiliyordu. "Shane, lütfen cevap ver!"

Yangının çıkardıkları dışında ses yoktu. Claire güneş ışığına doğru geriledi.

Ellerinde kan vardı. Parlak ve kırmızı. Dizlerine de bulaşmıştı.

Taze kan.

Avazı çıktığı kadar bağırdı.

13

CSI: *Vampir* gibiydi, bir tek güneş gözlükleri eksikti. Vampirler onlara çok gerekmese de ışık kaynağı getirmişlerdi. Tepedeki enkazı temizleyip aşağı inmeleri uzun sürmedi. Claire basamakların dibinde oturuyordu. Oliver geldiğinde hala ellerinde kuruyan kana bakıyordu.

"Kan," dedi yorgun ve her nasılsa sakin bir sesle. "Delirip bana saldırmanıza yol açar mı?"

"Sen çöp kutusunun yanında bayat bir hamburger görünce deliriyor musun?"

"Hayır," dedi Claire. "İğrenç."

"İçin rahat olsun. O kirli kanı görünce ben de aynı şeyi hissediyorum." Oliver tuhaf denecek kadar alçak bir sesle konuşuyordu. Kafesin yanındaki kan birikintisine baktı. "Shane'in kanı olmasından korkuyorsun."

Claire güçlükle yutkundu. "Onun mu?" demeyi başardı sonunda.

"Hayır," dedi Oliver. Eğilip kana dokundu, parmaklarını birbirine sürttü ve kokladı. "Öyle kokmuyor. İnsan kanı ama Collins'lerinki değil." Başını kaldırıp içeriyi inceledi. Merdivenden inen diğer vampirler getirdikleri ışık kaynaklarını açtı. Salon donuk, beyaz bir ışıkla aydınlandı. Kenarları kuruyup kahverengileşmeye başlayan kanın kırmızılığı göz alıcıydı. Oliver kalkıp başka bir noktaya gitti. Oradan da başka bir tarafa. "Tek değilmiş. Başka kan izleri de var. Bazıları eski, bazıları birkaç günlük." Kafese gidip kapıyı çekti. Kapı hayaletli bir evdeymişler gibi gıcırdayarak açıldı. Claire tepeden tırnağa ürperdi. Gıcırtı kafasının içinden gelmişti sanki.

Shane'in kanı değil. Birden öyle bir rahatladı ki sıkıp durduğu elleri iki yanına düşüverdi. Ağlamak istiyordu ama onu bile başaracağından şüpheliydi.

"Burada da var," dedi Oliver. "Hem de çok. Gördüğümüz dövüş kayıtlarına uygun şekilde hem insan hem vampir kanı."

"Barbarca," dedi Amelie. Claire onun geldiğini görmemişti ama Kurucu karşısındaydı işte. Parlak ışıkta hayalet gibi bembeyazdı. Güneş zarar veriyorsa bu ışık neden vermiyordu? Spektrum farklıydı herhalde. Claire'in beyni böyle fikir yürütmeleri kaldıracak halde değildi. "Dövüş köpekleri gibi birbirlerini parçalamaları iğrenç. Korkunun ve şiddetin kokusunu alabiliyorum."

Oliver başını sallayarak diz çöktüğü yerden kalktı. "Çok kısa süre önce buradalarmış," dedi. "Birini öldürecek ve dı-

şarıdaki tuzakları kuracak kadar kısa. Mayın olabilir. Korumalar tenteye doğru ilerleyince aktive olmuşlardır. Geldiğinde ne yapacağını biliyorlarmış."

"Yanımda getireceğim kişi sayısını tahmin edemediler," dedi. Gözleri buz parçaları gibi ışıldıyordu. "Ölümcül bir hata yaptılar. Beni öldürmeleri gerekirdi."

"Buna çok içerleyecekleri kesin," dedi Oliver. "Geleceğimizi biliyorlardı. Bu kısmı bariz."

Amelie, Claire'e doğru döndü. Claire önce onun kendisine baktığını sandı ama hayır, başka bir yere bakıyordu.

"Başka bir yere gittiler," dedi Amelie. "Onları bulacağız. Bulduğumuzda da... kimseye ayrıcalık tanınmayacak. Kimseye."

"Ama..."

"Kimseye," dedi Amelie. Oliver başını salladı. "İnsanların eşit şartlarda dövüşmesine izin verdiler. Oysa insanlar sayıca üstün. Güneşten bile yararlanmaya gerek duymaksızın bizi öldürürler. Buna izin verilemez."

Claire onları herkesten önce bulmak ve Shane'i kurtarmak zorundaydı.

Limuzin Claire'i eve bıraktığında Eve sokakta, arabasının yanında bekliyordu. Claire onunla konuşmaya çalışmasına rağmen Amelie ağzını açmamıştı. Onun gözünde Claire diye biri yoktu sanki.

"Neler oluyor?" dedi Eve limuzin siyah bir köpekbalığı gibi uzaklaşırken. Korseli, mor tüllü, siyah bir elbise giymiş,

şok edici, morumsu kırmızı ruj sürmüştü. Eve strese girdiği zaman bazen bunu gardırobuna da yansıtıyordu. Şimdiki giysileri de adeta çığlık atıyordu. "Önce Shane kafayı yedi. Sonra sen arayacağım deyip aramadın! Michael orada mıydı?" Yüzüne yansıyan umut, Claire'in bakışlarını görünce sönüverdi. "Değildi. Amelie'nin yanında da değil?"

"Hayır," dedi Claire tereddütle. Arkadaşına doğru bir adım attı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Galiba Shane'le konuşmaya bizsiz gitti."

"Ve o konuşma da iyi gitmedi," dedi Eve onun yerine. Gözlerine kasvet çökmüştü. "Erkekler. Neden hiç laf dinlemezler ki? En akıllı, en yakışıklıları bile öyle. Shane'le *senin* konuşacağın konusunda anlaşmamış mıydık?"

"Michael galiba beni korumaya çalışıyordu," dedi Claire. Kendini çok kötü hissediyordu. Her tarafı ağrıyordu. "Shane kötü bir şey yapar diye. Üzgünüm, Eve. Çok üzgünüm."

Ağlamak istiyordu. Her şey çok ters gitmişti ve Claire hiçbir şeyi kontrol edemediğini hissediyordu. Herkes ya yalan söylüyor ya gizleniyor ya da birilerinin emrine göre hareket ediyordu. Amelie savaşçı kraliçeye dönüşmüştü. Oliver ise... Şey, o her zamanki Oliver'dı ve bu da yeterince kötüydü zaten. Hazırlıklı olmasına rağmen Kim'in bile oyununa gelmişti.

"Ah, tatlım. Her şey yoluna girecek," dedi Eve. Gözlerini kırpıştırarak ona yaklaştı. "Sana ne oldu böyle?"

"Kim bizi tuzağa sürükledi. Bir bina havaya uçtu."

"Bina havaya mı..." Eve geriye çekildi. "Bir dakika. Kim mi dedin sen? Benim Kim mi? Yani artık hepimizin nefret ettiği, şu an hapiste olan Kim? O mu? Sen hapse mi girdin? Ne zaman girdin? Neden bana..."

"Onu dışarı çıkardılar," dedi Claire gözlerini kapatarak. "Ve bu fikir benden çıktı. Onun sitedeki kodlardan dövüşlerin yapılacağı yeri öğrenebileceğini öne sürdüm."

"Aslına bakarsan iyi fikirmiş."

"Berbat bir fikirdi. Nasıl yaptıysa onları uyardı. Az daha bizi öldürüyorlardı. Amelie'nin gözü döndü." Claire'in gözleri dolmak üzereydi. Eve'in sevgi dolu bakışları gözyaşlarını adeta davet ediyordu. "İş çığırından çıktı. Onları aradığımızı biliyorlar. Ah, Eve. Amelie herkesi öldürecek. Ne yapacağımı bilmiyorum!" Claire birdenbire böyle feryat ettiği için utandı. Kontrolünü kaybediyordu ve o hiç kontrolünü kaybetmezdi. Oliver'a, Bishop'a, Amelie'ye, hatta Myrnin'in delirmiş haline kafa tutmuştu.

Sorun şuydu ki bu kez düşmanların ne niyeti belliydi ne yerleri. Daha kötüsü, Shane de onlardandı. Bu durum, her ihtiyaç duyduğunda içinde bulduğu sarsılmaz gücü çatırdatıyordu. Karşısında kafa tutacak kimse yoktu ki. Bishop, Gloriana, Vassily, gölgeden, buhardan ibaret hayali düşmanlardı.

Ya da Kim. Ondan nefret ediyordu. En çok da Shane'in ölmesini dilediği için.

Claire bunu unutamazdı. Düşününce öfkeden tutuşacak gibi oluyordu.

"Özür dilerim," dedi düzenli nefes almaya çalışarak. Sesi çatallanıyordu. "Özür dilerim. Çok kötü bir gün geçiriyorum."

"Biri seni saçından tutup kül fabrikasında sürüklemiş gibi bir halin var," dedi Eve. "Gel hadi. Bir duş al."

"Hayır. Michael'la Shane'i bulmalıyız!"

"Planımız olmadan yapamayız. Şehirde dolaşıp bizimle karşılaşmayı beklemediklerinden eminim." Eve birden mantığın sesine dönüşmüştü. Genelde mantıklı, planlı hareket eden Claire olurken -en azından o böyle sanıyordu- Eve de tutkunun ve sezgilerin temsilcisiydi. Ne var ki Eve şimdi rolleri değiştirmişti. Claire'i omzundan tutup basamaklara doğru yürüttü. "Polisi arayıp Hannah'yla konuştum. Bizimkilerden ya da o dövüş kulübünden haber yok. Ortalık sakin. Spor salonunu da aramışlar, iz yokmuş."

"Eve, bir şeyler yapmak zorundayız."

"Biliyorum," dedi Eve. "İlk yapacağın şey de duş alıp üstündeki bu... Ne bu? Tanrım, *kan mı?*"

"Onun kanı değil," dedi Claire. "Yani Shane'in değil demek istedim."

"Michael'ın?"

Bunu *sormamıştı*. İçinden başını duvarlara vurmak geldi ama sonra Oliver'ın sözlerini hatırladı. "Hayır, insan kanıymış ama Shane'in değilmiş. Yani Michael'ın da olamaz."

"Şükürler olsun." Eve evin duvarına yaslanıp gözlerini kapattı. Birden rahatlayınca başı dönmüş olmalıydı. "Ta-

mam, hadi içeri girelim. Kiminse kimin, senin üstünde durması gerekmiyor."

Claire buna itiraz edemezdi.

Kirlerinden arınmak Claire'i hiç beklemediği kadar rahatlatıp kendine getirdi. Giyinip aşağı inince Eve'i oturma odasında volta atarak telefonla konuşurken buldu. Eve, Claire'in geldiğini görünce telefonu kapatıp cebine koydu. "Düşündüm de... Tekrar gidip Frank'le mi konuşsak? Kim sitenin şifreleme sistemini çözdüğüne göre bize bir şeyler söyleyebilir. Ne dersin?"

"Bunu ben düşünmeliydim," dedi Claire gülümsemeyi başararak. "Myrnin'i arayayım. Geçidi kullanabiliriz."

"Of. O şeyden nefret ediyorum," dedi Eve. "Peki, tamam. Molekül çorbası olmaya hazırım. Ama o şey elbisemi bozarsa birilerinin canını yakarım. Muhtemelen patronunun." Yerdeki siyah bez çantayı Claire'e doğru itti ve onun aynısı, ikinci bir çantayı omuzladı.

"Bu ne?"

"Piknik sepeti. Ne olacak?"

"Anti-vampir seti mi?"

"Evet. Bir de yemek. Sandviç yaptım. Kabuklarını çıkarmayı bile ihmal etmedim." Güldü. "Bu sefer biz gidip erkek kısmını kurtaralım, dostum. Sen ve ben." Elini kaldırdı. Çak yaparken Claire de gülüyordu. Kendine gelmişti işte. Bir planı ve silahları vardı. Shane yanında değildi ama olsun. Eve'le birlikte başarabilirlerdi.

Yüzünü duvara dönüp konsantre oldu ve Myrnin'in laboratuvarına çıkan geçidi yarattı. Geçidin diğer tarafı karanlıktı. Claire kilitli bir kapının varlığını hissetti. Telefonunu çıkarıp Myrnin'i aradı. "Myrnin? Geçidi aç. Geçmem gerekiyor."

"Zamanı değil," dedi Myrnin. Aklı başka yerdeydi.

"Çok üzüldüm. Ben geçiyorum. Parçalanıp ölmemi istemiyorsan kapıyı açarsın."

Myrnin öfkeyle telefonu bıraktı. *Ne halin varsa gör,* demek de olabilirdi bu. Neyse ki kapı açıldı ve laboratuvar göründü. Myrnin gerçekten de sesinden anlaşıldığı kadar kızgındı.

"Eee?" dedi. "Gelecek misin, yoksa rüzgar yapsın diye mi kapıyı açtırdın?"

Claire, Eve'e önden gitmesini işaret etti. Eve hızla geçide dalıp Myrnin'in yanından geçti. Claire de adımını atıp boyut kapısını kapattı. Myrnin tahta kapıyı çarparak kapatıp asma kilitle kilitledi, kitaplığı yerine itti ve hızla onlara doğru döndü. "Amelie'den telefon üstüne telefon geldi. Anlaşılan benden sır saklıyormuşsun, Claire. Bunu hiç hoş karşılamadım."

"Başka zaman olsa ilgilenirdim," dedi Claire. "Ama şu an duygularını içine atman gerekiyor çünkü yapacak işlerimiz var. Hem de bir sürü. Sen de yardım edeceksin."

"Etmeyeceğim."

"Edeceksin," dedi Claire. "Bana borçlusun, Myrnin." Tişörtünün yakasını aşağı çekip hiç geçmeyeceğe benze-

yen yara izlerini gösterdi. "Yardım edeceksin. Başka yolu yok."

Myrnin şaşırıp kalmıştı. "Benimle böyle konuşamazsın, Claire."

"Konuşurum, konuşuyorum ve konuşacağım," dedi Claire. "Shane'le Michael'ı, Amelie'yle Oliver'dan önce bulmamıza yardım edeceksin."

"Kesinlikle olmaz. Amelie'yle aram yeterince bozuk. Senin kaçak sevgilini bulmak için ondan gizli işler çevirmeyeceğim."

"Myrnin, durum ciddi. Amelie onu bulursa öldürebilir ama o *masum*. Hepsi Gloriana'nın suçu. Shane biri onu manipüle etmese öyle şeyler yapmaz, söylediklerini söylemezdi. Onu tanıyorum."

"Michael da ona yardım etmeye çalışıyor," dedi Eve. "Michael'ın başına bir şey gelmesine göz yummazsın, değil mi?"

"Sevgili hanımlar, benim dünyamda herkesin başına bir şey gelmesine göz yumabilirim çünkü kendi çıkarlarım her şeyden önce gelir. Bunu çoktan öğrendiğinizi sanıyordum."

"Yanıldığımı umuyordum," dedi Claire. Kafasından bin bir şey geçiyordu. Birden Myrnin'i nasıl ikna edeceğini anladı. "Zaten sana değil, Frank'e ihtiyacımız var," dedi umursamazca konuşmaya çalışarak.

"Frank," dedi Myrnin kaşlarını çatıp. Claire, Frank'in siyah-beyaz görüntüsünün Myrnin'in arkasında belirdiğini gördü. O dijital yüz ifadesinde Claire'in tüylerini ürper-

ten bir yan vardı. "Hayır, Frank'in size yardım etmesine de izin vermem. Tehlikeli topraklardan geçiyoruz. Amelie'yle Oliver'ın bir planı var. Onların yoluna çıkamazsınız."

"Bak, risk falan umrumda değil," dedi Claire. "Shane'le Michael'ı bulacağız ve çok geç olmadan oradan uzaklaştıracağız. Hemen harekete geçmek zorundayız."

"Çok geç." Frank'in sesi Claire'le Eve'in telefonlarından ve laboratuvarın çeşitli yerlerindeki hoparlörlerden geldi. Duygusuz, sert bir sesti. Claire'in kanını donduruyordu. "Üzgünüm, çocuklar. Ama site hack'lenince başka bir yere gittiler ve neresi olduğunu tespit edemiyorum. Tüm şifrelemeyi yenileyemediler ama yeterli önlemi aldılar. Yine de işinize yarayabilecek bir bilgi edindim."

"Frank, kes sesini," dedi Myrnin. "Sana konuşma izni..."

"Gençlerin önünde kötü konuşturma beni," dedi Frank. "Ben senin köpeğin değilim, manyak. Beni bu hale sen getirdin, Myrnin. Artık beni susturamazsın."

"Göreceğiz. Seni susturmanın çok kolay bir yolu var, biliyorsun."

"Sırf bunun için şehrin tüm güvenlik önlemlerini feda mı edeceksin? Amelie buna ne der? Bishop'ın yakalanmadan kaçacağı düşünülürse, güzel şeyler söylemeyeceğini tahmin ediyorum." Frank'in görüntüsü titreşerek Myrnin'e doğru kaydı. "O benim *oğlum*, Myrnin. Sana bir şey ifade etmeyebilir ama bana ediyor. Ne dersen de, yardım edeceğim. Fişimi çekmek istiyorsan hemen çek. Ölü olmayı tercih edeceğimi hep söylüyorum zaten."

tg: kaktusunx

Myrnin'in dudakları aralandığı gibi kapandı. Sinirli hareketlerle dimdik yürüyerek gitti. "Ne istiyorsan yap," dedi. "Ben ellerimi pisliğe bulaştırmam."

"Öyle mi? Bin yıllık pisliği temizlemek ne kadar vaktini aldı?" Frank tekrar Claire'e döndü. "Değişim sırasında bir IP adresi yakaladım. Morganville'deki özel bir bilgisayara ait. Tanıdığım biri çıktı. İlk konuştuğumuzda Myrnin'e verdiğim isimlerden biri."

"Kim?"

"Harry Anderson. Küçük bir hırsız ve hacker, büyük bir gerizekalı. *Bir papel için her şeyi yaparım,* onu sloganı olurdu. Bilgisayarlarla arası iyidir. Beladan da uzak duramaz. Kelimenin tam anlamıyla onun kellesini birkaç kez son anda kurtardım. Karaktersizin tekidir. Hemen gidip onu bulun."

"Harika," dedi Eve. "Adres ne?"

Myrnin içini çekip ellerini saçına daldırdı. "Bu aptalca işe gerçekten de kalkışacaksınız. Karışmasanız olmuyor mu? Amelie dedi ki..."

"Amelie'nin her dediğini yapar mısın?" dedi Claire çantasını alırken.

"Evet." Myrnin bir an düşündü. "Neredeyse hep. İşime geldiğinde. Bu sefer de işime geliyor."

"Ben geçerli sebepler olduğu sürece bana söyleneni yapmaya çalışıyorum ve bu defa Amelie'nin geçerli sebepleri yok. Bazı vampirlerle arasında kan davası var diye Shane'i öldürmesine izin veremem."

Myrnin omuz silkti.

"Öyle olsun. Benden yardım isteme de."

Claire gülümsedi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Böyle anlarda onu idare etmek çok da zor değildi. Frank'le arasındaki rekabeti biraz kaşımak yetecekti. "İstemeyeceğim. Buna gerek yok. Frank zaten istediklerimizi bize sağlıyor."

Myrnin ona incinmiş gibi baktı. "Ben de bir şeyler yapabilirdim eminim. Mesela istediğimde insanları çok kolay korkutabiliyorum. Bu önemli bir yetenek. Frank bunu yapamaz."

"İstediklerimizi alacağız," dedi Eve. "Üstelik bir vampire de ihtiyacımız yok."

"Ama yanınızda bir vampir olsa daha kolay olurdu."

"İhtiyacımız yok dedim," dedi Claire. "Sen de yardım etmek istemediğini söyledin. Bizimle gelmek zorunda değilsin."

Myrnin omuzlarını dikleştirdi. "Gelmek istiyorum demedim ki!"

"Ne dediğinin bir önemi yok. Gelmiyorsun."

"Neden? İstemiyorum, ama istesem gelirdim."

Eve başını iki yana salladı. "Nereden başlasam. Bir kere sen delisin. İkincisi, Shane'le Michael'ı kurtarmakla ilgilenmediğini söyledin. Neden seninle uğraşalım? Ne anlamı var?"

Myrnin ona arkasını dönüp Claire'e baktı. "Bana ihtiyacın olmadığını mı söylüyorsun şimdi?"

Claire onu süzdü. Uzun, siyah, kadife bir ceketi, turkuvaz bir yeleği ve koyu kırmızı bir gömleği vardı. Aksiyona hazır gibiydi. 1800'lerin aksiyonuna tabii. "Gelirsen sözümüzden çıkmayacaksın. Bir de, olanları gidip Amelie'ye anlatmayacaksın."

"Bu son kısım hoşuma gitmedi."

"Hoşuna gitmesi gerekmiyor. Keyfin bilir."

Omuz silkti. "Kabul ediyorum. Bekle, eşyalarımı alayım."

Laboratuvarın arka kısmındaki yatak odasına gitti. Gerçi Claire onun uyuyup uyumadığını hala bilmiyordu. "Eşyalar mı?" dedi Eve. "Onun eşyası mı var?"

"Büyük ihtimalle bir sürü," dedi Claire. "Boş vakitlerinde kendisi icat ediyor."

Myrnin döndüğünde elinde onlarınkinden biraz daha büyük bir çanta vardı. Çantanın üstünde, ucu yukarı dönen tek çizgilik o meşhur logo göze çarpıyordu. *Just do it** yazıyordu logonun altında. Tam Myrnin'e göre bir slogandı. Mekanik ya da matematiksel olmadığı sürece bir şeyler yapmaya kalkışırken nadiren uzun uzadıya düşünürdü.

"Çantada ne var?" diye sordu Eve. "Tavşanlı terliklerin mi?"

Myrnin çantayı omzuna attı ve "Aero-saçmalı fişek atan bir silah," dedi.

"Hiçbir şey anlamadım."

"Bibergazı gibi ama içinde toz halinde gümüş var," dedi Claire.

"Aynen öyle," dedi Myrnin. "Denemek istediğim çok şey var." Çok hevesliydi. "Saha çalışması yapma fırsatım pek olmuyor. Amelie bu konularda çok tutucu."

"Hadi be," dedi Eve. "Hurra."

Myrnin gözlerini iri iri açarak Claire'e baktı. "Sana katılıyormuş yani," dedi Claire omuz silkerek. Eve merdivene yöneldi. Myrnin peşinden giderken Claire onu durdurdu. "Bir dakika. Bizi takip edip sonra da yaptıklarımızı başkalarına söylemeyeceksin, değil mi?"

"Öyle bir şey yapmam. Ben şey değilim. Ne diyorsunuz ona? Esnaf mıydı?"

"Satıcı."

"Sana ihanet edip Amelie'ye gidecek olsaydım bunu açıkça söylerdim," dedi siyah gözlerini onunkilere dikerek. "Arkadaşın Shane'e çok düşkün değilim ama sana yardım ederim. Zaten Gloriana'nın bu şehirde borusunu öttürmesi ya da Bishop'ın güçlenmesi beni rahatsız ediyor. Bunların sonu hayırlı olamaz. Amelie'ye bir şey olmadan önce bu işi halletmeyi tercih ederim."

Claire ilk kez onun Amelie hakkında dostlukla ilişkilendirilebilecek bir şey söylediğini duyuyordu. "Ona değer verdiğin için mi?" dedi kaşlarını çatarak.

"Evet. Oliver'ın araştırmalarımı onun kadar desteklemeyeceği gerçeği de var tabii. Bilim ve simya sanatlarına düşkün sayılmaz." Elini merdivene doğru uzatarak yerlere kadar eğildi. "Önden buyur, hayatım."

"Üstüne ve başına bir şeyler alman lazım. Güneş var."

"Can sıkıcı." Myrnin eski püskü, kolu yırtık bir trençkot ve yaşlı bir kadının -kadın renk körüyse- bahçe işleri yaparken giyebileceği sarkık bir şapka aldı. "Yeter mi?"

"Harika oldu," dedi Claire. "Sirkimiz yola çıksın artık."

14

Myrnin'in arabası vardı. Nedense Claire buna şaşırmıştı. Onun bir arabaya ihtiyaç duyacağını hiç düşünmemişti. Amelie acil durumları düşünmüştü herhalde. Büyükanne Day'in evinin arkasındaki bakımsız garajda bekleyen koyu renk, gösterişsiz araba bu yüzden olmalıydı. Garajın kapısı kilitli değildi. Araba toz içindeydi. Claire onun bir kere bile kullanıldığından şüpheliydi. Myrnin anahtarın yerini bilmiyordu. Claire onu garajın kapısındaki bir çivide buldu.

Siyah çantaları bagaja yerleştirirlerken kapı kayarak açıldı ve kısa boylu, etine dolgun, kambur bir siluet kapıda belirdi. Arkasından güneş ışığı vuruyordu. Gözleri ışığa alışınca Claire, Büyükanne Day'in kır saçlarını ve çizgilerle dolu yüzünü tanıdı. Çiçekli bir elbise ve ev terlikleri giymişti. Elinde pompalı bir tüfek vardı. Claire'e kalsa, yaşlı kadının onu kaldıramaması gerekiyordu.

Büyükanne Day'in ne yaptığını iyi bilir gibi bir hali vardı. Mekanik şak-şak sesiyle tüfeğin ağzına bir mermi sürünce üçü de donakaldı. Myrnin bile.

Büyükanne tüfeği onlara doğrultup gözlerini kıstı, sonra tüfeği yavaşça indirdi. "Claire, sen misin?"

"Benim, Büyükanne. Bu da arkadaşım Eve. Myrnin'i herhalde tanıyorsundur."

Tanıyor olmalıydı çünkü tüfeğin ucu hemen tekrar havaya kalktı. "Bütün komşularımı tanıyorum. O, umursamadıklarımdan biri."

Myrnin başını yukarı kaldırdı. "Sevgili leydi, *ben hiç...*"

"Seni evime hiç yaklaştırmadım da ondan. Sana ne diyorum, biliyor musun? Kapı tuzaklı örümcek."

Myrnin gözlerini kırpıştırdı. "Bu şaşırtıcı derecede isabetli bir isim aslında. Canınız ne zaman isterse bana uğrayabilirsiniz. Size bir şey yapmayacağıma söz veririm."

"Senin sözlerine güveneceğimi sanma. Burada ne yapıyorsun?"

"Arabamı sürmeye geldim."

"Ya." Tüfeği indirirken sendeledi. Ateş etse büyük olasılıkla omzu kırılırdı. "Senin olduğunu bilmiyordum. Bir vampire ait olduğunu tahmin ediyordum ama kimseye bir şey sormadım. Kullanıldığını da hiç görmedim."

"Şimdi göreceksin," dedi Claire. "Çalışırsa tabii." Anahtarı Eve'e fırlattı. Büyükanne Day, Myrnin'i oyalarken Eve anahtarı yakaladı. "Sen sormadan söyleyeyim, hayır, sen kullanmıyorsun, Myrnin. Geçen seferi unutmadım."

"O kaza benim suçum değildi."

"Yolda başka araba yoktu ve o posta kutusu da senin önüne fırlamadı. İtiraz yok. Hem de arkada oturacaksın."

"Bu aralar patron kesildin başıma," dedi Myrnin. Arka kapıyı açıp arabaya bindi. Eve omuz silkip direksiyonun başına geçti ve anahtarı çevirdi. Motor hırıldadı ama çalışmadı. Büyükanne Day başını iki yana sallayıp yoldan çekildi ve kapıyı tuttu.

"Claire," dedi. "Dikkatli olsan iyi olur. O adam tekin değil. Arkanı kolla. Duydun mu beni?"

"Biliyorum. Kollarım."

"Tüfeğimi ister misin?"

"Hayır," dedi Claire kibarca. "Yine de teşekkürler."

Büyükanne Day onlara el sallarken Eve arabayı garajdan çıkardı ve birden frene bastı. "Şey, bir sorun var."

"Ne oldu?" Claire emniyet kemerini bağlarken durdu. Eve dehşetle ön cama bakıyordu.

Siyah ön cama. "Bu bir vampir arabası," dedi. "Bunun hiçbirimizin aklına gelmediğine inanamıyorum."

"Ben inanıyorum," dedi Myrnin arkadan. "Artık gerekli şartları sağlayan tek aday kaldığıma göre arabamı kullanabilir miyim lütfen?"

Bunu bekliyordu, diye düşündü Claire. İç çekerek alnını ovuşturdu. Çok ama çok uzun bir gün olacaktı. "Yer değiştirin," dedi. "Myrnin, dikkatli kullan. Anladın mı?"

"Tabii ki."

Anlamamıştı.

*

Sonrasında Claire o korkunç araba macerasını aklından silmeye çalıştı. Myrnin tehlikeyi görebilen tek kişiydi. Claire ise sadece duyabiliyordu ve bu tam anlamıyla dehşet vericiydi. Geçtikleri her kavşakta onlara çarpmamaya çalışan arabaların fren sesleri, bağırışlar, kornalar. Myrnin bir sireni duymazdan geldi, neyse ki siren bir süre sonra kendiliğinden sustu.

Hiç değilse, anlaşıldığı kadarıyla bir yere çarpmamışlardı. Claire bundan neredeyse emindi. Neredeyse.

Sonunda Myrnin birden frene basıp Eve'le Claire'in emniyet kemerlerini zorladı ve arabayı durdurdu. "Gördünüz mü?" dedi neşeyle. "Aşağı yukarı hiçbir kuralı çiğnemedim. Daha çok araba kullanmalıyım."

"Hayır. İnan bana, kullanmamalısın," dedi Eve. "Yaşlıları ve çocukları düşün. N'olur geldiğimizi söyle."

"Geldik tabii."

Eve kapıyı açıp ihtiyatla dışarı baktı, sonra kapıyı kapattı. Geldik mi derken, park da ettiğimizi varsaymıştım, Myrnin."

"Durduk ya."

"*Kaldırıma dik bir şekilde.*"

Myrnin arabayı çalıştırdı ve direksiyonu biraz çevirerek ilerledi. Claire kaldırıma çarptıklarını hissetti. Artık bir yere çarpmadıkları söylenemezdi. Myrnin kaldırıma çıkıp arabayı durdurdu. Sağ lastikler yolda kalmıştı.

"Bunu da kast etmemiştim," dedi Eve.

"Bana ceza yazdıklarını düşünebiliyor musun... Adın neydi senin?"

"Hala Eve."

"Yok canım, başka bir şeydi. Bana başkaydı gibi geliyor." Myrnin inip bagajı açtı. Çantaları yüklendiler. Claire ilk kez etrafına bakma fırsatı buldu. Eski, harap bir mahalleydi. Evlerin çoğu terk edilmişti. Önüne park ettikleri evin camları gazete kaplıydı. Yıllardır dokunulmamış gibi görünen çöpler dolup taşmıştı.

"Burası olduğundan emin misin?" dedi Eve.

"Adres burası."

"İyi. Sen önden git."

Myrnin şeytanca gülümsedi. "*Sana ihtiyacımız yok* martavalına ne oldu?"

"Yok," dedi Eve. "Ama o sana kazık saplamakla uğraşırken biz onu daha kolay alt edebiliriz."

Myrnin bunda gülünecek bir yan görmüşe benzemiyordu. Omuz silkip kapıya yürüdü. Uçuşan trençkotu ve yaşlı kadın şapkasıyla gülünç görünüyordu.

Bir tekmeyle kapıyı açtı ve başını uzatıp "Lütfen kaçma," dedi. "Hiç havamda değilim. Oturup beklesen daha iyi olur."

Sesleri dinledi ve gülümsedi. Bu vampirler neden hep böyle insanın kanını donduracak şekilde gülümsüyordu? Claire o gülümseyince vampir silahlarıyla dolu çantasını sıkı sıkı tuttu. "Ah," dedi Myrnin. "İşte gidiyor. Siz burada bekleyin." Yıldırım hızıyla içeri daldı. Eve başını iki yana

sallayarak kapıdan içeri adımını attı. Claire onun yanından ayrılmadı. Evin arka kısmından gürültüler geliyordu. Boş ve dağınık -bu erkeklerin pizza kutularıyla ne derdi vardı, onları atmaya kıyamıyorlar mıydı?- salona girdiler. Myrnin, beti benzi atmış, zayıf bir adamı iterek getirdi. Aradıkları adam bu olmalıydı. Çok korkmuştu.

"Otur," dedi Myrnin onu iplik iplik olmuş kanepeye iterek. Etrafına bakarak iç çekti ve pizza kutularıyla fast food poşetlerini yere atıp bir sehpanın üstüne oturdu. "Bir temizlikçi çağırsan fena olmaz. Aklında bulunsun."

"Sen Harry misin?" dedi Claire. "Harry Anderson?"

Adamın yüzünden sahtekarlık akıyordu. Konuşmazken bile yalan söylüyor gibiydi. Ağzını açınca durum daha da kötüleşti. "Hayır," dedi. "Şey, ben bir arkadaşım için buraya göz kulak oluyorum. Harry benim arkadaşım."

Eve çantasından bir yaylı tüfek çıkardı ve tüfeğe metal bir ok takarak yayı gerdi.

Adam giderek artan bir endişeyle ona bakıyordu. "Ben vampir değilim."

"Farkındayım. Zaten Oliver'ın bilekliğini taşıyorsun," dedi Eve. "Sadece o işe yaramıyor. Yalancıların üstünde de ne kadar etkili olduğunu bilsen şaşarsın, Harry."

Adam dudaklarını ıslatarak ona baktı, sonra bakışlarını Claire'e çevirdi. Onu daha yufka yürekli bulmuş olacak ki "Bunu yapmasına izin vermezsin, değil mi?" dedi. "Kaç yaşındasınız ki siz? On iki falan mı? Aileniz, babanız yaşındaki vampirlerle gezdiğinizi..."

Eve tetiği çekti ve ok Harry'nin başının yanından geçip duvara saplandı. Adam bağırarak yerinden sıçradı. Myrnin onu omzundan tutarken Eve silahı doldurdu.

"Evet," dedi Eve. "Bazı sorularımız var, Harry. Cevap vermeni şiddetle tavsiye ediyorum. Claire'in benden daha nazik davranacağını sanıyorsan yanılıyorsun. Benim sevgilim sadece kayıp. Onunki ise sizin şu dövüş kulübünde."

"Ah," dedi Harry. Endişesi bir anda ikiye katlanmıştı. "*Ah*. Yani konu..."

"Ölümsüz Dövüşler," dedi Claire. "Yapımına yardım ettin, onları tanıyorsun. Yerlerini de biliyorsun."

"Artık orada değiller."

"Orada kimse yok, aptal. Havaya uçurdular," dedi Eve. "Arkadaşımın yaralarını görüyor musun? Seninkiler yaptı. *Kurucu'yu* havaya uçurmaya kalktılar. Bu iş nasıl bitecek sence, Harry? Bu oku alıp hemen kalbine saplasan senin için daha mı iyi olur acaba? Kurucu kimseyi affetmeyecek."

Gözlerini kapatan Harry ter içinde kalmıştı. Claire sadece durup, şeey, tehditkar olmasa bile sabırsızlanmış gibi görünmeye çalışıyordu. Myrnin tehditkar görünme işini iyi kıvırıyordu zaten. Şapkayla trençkotu çıkarıp kanepenin kolçağına kuş gibi tünemiş, kırmızı gözlerle Harry'yi adeta eziyordu.

"Harry," dedi alçak sesle. "Ne yapmak istediğine çabuk karar ver. Çok açım. İşbirliği yapacaksan bir an önce söyle. Ölmek üzereyken söylersen ve seni kurtaramazsam çok üzülürüm sonra."

Harry panikle gözlerini açtı ve Myrnin'den mümkün olduğunca uzağa kaydı. Pek başarılı olamadı çünkü kanepenin ucu kağıt, zarf, kutu ve giysi doluydu. Burası tam bir çöplüktü. Claire ürpererek *hiçbir yere* oturmamaya karar verdi.

"Durun," dedi Harry. "Biraz durun, tamam mı? Tamam, beni her şeyin yerini değiştirmem için tuttular. Kameraları, ekipmanları, sunucuyu, bütün tertibatı. Bir işe yarayacağından değil ama şifrelemeyi tekrar aktive etmemi de istediler. İlk seferinde biri onu delik deşik etmiş."

"Nereye?" diye sordu Claire. Harry cevap vermeyince çantasını açıp karıştırdı ve Eve'in gümüş kaplama kazıklarından birini çıkardı. Üstünde haç şeklinde küçük kristaller vardı. Kazığı Eve'e göstererek "Güzel," dedi.

Eve gülümsedi. "Ben her şeyimin güzel olmasını isterim ama kristallerin arasından kan lekelerini çıkarmak sorun oluyor."

"Tamam!" dedi Harry. "Of, siz daha çocuksunuz! Peki, tamam. Her şeyi şehir sınırına yakın bir yere taşıdım. Adresi size veririm, sonra beni bırakırsınız, tamam mı? Başka bir şeye karışmam. Eşyalarımı alıp buradan giderim. Başınıza dert olmam."

"Bunu sağlamanın daha kolay bir yolunu biliyorum," dedi Myrnin. "Kızlar, ne dersiniz?"

Eve, gümüş kazığı elinde çeviren Claire'le göz göze geldi. Bunların hepsi oyundu. Kimseyi öldürmeyeceklerdi. Myrnin belki öldürürdü ama ona izin vermezlerdi. Becerebilirlerse.

"Bence ona bir şans tanımalıyız," dedi Claire. "Bay Anderson, bize yanlış bilgi verirseniz ya da onları bizim geldiğimize dair uyarırsanız sonunuz hiç hoş olmaz."

"Biliyordum. Sen onlardan daha iyisin," dedi adam. "Bana Bay Anderson dedin."

Claire bütün gücüyle kazığı sehpaya sapladı. Kazık umduğu kadar derine saplanmadı ama hiç değilse kendi başına dik durabiliyordu. Gotik, kırmızı haç loş ışıkta parladı. "Harry," dedi Claire. "O kadar da iyi sayılmam."

Harry yutkunup başını sallayarak kağıt kalem aldı ve adresi yazıp bir harita çizdi. Hangi kapılardan girmenin daha güvenli olduğunu bile işaretlemişti. Sırayla üçüne de baktı ve kağıdı Myrnin'e verdi.

Myrnin gülümsedi. "Teşekkür ederiz, Harry. Doğru karar verdin." Pat diye yere atladı, trençkotunu giydi ve şapkasını başına geçirdi. "Bence artık gidebiliriz."

"Bir dakika," dedi Eve. Elini uzattı. "Cep telefonun."

Harry cebinden bir telefon çıkardı. Eve telefonu yere atıp üstüne çıkarak parçaladı.

"Bilgisayarın?"

"Arkada." Eliyle arka tarafı işaret etti.

"Myrnin, zahmet olmazsa..."

"Ne demek. İşe yarayabileceğimi söylemiştim."

"Bilgisayarı halledebilir misin? Claire, sen de ev telefonuna bir çare buluver lütfen."

Bir süre sonra Harry'yi zavallı bir halde, pislik içindeki salonunda kırık bir cep telefonu ve bilgisayarla bıraktılar.

Claire onun mesajı aldığından emindi ama ne olur ne olmaz diye Eve onu koli bandıyla bağlayıp gümüş bir mumyaya çevirdi.

"Merak etme," dedi Eve. "Polisi arayıp seninle ilgilenmelerini söyleyeceğim. Üç saat sonra. İyi haber ise her yerde dolanan hamamböceklerinin aç görünmemesi. Zaten insan eti yemezler. Varsa yoksa pizza. Kısacası sana bir şey olmaz, Harry." Adamın kafasına pat pat vurdu ve gülümsedi. Harry adeta çarpılmıştı. Eve güzeldi, böyle gülümsediğindeyse nefes kesiyordu.

"Hoşçakal," dedi Eve. Harry bir şeyler geveledi ama koli bandı yüzünden anlaşılmadı.

Myrnin arabayı sürerken -karanlıkta korkutucu bir deneyim daha- Eve sözünü tutup Hannah Moses'ı aradı ve her şeyi anlattı.

"Bir dakika," dedi Hannah. Claire onun Morganville Polis Şefi olarak şaşırmasına hak veriyordu. "Koruma sahibi bir Morganville vatandaşına saldırdığınızı ve benden onunla ilgilenmemi istediğinizi mi söylüyorsun? Doğru mu anladım?"

"Evet," dedi Eve. "Öyle söyleyince kulağa kötü geliyor ama aşağı yukarı böyle oldu. Havasız kalmasın ya da kalp krizi falan geçirmesin diye bir bakmak lazım. Hamamböcekleri de var. Onlar beni kaygılandırıyor."

"Suç işlediğinizi itiraf ettiğinin farkında mısın, Eve?"

"Hayır, çünkü bunları Amelie için yapıyor sayılırız. Bir ipucunun peşindeyiz. O da bize arka çıkacaktır." Kaşlarını

havaya kaldırıp sorar gibi Claire'e baktı. Claire omuz silkti. "Hem onun koruyucusu Oliver. Yaptıklarımızı kafaya takmayacaktır. Hatta onu sizden önce bulursa daha çok temizlik yapmanız gerekebilir."

"Buranın sessiz sakin bir yer olduğu günleri hatırlıyorum," dedi Hannah birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra. "Ne güzeldi."

"Burası hiç de öyle olmadı, Hannah. Sen Afganistan'daydın."

"Orası da buradan sakindi. Tamam. Tutuklunuza bakarım. Siz neyin peşindesiniz?"

"Bilmek istiyor musun gerçekten?"

"İstememeli miyim?"

"Bence isteme," dedi Claire. "Öğrenince bir şeyler yapmak isteyeceksin ama şu an hiç karışmaman en güvenlisi."

"Kendi tavsiyene sen de uysan olmuyor mu?"

"Uyamayız," dedi Claire. "Shane'le Michael'ın başı dertte. Onları kurtaracağız."

"Yardım edemeyeceğimden emin misiniz?"

"Evet," dedi Eve. "Ben eminim. Zaten yardım alıyoruz."

Myrnin direksiyonu birden çevirince kızlar az daha koltuktan düşüyordu. Eve telefonu son anda tuttu.

"North Vance'da üç kazadan son anda kurtulan arabada mısınız yoksa?" diye sordu Hannah. "Siren çalarak sizi takip ediyorum ama sürücü durmuyor."

"Bırak yola devam etsin," dedi Claire. "İnan bana, hiç durmayacak."

"Eyvah. Arabayı Myrnin kullanıyor, değil mi?"

"Polis hanıma peşimi bırakmasını söyleyin," dedi Myrnin öfkeyle. "O kadar da kötü sürmüyorum."

Tüm kanıtlar bunun aksini söylüyordu ama Hannah telefonu kapatınca siren sesi kesildi. Bundan iyisi can sağlığıydı. Doğru söylediği meçhul bir hırsızdan aldıkları ipucuyla karanlıktaki sonu belirsiz yolculuklarına devam ediyorlardı ve polisin yardım teklifini geri çevirmişlerdi. Ne güzel.

Ama Claire, Eve'in işleri mükemmel idare ettiğini kabul etmeliydi. Kız resmen hem ışıl ışıl hem de dokunanı kesecek kadar sertti. Tıpkı bir elmas gibi. Claire'e düşen sadece kaşlarını çatmaktı ki zaten kaşları o istemese de çatılıyordu. Shane'i düşünmeden duramıyordu çünkü. Neredeydi, ne yapıyordu, ona ne yapılıyordu.

Gloriana.

Telefonu çalınca zıplayıp ekrana baktı.

Bay Radamon, MIT.

Eyvah.

Derin bir nefes alıp gözlerini kapattı ve telefonu açtı. "Alo?"

"Alo, Bayan Danvers, merhaba. Ben MIT'den Bay Radamon. Rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın ama hazırlıkların nasıl gittiğini öğrenmem gerekiyor. Tahmin edebileceğiniz gibi size ayrılan kontenjanı elimizde tutmakta zorlanıyoruz ve cevabınızı en kısa sürede..."

"Biliyorum," dedi Claire sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. "Özür dilerim,

şu an biraz meşgul sayılırım. Söz veriyorum, ilk fırsatta sizi arayacağım, efendim. Teşekkür ederim."

"Anladım, teşekkür..."

Claire telefonu kapattı. Arabada sessizlik oldu. Eve ona merakla baktı.

"Güncel sorunumuza yoğunlaşmayı öneriyorum," dedi Myrnin önden. "Dikkatimiz ne kadar az dağılırsa o kadar iyi." Ses tonu çok farklıydı. Claire onun konuşmayı duyduğunu anladı. Ona söylenenleri kelimesi kelimesine duymuştu. Myrnin gibi birinden sır saklanmazdı.

Onun ne düşündüğünü anlayamadı ama Myrnin doğal olamayacak kadar durgundu.

"Myrnin..." diye söze girdi. Myrnin sert bir hareketle elini kaldırdı.

"Hayır. Bunu şimdi tartışmayacağız. Belki sonra." Dikiz aynasından ona baktı. Rahatsızlığı gözlerinden okunuyordu. "Bay Anderson'ın verdiği adrese gelmek üzereyiz. Hazırlanın."

Claire bu kötü zamanlamanın şokunu atlatıp asıl konuya odaklanmaya çalıştı. "Güvenli girişleri biliyoruz ama nasıl yapacağız? Birlikte mi gireceğiz? Ayrılacak mıyız?"

"Önceliğin arkadaşlarınızı bulup olay yerinden uzaklaştırmak olduğunu varsayıyorum. Amelie'yle Oliver'a daha sonra haber vereceğiz çünkü bu nükleer saldırıya denk sayılır. Yanılıyor muyum?"

"Doğru," dedi Eve. "Önce Shane ve Michael. Bir de ölmemek tabii. Neresinden baksan o da önemli." Kaşlarını

çatıp Claire'in cep telefonunu aldı. "Hey, senin telefon internete bağlanıyor muydu?"

"Evet, neden?"

"Sitede neler olduğuna bir baksak iyi olur," dedi Eve. Bir dakika kadar uğraştıktan sonra Claire de görebilsin diye telefonu kaldırdı. Ölümsüz Dövüşler sitesi yavaş da olsa yüklendi. Eve gelecek dövüşlerle ilgili kısma atladı.

Devam eden bir geri sayım vardı ve tepede *Canlı Yayın* yazıyordu. Claire yandaki gömülü videoya tıkladı.

Yine Vassily karşılarına çıktı. Bir vampir Cadılar Bayramı'nda nasıl giyinirse öyle giyinmişti - açıkçası Myrnin de ondan farklı değildi. Heyecanlı ve gergin görünüyordu. Kameraya doğru eğilince uzun ve sivri dişleri parladı. "Sevgili üyelerimiz, hoşgeldiniz," dedi. "Bu gece çok özel bir sürprizimiz var, bahisleri hazırlayın. Bir yanda, şampiyonluğunu sürdüren, Çekiç lakaplı Shane Collins." Vassily çekilince bir sandalyede üstü çıplak oturan Shane'i gördüler. Vücudundaki çürükler meydandaydı. Çok kararlı görünüyordu.

Vassily peşinde kamerayla yürümeye devam etti. Bir kapıdan geçtiler. Kamera birden tanıdık bir yüze odaklandı. *Michael.* İyi görünüyordu ama Shane'in aksine o bağlıydı. Hayır, *zincirliydi.* Duvara zincirlenmişti. Vassily'ye saldırmaya çalıştı ama yetişemedi. Vassily ona dişlerini gösterdi. Michael da aynı şekilde karşılık verdi.

"Ve bu yanda, dostlarım, en yeni şampiyonluk adayımız... Michael! Bu ikisi bir yıldır birbirlerine karşı kin bes-

liyor. Bu karşılaşma hepsinden daha şiddetli geçecek çünkü bir zamanlar birbirlerinin en yakın arkadaşıydılar. Sizce kim kazanacak? Şimdiki şampiyon mu, yoksa vampir mi? Bahisleriniz yatırın! Karşılaşma birkaç dakikaya başlayacak. Kazanan gizli bağışçımızla tanışacak ve..."

Vassily, Michael'ın öfkeli yüzünü arkasında bırakıp konuşarak yürümeye devam etti. Kamera onun peşinden karanlık dehlizlerden geçti. Yoluna bir adam çıkınca Vassily şaşırdı ve gevezeliği kesti.

Bay Bishop. Claire'in gördüğü, iskeleti andıran, zor durumdaki yaratık değildi bu. Hayır. Bishop temizlenmiş, giyinmiş ve çok ama çok iyi beslenmişti. Eskisinden de genç ve çok güçlü görünüyordu. Etrafına siyah bir ışık gibi kötülük yayıyordu.

"Şey," dedi Vassily tedirgince. "Efendim, bana sorarsanız sizin henüz..."

"Kes sesini, Vassily. Burada kararları ben veririm," dedi Bishop sertçe. "Bugünün kazananıyla dövüşmeye karar verdim. Daha büyük avlara geçmeden önce biraz ısınmak istiyorum."

"Efendim, ama biz böyle konuşmamıştık..."

Bishop'ın gözleri kıpkırmızı kesildi ve dişleri uzadı. Claire az daha telefonu elinden düşürecekti. Kameraman bile geri çekilmeye başlamıştı. "Anlaşmamızı değiştiriyorum, köle. Bu akşam bütün anlaşmaları değiştiriyorum. Bu gece kavgayı kafesten sokaklara taşıracağız. Kurucu'ya doğru."

"Efendim..."

Bishop bir yumrukta Vassily'yi duvara yapıştırdı ve ona yukarıdan baktı. "Yeterince bekledim," dedi. "Senin kirli paranı istemiyorum. Tek istediğim onun kanını ağzımda hissetmek. Anlaşıldı mı?"

Vassily kıvranarak doğruldu ve başını salladı. "Evet, efendim. Anlaşıldı. Önce dövüşleri yapacak mıyız?"

"Elbette," dedi Bishop gülerek. "O ikisinin birbirlerine vurduklarını görmek istiyorum. Çok hoşuma gidecek."

Video sona erdi. Claire titreyen parmaklarla telefonu yönlendirdi ve geri sayıma döndü. Yanında bahis oranları vardı. Shane, Michael karşısında ikiye bir favoriydi. Bishop ise ikisine karşı da mutlak favoriydi.

Geri sayım ise...

Geri sayım sona ermişti.

"Olamaz," diye fısıldadı Claire. "Olamaz..." Bishop daha fazla beklemeyecekti. Kameranın önüne geçip Amelie'ye meydan okumuştu. Kafeste ne olursa olsun katliam çıkacaktı.

Hiç zaman kalmamıştı.

15

SHANE

Hiç vazgeçmeyecek.

Michael'ın ambara geldiğini gördüğümde, Vassily'yle Gloriana bizi yeni yere götürmek üzere minibüse bindiriyordu. Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum, salondakilerin yerimizi bilmediğine dair yemin edebilirdim ama işte Michael Glass, o aptal, siyah vampir paltosu, şapkası ve eldivenleriyle karşımdaydı. Birbirimizi tanıyormuşuz gibi benimle konuşmaya çalışıyordu.

İnsan olmayı bıraktığı anda beni sırtımdan bıçaklamamış gibi.

Onlara katılmıştı. Babamı bu hallere düşüren, Monica Morrell'ın, kız kardeşimin ölümüne yol açan şeyleri yapmasına sebep olan vampirlere. Annemin peşinden katillerini yollamış-

lardı. Michael yanlış yaptı. Ne olursa olsun onu affedemeyeceğimi bilmeliydi. Onlar ailemi yok etmişti.

Vassily'yle Glory onu yakalayıp vampirlerin olduğu minibüse tıktılar tabii. Bir minibüs daha vardı. Artık bizi birlikte taşımak istemiyorlardı. Hep kavga çıkıyordu. Michael bana seslenip durdu. Minibüse kapatılana kadar baktım, sonra dönüp gittim.

Eskiden benim dostumdu. Bize, bana bunu yaptığını düşündükçe hala içim acıyor. Her şeyi değiştirmişti. Şimdi neler hissettiğimi o da anlayacaktı.

Artık onu görmenin şokuyla mı bilmiyorum ama yaklaşan dövüş için eskisi kadar heyecanlanmadığımı fark ettim. Başım ağrıyordu. Yorgundum, vücudumdaki çürükler ve çatlak kemikler yüzünden son günlerde iyi uyuyamıyordum. Glory yanımda olunca her şey daha iyiydi. O varken fazla düşünmüyordum. Ama minibüste, biz insan dövüşçüler ile sürücü arasındaki kalın tel örgü gözüme batıyordu. Sanki biz saldırgan köpeklerdik. Yanımdaki diğer dövüşçülere bakınca bunun o kadar da yanlış olmadığını düşündüm. Dört kişiydik ve doğrusunu isterseniz, öyle görünmesem de en güçlüleri bendim. Onlar babamın motorcu arkadaşlarına benziyordu. Kaslı, dövmeli, keçisakallı, dazlak tipler. Sağa sola saldırmaya hazırdılar. Galiba ben de hazırdım. En azından, gideceğimiz yere vardığımızda hazır olacaktım.

Glory bana tekrar gülümsediğinde.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatınca Glory'nin o çarpıcı, haylaz gülümsemesi yerine Claire'in bir tek bana göster-

diği, bana öfkemi, acılarımı unutturan o tatlı gülümsemesini gördüm. Onun yanındayken her şey güzeldi. Ben iyi oluyordum. Onun sayesinde. Glory'nin tam tersi bir etki yaratıyordu. Glory bütün kötü olayları hatırlamama, öfkeden deliye dönmeme, yoluma çıkan herkese dersini vermek istememe yol açıyordu. Claire ise bunların hepsini unutturuyor, öfkenin kaçınılmaz olmadığını düşündürüyordu.

Hayır, ne yapıyorsam onun için yapıyordum. Geç olmadan şehirden çıkma izni almalıydım. Claire bile bundan bahsetmişti. Spor salonunda Michael'a yaklaştığı o korkunç an...

Öyle bir şey olmadığını biliyordum. Claire'in bana bunu yapmayacağını biliyordum.

Gözlerimi açıp derin bir nefes aldım. Glroy'ye ihtiyacım vardı. Claire'i düşünürsem hırsımı, gücümü koruyamazdım. Claire'i özlüyordum ve özledikçe kendimi kötü hissediyor, zayıf düşüyordum. Myrnin denen o iğrenç adam için benden kaçan Claire olmuştu. Ne söylerse söylesin, böyle bir gerçek vardı.

Yine de elimde değildi. Onu istiyordum. Yanımda olmasını istiyordum. Bunun tek yolu da Morganville'den çıkabilmemizdi.

"Hey, Collins, uyuma!" dedi Brett. Benimkinden sonra ilk karşılaşmasına çıkacaktı. "Enerjik olmalısın, dostum!" Omzuma vurdu. Tam da koca bir çürüğün olduğu yere. Acıdan gözlerim kararmış, nefesim kesilmişti. Hiçbir şey belli etmeden zorla gülümsedim.

"Biraz daha enerjik olsam bomba gibi patlarım," dedim. Kurt gibi uludu. Bazılarının çıldırmak için Glory'ye ihtiyacı yoktu. "Bana bir daha vurursan fena olur."

Yumruklarını sıkarak sırıttı ama lafımı dinleyip arkasına yaslandı. "Yine o kızı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Acı çekmemek için düşünmemeye çalışıyordum. Onun bir yerlerde beni arıyor olabileceğini düşünmek acı veriyordu. Belki de tek başına, korku içinde ağlıyordu. Benim yüzümden.

Gözlerimi tekrar kapatıp başımı güm diye geriye vurdum. Keşke Glory de bizim minibüste olsaydı.

Minibüsten indiğimde karşımda virane bir depo buldum. Morganville tarihinden kimsenin ilgilenmediği bir hikaye daha. Yan duvarında solmuş harfler vardı. Halı fabrikası benzeri bir yer olmalıydı. Tuğla binanın az penceresi vardı, onlar da keskin nişancı bir çocuk tarafından kırılmıştı. Etrafı inceleyecek vakit yoktu ama nerede olduğumuzu anlamıştım. Bu şehirde büyürken anne babanızın gitmenizi istemeyeceği yerlerde dolaşmamanız mümkün değildi. Lyss on iki yaşındayken ve ben de her zamankinden daha sersemken birlikte bu eski depolarda keşfe çıkardık. Başımıza hiçbir şey gelmemesi mucizeydi.

Şimdi düşününce böyle risklere girmesine göz yumduğuma inanamıyordum. Olanları geri alabilsem, o yangına engel olup onu o evden çıkarabilsem, onun bir daha asla tehlikeye girmesine izin vermezdim. Onu korurdum. Ağabeylerin görevi budur. Küçük kardeşlerini korurlar.

Ama hayır, ben sorumsuzluk yapıp kanepede uyuyakalmıştım. Uyandığımda ev yanıyordu. Onu dışarı çıkaramadım. Uyanıp uyanmadığını bilmiyorum. Uyanmadığını umabili-

yorum sadece. Neler olduğunu hiç anlamadığını, ona ulaşmaya çalışırken yaşadığım dehşeti onun da yaşamadığını umuyorum.

Kendine gel, Collins. Lyss öldü. Annemle babam öldü. Onlara katılmamak için önümdeki iki saati atlatmaya odaklanmalıydım. Her şey yolunda giderse çok param olacaktı. Şehirden ayrılıp yeni bir hayat kuracaktım. Şu anda Claire'i unutmalıydım.

Buna mecburdum. Her şeyi unutmalıydım.

Gloriana gelip koluma girince unutmak kolaylaştı. Evet, o bir vampirdi ama insana öyleymiş gibi gelmiyordu. Bende diğerleri gibi nefret uyandırmıyordu. Her açıdan onu memnun etme isteğiyle dolup taşıyordum. Onunsa benden tek istediği iyi dövüşmemdi. Sadece sivri dişli erkeklere ilgi duyuyordu. Michael gibi.

Ondan nefret etmem için bir sebep daha. Çok lazımmış gibi.

"Hazır mısın?" diye sordu bana. "Parlak zırhlı şövalyem olup beni kötü adamlardan koruyacak mısın?" Gülümsemesi içten değilmiş gibi geldi. Sanki benimle alay ediyordu. Yine de ona kızamıyordum. Onda içten içe nefret ettiğimi bildiğim ama karşı koyamadığım bir şeyler vardı. "Bu akşam her şey sana bağlı. Bize çok para kazandırman gerek. O parayla bazı borçlarımızı ödeyeceğiz. Borçlu olmayı hiç istemeyeceğin biriyle hesapları kapatacağız. Ölümsüz Dövüşler'in yeni sahipleri olacak ve Vassily'yle ben güvende olacağız. Sonra da hepimiz Morganville'den sonsuza dek kurtulabiliriz."

Bana kavramamı istemediğini bildiğim şeyler anlatıyordu. Bir dereceye kadar anlıyor ve ortada büyük bir yanlışlık olduğunu seziyordum ama artık tedbir almak, düşünceli davranmak, direnmek gibi şeyler için çok geçti.

Onun türünden nefret ediyordum ama Gloriana için her şeyi yapardım. O da bunun farkındaydı.

Bir köpeğin başını okşar gibi elimi okşadı. "Isınma karşılaşmasında zorlanmayacaksın, değil mi?"

"Kimle dövüşüyorum?"

"Eski dostun Michael'la."

Michael. Tembel zihnimde bunu evirip çevirdim. Hayır demek istiyordum ama sesim çıkmıyordu.

Bunun yerine, "Dövüşürüm. Benim için fark etmez," dedim. Michael'la daha önce de dövüşmüştüm ne de olsa. Vampir hızına rağmen onu birkaç kere yere sermiştim. Yine yapabilirdim.

"Soruyorum, çünkü fikir değiştirirsen hiç hoş olmaz. Bu kez canlı yayınlıyoruz, banttan değil. Böyle daha heyecanlı olacak. Para da çoğalacak. İnternette de, burada da seyirciler olacak."

Kimin neden izleyeceği beni ilgilendirmiyordu. "Vampirlerle dövüşürüm," dedim. "Kim oldukları ya da eskiden kim olduklarından bana ne? Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi gülerek. Parlayan dişlerine dikkat etmemeye çalıştım. "Ne istediğini bilen erkekleri severim, Shane. Unutma, ikinizden biri dışarı çıkarılana kadar bu dövüş bitmeyecek. Acımak yok."

"Acımak yok," dedim. Eskiden bir sürü şeyle dolu olan içim nedense boştu. Sadece nefret vardı artık. Bir zehir gibi içimde yayılıyor, beni kanser gibi yiyip bitiriyordu.

Ama önemli değildi. Gloriana kapıyı açtığında, seyircilerin ortasındaki kafesi gördüğümde bunların hiçbir önemi kalmadı.

"Sana bağlı," diye fısıldadı Glory. "Sana bağlı, Shane. Bu akşam kazanacaksın ve hepimiz özgür olacağız."

Yalan söylediğini düşünerek ona baktım ama mavi gözlerinde beklenmedik bir içtenlik vardı.

"Ciddi misin?" dedim. "Özgür mü olacağız?"

"Evet," dedi. "Söz veriyorum. Bu akşamdan sonra bir daha dövüşmek zorunda kalmayacaksın."

Beni bir koridordan geçirip bir sandalyeye oturttu. Vassily o aptal Dracula kılığıyla gelip boş gözlerle bana baktı. Geri sayım sona ermişti.

Dövüşme zamanıydı.

"Devamlı müşteriler," dedi Myrnin arabalarından inip deponun uzak taraftaki güvenli kapısına yürüyen insanları başıyla göstererek. Her çeşit insan vardı. Anneler, üniversite öğrencileri, serseriler. Tipik manyak örnekleri. Kapıda görevli vampirler göze çarpıyordu. Claire bir tanesini tanıdı. "Evet," dedi Myrnin. "Eskiden Bishop'ın tarafındaydı. Amelie'nin kaybolduğunu söylediklerinden biri. Artık nerede olduğunu anladık. Vassily, Bishop'ın eski adamlarının birçoğunu işe almış."

"Ama ne istiyor ki?" dedi Eve. Para ödeyen insanlara tiksinerek baktı. "Bunların hepsi para için mi?"

"Milyonlarca dolar, bir vampir için güvenlik ve istikrar demek," dedi Myrnin. "Ve bağımsızlık. Amelie'den kaçıp Blacke'ye yerleşenler, Morganville'den ayrılmak isteyen tek grup değildi. Bishop'ın yandaşları Amelie'den korkuyor. Bu şehirden kurtulup kendi krallıklarını kurmak istiyorlar."

Bunları dalgınca söylemişti. Sanki daha önce çok düşünmüş -ya da uygulamış- gibi. "Her ne olursa olsun paranın sevgiden daha önemsiz bir motivasyon kaynağı olduğunu sanmayın. İnsanların aşk için yapmayacağı neleri para için yapabileceklerini bilseniz şaşırırsınız."

"İçeri girmeliyiz," dedi Eve.

"Şüphesiz," dedi Myrnin. "Ama seni hemen tanırlar. Claire daha zor tanınır. Benim yüzümü de kimse bilmez. Bence sen burada kal ve..."

Eve bakışlarıyla onu susturdu. "Bana şapkanı ver."

"Pardon?"

"Şapkanı diyorum. Paltonu da."

Myrnin ona şüpheyle bakıp istediklerini verdi. Eve şapkayla paltoyu alıp kokladı, yüzünü buruşturdu ve giydi. Palto ona büyük gelmişti, onda Myrnin'de durduğundan bile daha garip duruyordu. Şapka ise adeta başını yutmuştu. Claire beyaz yüzünün küçük bir kısmını ancak görebiliyordu.

Onu bir vampirden ayırt etmek imkansızdı.

"Ah," dedi Myrnin ilgiyle onu süzerek. "Senin kadar müstesna birinin böyle birden ortadan kaybolabilmesi büyük başarı."

"Sus da hazırlan," dedi Eve. "Kıçının kızarmasını istemiyorsan onu kaldırıp yürümen gerekecek."

Myrnin kendine bakıp kaşlarını çattı. "Olmadı. Yok, olmadı. Çok alakasız durdu." Claire onu durduramadan ceketini çıkarıp brokar yeleğiyle birlikte yere attı ve kırmızı gömleği ve siyah pantolonuyla kaldı. Korsanlara benziyordu. "Daha iyi, değil mi?"

"Kesinlikle," diye yalan söyledi Claire. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Eve arabadan inip başını eğerek kapıya gitti. Vampirler yüzüne bir kere baktıktan sonra onu sorgusuz sualsiz içeri aldı. Onu siyah çantaların ikisini birden alan Claire izledi. İstenen giriş parasını Myrnin cebinden çıkardığı *altın paralarla* verdi. Anlaşılan vampirler arasında yaygın bir durumdu çünkü görevli omuz silkip paraları cebine attı ve onlara birer plastik bileklik verdi. "İçeri kan sokamazsın," dedi bir tanesi bileklikleri sıkarken. "Salonun arka kısmında satış yapılıyor. Yarım litresi on dolar."

"Şaka mı bu?" dedi Myrnin. "Böyle bir fiyat..."

Claire onu çekiştirdi. Myrnin öfkeden deliye dönmüştü. "Ama çok yüksek," dedi Claire'e. "Ah, işte arkadaşın. Even. Ever mıydı yoksa?"

"Eve," dedi Claire. "Çantanı al. Ben bizimkileri taşıyorum. Shane'i bulmaya gideceğim. Sen Eve'le..."

"Gerek yok," dedi Myrnin ışıklar azalıp salonun kapısı güm diye kapanınca. Claire kapının kilitlendiğini duyar gibi oldu. Geç gelenler, insan ya da vampir olsun, dışarıda güneşin tadını çıkarmak zorunda kalacaktı. "İşte geldi."

Claire arkasına döndü. Ucuz, alüminyum tribünler salonun dört yanında on sıra yükseliyordu. Ortada bir platform, onun üstünde de boks ringi büyüklüğünde, kapısı açık duran demir bir kafes vardı. Sayısız parlak, beyaz ışık çeşitli açılardan kafesi aydınlatıyordu.

Vassily kafesin ortasına gelip kalabalığa el salladı ve dişlerini göstererek gülümsedi. Tribünler yarı yarıya doluydu. Claire yer değişikliğini herkese haber veremediklerini tahmin etti. Bunun bir önemi yoktu. Asıl para internet üstünden oynanan bahislerden ve üyelik ücretlerinden geliyordu.

Vassily neredeyse Myrnin'le tıpatıp aynı giyinmişti ama kıyafetler onda aptalca bir kostüm gibi duruyordu. Kablosuz mikrofonunu ağzına götürdü ve "Ölümsüz Dövüşler'e hoşgeldiniz, dostlar," dedi. "Ebedi hayatların ortaya konduğu, insanların aciz güçleriyle kahraman olmanın ne kadar zor olduğunu öğrendiği meydana hoşgeldiniz!" Tezahüratlar ve alkışlar yükseldi. Myrnin gözünü ayırmadan ona bakıyordu. Claire onun kolunu giderek daha büyük bir güçle sıktığını fark etti. "Ve şimdi karşınızda gecenin fani kahramanı. Çekiç Shane Collins! Daha önceki iki dövüşünü de kazandı. O bir avcı! Ona sıcak, ölümsüz bir hoşgeldin diyelim!"

Seyirciler coşkuyla alkışladı. Claire kendini her an rüzgarla savrulabilecek bir avuç kül gibi hissediyordu. Shane, *onun Shane'i*, kollarını havaya kaldırarak kafese girdi.

Gülümsemesine rağmen gözleri ölülerin gözlerine benziyordu. Bir zamanlar olduğu Shane'in hayaleti onu rahat bırakmıyordu sanki. Myrnin onu sıkı sıkı tutmasa Claire yere düşebilirdi. Aptalca bir şey yapmak istemiyordu ama kendi başına yürüyebileceğinden de emin değildi. Bu bir kabus olmalıydı.

Ve tabii ki daha da kötüye gidiyordu.

"Ona meydan okuyan," diye bağırdı Vassily, "yeni vampir, müzisyen, geleceğin şampiyonu Michael Glass! Bu bir intikam dövüşü, bayanlar baylar. Yılların intikamı! İşte şimdi..."

Vassily bahisleri artırmak için konuşmasını uzatmayı hesaplamıştı ama Shane'in başka fikirleri vardı. Kafesin içinde geniş bir çember çizdi ve doğal olamayacak bir hızla dönüp mikrofona konuşmaya çalışan Vassily'ye vurdu. Mikrofon Vassily'nin elinden düştü. Shane onu parlak ceketinin yakasından tutup yere fırlattı ve daha vampir ayağa kalkamadan onun tepesine çıktı.

Michael kollarını arkaya kıvırıp onu kaldırdı ve "Dur," dedi. Claire onu duyuyordu ama kalabalığın duyduğundan emin değildi. Herkes ayaklarını yere vurup bağırıyor, bütün sesleri bastırıyordu. Michael seyirciye oynamıyordu. Onun tek derdi Shane'le konuşmaktı. "Kardeşim, dur artık. Bu sen değilsin."

Shane gerçekten de durdu. Michael'a direnmedi ve gözlerini kapattı. Ne var ki onun ikna olduğunu düşünen Michael onu bıraktığında Claire, Shane'in dudaklarında bir tebessüm belirdiğini gördü. Bağırarak Michael'ı uyarmaya çalıştı.

Shane'in sesini çok net duydu. "O konuda yanılıyorsun, *kardeşim*."

SHANE

Bir süredir Vassily'ye haddini bildirmek istiyordum zaten. Onun Michael'ı övüp durduğunu görünce dayanamadım. Lanet olası Michael Glass. Bay Mükemmel. O sıradan bir vampir değil. Hayır. Hepsi birer Reinfeld olan, vampirlere yaltaklanan geniş bir sülaleden geliyor. Hatta Sam zaten...

Hayır. Michael'ın büyükbabasından bahsederken bir şey beni durdurdu. Sam'in bunu hak etmediğini biliyordum. Onu severdim. Onu herkes severdi.

Herkesin Michael'ı sevdiği gibi.

Vassily'yi yere sermek hoşuma gitti. İçimdeki kafa karıştırıcı nefret, suçluluk ve korku karmaşasına hiç bulaşmadan, sadece vücudumla düşünmek, beyni işin içine karıştırmadan bir role bürünmek, bir şeyler yapmak güzeldi. Ona tekme attım. Ayağınız çıplakken ayakucuyla tekme atamazsınız. Ayağınızın yanını ya da topuğunuzu kullanmanız gerekir.

Ben topuğu seçtim ve Vassily'nin kaburgalarının çatırdadığını hissettim.

Güzel.

Sonra Michael arkamdan gelip beni kaldırdı. Vassily kalkıp mikrofonunu aldı ve kapıyı arkasından kapatıp kafesten çıktı.

"Dur," dedi Michael telaşla. "Kardeşim, dur artık. Bu sen değilsin."

Michael beni tutarken gözlerimi kapatıp kaslarımı gevşettim. Sadece bir aptal buna kanardı ama her şeyi başarabileceğine inanmak Michael'ın hoşuna gidiyordu. Beni de pek zeki bulmuyordu.

Beni bıraktığını hissedince gülümsedim. "O konuda yanılıyorsun, kardeşim."

Muhtemelen bir yerlerden onu uyardılar ama bunu duyunca öne atlayıp kaçmak yerine kendimi geriye, onun üstüne attım. Birlikte yere düştük. Kalabalığın sesi kulaklarıma gök gürültüsü gibi geliyordu. Glory'nin varlığı kafamın içinde bir projektör gibiydi.

Benim kazanmamı istiyordu. Ne olursa olsun.

Önüme döndüm. Altımda kalan Michael kalkmaya çabalıyordu. Bu kez avantaj bendeydi. Onu bu şekilde tuttuğum sürece onun canını yakabilirdim.

Onun canını yakmak istiyordum.

"Shane!" diye bağırıyordu. Onu görüyordum ama gerçek anlamda değil. O bir siluetti, bir ses, bir rakip. Kim olduğu önemli değildi. O bir insan değildi. Yüzüne bütün gücümle vurdum. Defalarca. Her defasında koluma bir ağrı giriyor,

peşinden de midem bulanıyordu. Sanki sarhoştum ve kusmak üzereydim. Sonra bu his geçiyordu ve bir daha vuruyordum.

Son yumruğumda elimdeki bir kemiğin çat ettiğini hissettim. Küçük kemiklerden biriydi, önemsizdi ama acısı içime işledi. Birkaç saniye sonra zihnimin berraklaştığını hissettim.

Kafesin kapısını zorlayan bir kız gördüm. Yırtık pırtık bir palto giymişti. Kapının kilidiyle uğraşırken başındaki aptal, dev şapka düşünce parlak, siyah saçları, vampir beyazı yüzü ortaya çıktı. "Tanrım, Shane, kes şunu!" diye bağırdı Eve parmaklıklara vurarak. "Kes şunu! Ne yapıyorsun sen!"

Sanki Alyssa'yı görmüşüm gibi şoke oldum. Bir an gerçekten de onu gördüğümü sandım. Onu son görüşümdeki gibi güzel ve akıllıydı, her şeye hazırdı. Ölmeye de. Bir zavallı olduğum için, gücüm yetmediği için onu kurtaramamıştım. Ne kadar sıcak olursa olsun o kapıyı açabilmeliydim.

Başımı eğip baktım.

Yüzünü yaralamıştım ama yaralar iyileşmeye başlamıştı bile. Zeminde ve ellerimde kan vardı. Michael'ın yanaklarından hala damlıyordu. İnsan olsa hastanelik olurdu.

Karşı koymadığını fark ettim.

Kolay para.

Bir kere daha vurmak için yumruğumu gerdim. Kıpırdamadı. Başını da çevirmedi. "Senin suçun değil, dostum," dedi sadece. "Seni suçlamıyorum."

Nedense gerçekten duyduğum ilk sözleri bunlar oldu. Sanki babam konuşuyordu ve Lyss hayatımızdan çıktığından beri duymak istediğim şeyleri söylüyordu.

Suç bende değildi.

Olanlara engel olamazdım.

Doğrusu yangın da benim suçum değildi. Kimse kız kardeşimin yanına ulaşamazdı.

Ama o an olanlar... O an o kafeste olanlar benim suçumdu.

Gerileyip yere oturdum ve ona baktım. Mavi gözleri kıpkırmızı kesilmişti ama ona o kadar vurmama rağmen bana vampirlik taslamıyordu. Yaptıklarımı sineye çekecekti.

"Glory yüzünden," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi? Suç sende değil."

Glory. Etrafıma baktım ama onu göremedim. Beni ya da Michael'ı değil sadece eğlenmeyi düşünen yüzlerden oluşan bir deniz vardı sadece. Eve dışında. Eve parmaklığın diğer tarafından dehşetle bakıyordu. Bize değer veriyordu.

"Bishop burada," dedi Michael. "Benim işim bitince onu kafese getirecekler. Buna izin veremem. Burada, seninle kalmalıyım. Onu alt etmek için iki kişi olmalıyız. Anlıyor musun? Birlik olmalıyız, Shane."

Anlıyordum. Bu bir kabustu. Her an etkisi geçebilecek kötü bir büyüydü. Sonra her şey düzelecekti. Bunlar gerçek değildi.

Derken Claire'i gördüm.

Tribünlerin önündeydi. Myrnin sanki Eve gibi kafese koşmasın diye onu kolundan sıkıca tutmuştu ama Claire koşmaya çalışmıyordu zaten. Benim gibi o da donakalmış, kendi kabusuna hapsolmuştu. Bana bakıyor, beni görüyordu. Ben de kendimi gördüm. Ter ve çürük içinde, vahşi, öfkeli, acımasız.

Gördüklerim midemi bulandırdı.

Yuvarlanarak Michael'ın yanından uzaklaştım ve Claire'e döndüm. Belki elimin acısının da katkısıyla beynim uyanmaya ve haykırmaya başlamıştı.

Belki de Claire'in korkulu yüz ifadesini görmek yetmişti. Myrnin'in yanında olmasını bile umursamamıştım. Aksine, onu koruyabilecek birinin yanında olması beni rahatlatıyordu. Myrnin onu koruyabilirdi. Ona bir şey olmasına izin verirse onu öldürürdüm. Bunun farkındaydı.

Dudaklarının adımı söylediğini gördüm. Onu duymuyordum ama ses tonunu tahmin edebiliyordum. Hayalkırıklığını ve korkusunu adeta hissediyordum. Onu incitmiştim. O da beni incitmişti. Bu işi düzeltmeliydik. Buna mecburduk. Bu olanların sevdiklerimi mahvetmesine izin veremezdim.

Buna Michael pisliği de dahildi. Nefes nefese sırtüstü döndüm ve onun doğrulduğunu gördüm. Fazla açık renkli kanı çenesinden göğsüne damlıyordu. Üstü çıplakken beyaz teniyle bir hayaletten farksızdı ama o hala Michael'dı.

Hala benim arkadaşımdı. Dünyanın en kötü insanı gibi davrandığımda bile arkadaşım olarak kalmıştı.

Kendime gelip gelmediğimi anlamaya çalışarak bana bakıyordu. Ona başımı salladım ve yüzümdeki teri sildim. Üşümeye başlamıştım, az önceki gibi için için yanmıyordum. Elimi kasınca kırık kemiğin acısı bıçak gibi saplanıp öfkemin izlerini sildi.

"Dövüşmedin," dedim. "Tanrım, dostum, seni öldürebilirdim."

"Gerçekten öldürebileceğini sanma," dedi Michael. "Neyse, sonuçta öldürmedin." Etrafına bakıp Eve'i görünce yüzünde neşe dolu, tam anlamıyla gerçek bir gülümseme belirdi. Ama o gülümsemede yadırganacak bir şey de vardı. Neredeyse korku denebilecek bir şey. "Ben iyiyim, Eve. Kalıcı hasar yok."

Eve demir parmaklıkları yırtıp içeri dalacakmış gibi duruyordu. "Shane, ona zarar verirsen seni öldürürüm!"

Elimi yorgunca şöyle bir salladım. "Anladım, sağol. Burada kemiği kırılan benim."

Michael'la göz göze geldik. Kafasında bir plan oluşturuyordu. "Kapıdan uzaklaş," dedi.

"Neden?"

Ayağa kalktı. "Çünkü tekmeyle kapıyı kıracağım."

Kilidi kırıp kapıyı açmak için yedi vampir tekmesi gerekti. Eve fazla uzaklaşmadan biraz geri çekilmişti. Seyircilere baktım. Vassily ortadan kaybolmuştu tabii. Zaten orada oyalanmaya niyeti yoktu. Bahis paralarını alıp gitme derdindeydi. Ben ondan çekinmiyordum. O açgözlü bir budalaydı, önemsizdi.

Beni endişelendiren Gloriana'ydı çünkü o yakınlardayken hissettiğim uyuşukluk halen vardı. Şu anda bana odaklanmıyordu ama oradaydı.

Onu Eve'in boğazına yapışıp onu gotik bir insan kalkanı gibi önünde tutmadan bir saniye önce gördüm. Eve'in garip şapkası kargaşada ezilmişti. Kargaşa diyorum çünkü tribünlerdeki kalabalık bir gariplik olduğunu anlamaya başlamış, dışarı çıkmak istiyordu. Ne var ki oradan çıkış yoktu. Kapılar

kilitliydi. Vampirlerin çoğu Myrnin, Michael ve Gloriana'yı arkalarında bırakıp gitmişti.

Glory mavi gözleriyle Eve'in omzunun üstünden bana baktı. Ayağa kalkarken donakaldım. Zihnimi beyaz bir bulut kapladı. O kusursuz, yakıcı öfkenin içimde yine yükseldiğini hissettim. Beni tanıyordu. Nereye dokunacağını, neyin bana en büyük acıyı vereceğini biliyordu. Acıyı hissetmek için artık düşünmem bile gerekmiyordu.

Acı. Tabii ya.

Sağ elimle yere vurdum. Bir acı dalgası her yerime yayıldı. Öfke çatırdayıp erirken Gloriana'ya gülümsedim. "Çok beklersin," dedim. "Michael'ı öldürmemi istiyordun, değil mi? Ya benimsin ya kara toprağın manyaklığı yani. Ben sadece bir silahım. Bir terapiste falan git, kızım."

Güldü. "Sen başka işe yaramazsın, Collins. Senden sadece silah olur," dedi. "Düşmanları alt etmekten başka bir şey yapamazsın."

"Bana bu kadarı yeter," dedim. "Düşmanlar listeme en tepeden giriş yaptığını da bil. Senin için çok kötü oldu, sen ne dersin?"

Eve'in boğazını sıktı. Gözleri büyüyen Eve yakarır gibi önce bana, sonra Michael'a baktı. Michael kafesin merdiveninden onlara doğru ilerliyordu.

Glory'nin gücünün Michael'a bir tren gibi çarptığını hissettim. Michael yavaşladı ve... durdu. Sualtındaymış gibi elini Eve'e uzattı. Gloriana o tatlı, masum kahkahalarından birini attı. "Ona böyle bakmandan nefret ediyorum. Çok ya-

zık. O seni hak etmiyor, Michael." İşte o zaman, onun Eve'i Michael'ın gözleri önüne öldüreceğini anladım.

Michael'ın onu durdurması imkansızdı.

Buna gerek kalmadı. Eve gotik elbisesinin cebinden parlak bir şey çıkarıp kolunun altından Gloriana'nın göğsüne sapladı.

"Vay be," dedim. Tek seferde tutturmuşa benziyordu. Hedefinize dönükken bile bu hiç kolay değildi.

Gloriana, Eve'i de çekerek yere düştü. Ağzı çığlık atıyormuş gibi açılmıştı ama ses çıkmadı. Parlak kırmızı gözlerinden öfke taşıyordu. Hala Eve'in boğazını sıkmaya çalışıyordu.

Michael fırlayıp geldi ve gümüş kazığı Gloriana'nın altındaki beton zemine kadar itti. Sonra Eve'i kaldırdı ve ona dünya ikiye ayrılsa bile ayrılmayacaklarmış gibi sarıldı.

Güzeldi.

Gümüş bedenini kavururken, gördüğüm en güzel ve en tehlikeli vampirin, Gloriana'nın hareketsiz kalışını seyrettim.

İşi bitmişti.

Öfkemin az da olsa yüzeye çıkmasına izin verdim. Buhar olup sıcak, ürkütücü bir tatmin duygusuna dönüştü.

Tanrım, işte bu harikaydı.

"Shane?"

Claire son birkaç saniye içinde olanları görememişti. Bağrışarak koşan kalabalık yüzünden Eve'i gözden kaybetmişti. Kargaşa biraz dinince Eve'in Michael'ın kucağında olduğunu gördü. Gloriana göğsünde kazıkla yanlarında ya-

tıyordu. Claire kazığın gümüş olduğunu gördü. Vampir can çekişiyordu.

Oturup ağlayacak değildi. Onu ilgilendiren Michael'la Eve'in iyi olması ve Shane'in kafesin içinden hala Glory'ye bakmasıydı. Gözlerinde vahşi, kavurucu, yabanıl bir bakış vardı. Hemen sonrasında ise huzur galip geldi.

Myrnin hala Claire'i tutuyordu. "Hey!" deyip kolunu çekmeye çalıştı Claire. "Bıraksana artık! Ben iyiyim!"

Myrnin kaşlarını çatmış, aynı anda her yeri görmeye çalışıyordu. "Bence artık gitmeliyiz," dedi. "Şuradaki tuğlalarda kolayca delik açabilirim. Evet, gitmeliyiz. Senin çocuk iyi durumda. Herkes iyi. Glory hariç. Onun iyi olmadığı kesin. Açıkçası hiçbirimizin bunu umursadığını sanmıyorum. Başta da ben."

"Bıraksana!"

"Hayır," dedi Myrnin. "Sen benim sorumluluğumdasın. Burası tehlikeli. Bishop'ın nerede olduğunu bilmiyorum. Onu bulana kadar seni kendi haline bırakmak istemiyorum."

Claire elindeki çantayı yere bıraktı ve çantadan gümüş kaplı bir bıçak çıkardı. "Asıl tehlikeli olan ne, biliyor musun?" diye sordu. "Benim. Bırak beni."

Myrnin iç çekip gözlerini devirdi ve onu bıraktı. Claire çantayı yerden alıp kalabalığın arasına dalarak kafese koştu. Tanıdık yüzler de gördü, Claire'in erkek arkadaşının ölümü üstüne bahis oynamaya gelmişlerdi. Claire onları parçalamak istiyordu. Kare biçimindeki büyük kafesin basamaklarına ulaşmayı başardı.

Shane'in bakışları arasında kafese girip uçar gibi onun yanına geldi. Shane'e sarılmak, onun sıcaklığını, nemli tenini hissetmek dünyanın en güzel şeyiydi.

Shane derin bir nefes aldı ve bir daha bırakmamacasına sarıldı Claire'e. "Ben bir aptalım," dedi. "İğrenç biriyim. Benden kaçabildiğin kadar uzağa kaçmalıydın. Çok özür dilerim."

"Ben kaçarsam sen de benimle kaçacaksın," dedi Claire. "İyi misin?"

Shane sağ elini kaldırdı. Kızarmış ve biraz şişmişti. "Elim kırıldı," dedi. "Büyütülecek bir şey değil."

Claire onun elini iki eliyle tuttu ve yanağına götürdü. Shane ona arzuyla, en çok da umutla bakıyordu.

"Hiçbir şey olmamış gibi," dedi. "Hiçbir şey olmamış gibi bütün yaptıklarımı, söylediklerimi bir kenara bırakıyorsun. Tanrım, Claire..."

"Ah, hayır, aptal," dedi Claire. "Affedilmek için çabalaman gerekecek. Bu şefkatim karşılıksız. Çünkü seni seviyorum."

Shane gülümseyerek onu öptü. Soluksuz geçen birkaç saniye boyunca her şey yine yolunda gibi göründü Claire'e.

Sonra sirenler duyuldu.

"Ne oluyor?" dedi Shane. Tek bir siren değildi. Sirenlerden oluşan bir koro dalga dalga yankılanıyordu. Sanki şehirdeki tüm sirenler kulaklarında çınlıyordu.

Claire yavaş yavaş bir şeyleri anlamaya başlamıştı. Myrnin onu kolundan tuttu. "Şimdi gidiyoruz. İtiraz yok.

Amelie'yle Oliver ellerindeki tüm güçle birlikte geliyor. Bedenini, ruhunu ve özgürlüğünü korumak istiyorsan sızıldanmayı bırakıp *gel.* Onlar geldiğinde bu salondaki kimse güvende olmayacak. Önce vur, *sonra konuş* havasında olacaklar."

"Sızıldanmak mı?" dedi Claire şaşkınlıkla. "O ne..."

"Kelime seçimlerini mi tartışacağız şimdi?"

"Hayır," dedi Shane. "Seninle geliyoruz."

Ne var ki Myrnin açık duran demir kapıya döndüğünde basamaklardan biri gelip çıkışı kapattı.

Bishop. Nasıl oluyorsa videodakinden bile daha *genç* görünüyordu. Yaşı gittikçe eksiliyordu sanki. Ağzına ve gömleğinin koluna kan bulaşmıştı. Çılgın gözlerinde ölümsüz bir nefretle dişlerini göstererek gülümsedi ve "Gelsinler," dedi. "Kızım ibret olsun diye beni bir deliğe tıkıp aç bırakabileceğini sandı. Ben aynı şeyi bütün salona -hayır, *bütün şehre-* yapacağım. Kimse bu şehrin adını tir tir titremeden ağzına alamayacak. Kabus başlıyor. Uyanın ve keyfini çıkarın."

Myrnin dehşetle Bishop'a bakıp hemen geri çekildi ve Claire'i bıraktı. Dahası, Claire'le Shane'in arkasına geçti.

"Ne oldu, eski dostum?" dedi Bishop. Sakince arkasına uzanıp metal kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı. Sonra da bir daha açılmasın diye çerçevesini yamulttu. Bir kilitten çok daha etkili bir önlem. "Zekice planlar, aptalca oyunlar yok mu? Bana ihanetini unutmadım. El ve ayak parmaklarından başlayarak seni yavaş yavaş parçalayacağım. Senin

şu küçük insanların zaten saniyelik iş. Amelie geldiğinde onların kanını senin kafatasından içiyor olacağım."

"Hala kaçabilirsin," dedi Claire. Konuşacak gücü bulduğuna inanamıyordu, bir şekilde bulmuştu. Korkuyordu ama o kadar da değil. Gördüğü onca şeyden sonra Bishop karşılaştığı en korkunç şey değildi. "Bir duvarı yıkıp o kargaşada ortadan kaybolabilirsin. Amelie seni bulursa öldürür. Bunu biliyorsun."

"Oliver'ın beni ibret için kullanmanın doğru bir strateji olmadığı konusunda onu çoktan ikna etmiştir," dedi Bishop. Adım adım yaklaşıyordu. "Beni anında öldürmek isteyecektir. Ama bu konuda hepsinden üstünüm. Yaşayan en büyük katilim ben."

"Evet, pek endişeli görünmüyorsun," dedi Shane.

"O küçük, havasız hücrede bu dünyadaki yerimi düşünmek için çok vakit buldum. Ne yiyecek vardı ne duyacak, hissedecek, dokunacak bir şey. Sonsuz bir karanlık. Neyi anladım, biliyor musunuz?"

Shane başını iki yana salladı. Claire gümüş bıçağı hala elinde tuttuğunu fark etti. Siyah çantayla Shane'i dürtüp onun dikkatini çantaya çekti.

"Ölümüne aç kalmayı da atlatırsam, Amelie'nin yapabileceği her şeyden kurtulabileceğimi anladım," dedi Bishop. "Vassily'ye ya da Gloriana'ya ihtiyacım yok. Bu şehri ele geçirmek için bir ordu gerektiğini sanıyordum. Onlar da bana bu orduyu temin ediyordu. Vampirleri gözünü kırpmadan öldürecek, senin gibi insanlardan oluşan bir ordu, Shane.

Ama onlara ihtiyacım yok. Hiçbirinize ihtiyacım yok." Kırmızı gözleri alev alevdi. "Beslenme kaynağı olmanız dışında."

Shane eğilip çantadan bir yaylı tüfek çıkardı. Tüfek kurulu değildi. Kurmak birkaç saniye sürerdi ve Bishop bu süreyi onlara vermeyecekti.

Tek bir hareketle tüfeği parçaladı ve Shane'i parmaklıklara doğru savurdu.

Claire çığlık attı. Başını demir parmaklıklara çarpmak Shane'i öldürebilirdi... Vassily'nin verdiği içecek olmasaydı. Shane sadece afallayıp yere düştü ve inleyerek ayağa kalkmaya çalıştı. Bishop onu iki kere tekmeledi. Bir karnından bir başından.

Claire hesapsızca Bishop'a doğru koştu. Vampir onu yakalamak için güçlü, beyaz elini uzatınca Claire bıçağı savurdu. Onun neresini kestiğini bilmiyordu ama Bishop irkilip geriledi, sonra Claire'in peşinden geldi.

Shane ayağa kalkamasa da yerde yuvarlanabilirdi. Öyle yaparak Bishop'ın önüne geçti. Bishop ona takılıp düştü ve mengene gibi elleriyle Shane'in başını tuttu.

Claire onu durdurmak istedi ama yeterince yaklaşamadı. Bıçağı kullanarak onun Shane'in boynunu kırmasını geciktirdi ama daha fazla yaklaşırsa kendisi de ölürdü.

Bishop'ın istediği de buydu. Biri seyrederken diğerini öldürmek.

"Hey!" diye bağırdı Eve parmaklığın diğer tarafından. Elinde bir şey vardı. Uzun, ince ve keskin bir şey. "Kafanı kaldır, Claire'cik!" Claire onun fırlattığı şeyi yakaladı.

Bir kılıçtı. Eve'in Oliver'a karşı kullandığı kılıçlardandı.

Claire'in elindeki kılıcın ucu yuvarlak değil, sivriydi. Üç kenarlı gövdenin kenarları da keskindi.

Claire kılıcın kabzasını kavrayıp hamlesini yaptı. Muhtemelen iyi bir hamle değildi, dengeli sayılmazdı ama *hızlıydı*.

Kılıcın ucu Bishop'ın gırtlağına geldi.

Bishop, Shane'i bırakıp kılıcı kavradı. Claire ise kılıcı bırakıp Shane'i ayağından tutarak kafesin diğer tarafına sürükledi. Hemen geri döndü ama Bishop kılıcı çıkarmıştı. Shane'in doğrulma denemesi yine başarısızlıkla sonuçlandı.

Hala ayakta olan tek kişi Claire'di.

Myrnin. O ne yapıyordu? Yere eğilmiş, çantasını karıştırıyor, Claire'i ve karşılarındaki ölümcül tehlikeyi görmezden geliyordu. *Aptal, korkak, hain...*

Claire ona bakmadı bile. Zamanı yoktu. Bishop kılıcı bir kenara savurdu ve Claire'e gülümsedi.

"On saniye sürecek," dedi. "Uzatmak isterdim ama kızım bekliyor. Daha tüm şehri yok edeceğim. Sana istediğim kadar vakit ayıramam."

Bir adım yaklaştı.

"Claire," dedi Myrnin arkadan. Sesi dalgın ve sakin geliyordu. "Eğilir misin lütfen?"

Ona güvenmek için hiçbir sebep yoktu ama Claire kendini yere attı.

Zemine çarptı ve başını kaldırıp baktı. Myrnin, Claire'le Shane'in ortasında dimdik ayaktaydı. Elinde pompalı tü-

feğe benzer çılgın bir silah, ayağının dibinde Nike çantası vardı. Silahı Bishop'a doğrultmuştu.

"Görünüşe bakılırsa yanlış silah getirmişsin, Bishop. Teslim oluyor musun?"

Bishop kılıcı Myrnin'in göğsüne öyle hızlı sapladı ki Claire onun hareket ettiğini fark edemedi bile.

Myrnin kıpırdamadı ve tetiği çekti.

Patlama sesi kafesin parmaklıklarını zangırdattı. Claire bir an her şeyin ters gittiğini sandı çünkü ortalık toz dumandı ve Bishop hala ayaktaydı.

Derken vampir yere kapaklandı. Pençe gibi elleri Shane'in yüzünü sıyırmıştı. Hızla yanmaya başladı. Napalm bombasıyla vurulmuşa benziyordu. O bağırarak debelenirken Myrnin göğsündeki kılıcı sakince çıkardı ve tüfeği doldurdu.

"Acıttı," dedi. "Ama tahminimce bunun acıtacağı kadar değil." Tüfeği doğrulttu, sonra durup Claire'e baktı. "Erkek arkadaşını kafesten çıkarsan iyi olacak."

Claire yutkundu. "Kapı kilitli."

Myrnin çıkışa gidip kapıya tekme attı. Menteşeler gevşeyip çatırdadı. İkinci tekme, kapıyı bir konserve kutusu gibi metrelerce öteye uçurdu.

"Dışarı," dedi Myrnin kenara çekilerek. Claire, Shane'e destek oldu ve birlikte Bishop'ın üstünden atlayıp kapıya yürüdüler.

Dışarı çıktıklarında Claire dönüp içeri baktı. Myrnin, Bishop'ın yanına dönmüş, göğsüne nişan almıştı.

Bishop kanlı dişlerini gösterdi. Parça parça eriyip biçimsiz bir kütleye dönüşüyordu. Claire o acıyı tahmin bile edemiyordu.

"Sende o cesaret yok," dedi ve öksürerek kan tükürdü. "Hiçbir zaman da olmadı. İşini küçük kıza yaptır. O senden çok daha cesur."

Myrnin kaşlarını havaya kaldırarak ona baktı, sonra tüfeği kaldırıp omzuna dayadı. "Ah, galiba doğru," dedi. "Amelie'ye yavaşça, acı çekerek öldüğünü söylemek hoşuma gidecek. Kendi başına öl, baş belası yaratık."

O bir dakika geçmek bilmedi. Bishop hiç bağırmadı. Ondan geriye kalan iskelet de kafesin ortasındaki bir kül yığınına dönüştü.

Myrnin eğilerek parmaklıklara yaslandı. Claire tekrar kafese girdi ve gidip Myrnin'in omzuna dokundu. "Neden ateş etmedin?"

Myrnin cevap olarak tüfeği Bishop'ın küllerine doğrultup tetiği çekti.

Hiçbir şey olmadı. Kuru bir çıt sesi çıktı sadece.

"Saçmaları fişeklere doldurmamışım," dedi. "İçlerinde yuvarlak, gümüş saçmalar olmalıydı."

"Ama o ilk şeyin işe yarayacağını biliyordun."

"Aslına bakarsan," dedi Myrnin alçak sesle. "O fişekleri doldurmayı da unuttuğumu sanıyordum. Bak sonucunda ne oldu."

Dış kapılara gürültüyle vurulunca kalabalık panik halinde sağa sola kaçıştı. Myrnin iç çekip kendini demir çu-

buklardan itti ve Claire'in peşinden kafesten çıktı. Claire, Shane'in sağlam elini tuttu. Glory'nin yanık bedeninin yanındaki Eve'le Michael'ı buldular. Kızdan geriye küle bulanmış sarı saçlar kalmıştı.

"Beni izleyin," dedi Myrnin. "Birbirinizden ayrılmayın. Bu arada, bir daha sizle hiçbir yere gitmem. Hepiniz manyaksınız."

Demir bir çubuk alıp birkaç saniye içinde duvara onlarca kez vurdu. Tuğlaların arasında bir delik açıldı.

Claire ve Shane delikten birlikte geçti ve karşılarında onlara doğrultulmuş silahlar görünce donakaldı. Bir yığın polis bağırarak durmalarını söylüyordu. Ellerini duvara dayadılar ve aranıp kelepçelenmeyi beklediler.

Claire arkasına baktı. Amelie'yle Oliver yanlarında sayısız vampirle polislerin arkasındaydı. Amelie boş bir ifadeyle dümdüz önüne bakıyordu. Oliver ise *gülümsüyordu.* Emirler yağdırıyor, vampir gruplarını sağa sola yönlendiriyordu. General askerleri yönetirken kraliçe sakince zaferi bekliyordu.

Myrnin duvardaki delikten çıkıp polislere düşmanca baktı ve Amelie'ye coşkuyla el salladı. "Merhaba! Sevgili baban artık ne yazık ki çok fena ölü," diye seslendi. "Bir de dağıtım sistemimin asla çalışmayacağını söylüyordun!"

Amelie gözlerini kırpıp ona odaklandı. "Ne dedin sen?"

"Ölü diyorum," dedi Myrnin üstüne basa basa. "Hürmetli atan artık yok. Toza dönüştü. Kimsenin onun yasını tutacağını sanmıyorum. Kendin bak. Göreceğin şeylerin

Bishop'tan kalanlar olduğuna yemin ederim. Şimdi lütfen bu aptallara silahlarını indirmelerini söyler misin? Vakitlerini boşa harcıyorlar."

Claire gülmemeye çalışarak öksürürken Shane'in güldüğünü duydu ve birden güneş doğmuş gibi oldu.

Amelie yanlarından geçerek çıktıkları deliğe girdi. Oliver hemen koşup ona katıldı. Elinde bir *pala* vardı. Vampirlerin dünyasında kılıç hala popüler bir silahtı anlaşılan. Özellikle de gümüş kaplıysa. Kafa uçurmak her zaman işe yarıyordu.

Michael'la Eve birkaç saniye sonra göründü. Eve onları tutuklanmak üzere gibi görünce güldü. "Ne bu haliniz? Kafeslerle senin derdin ne, Shane? Niye uzak duramıyorsun?" Eve bunları söylediğine belki de anında pişman olmuştu ama Shane omuz silkti.

"Amelie beni hapse atmak isterse atar. Dövüşlere gönüllü katıldım. Birkaç vampiri fena patakladım. Michael'a da zarar verebilirdim."

Michael kollarını göğsünde birleştirerek duvara yaslandı. O şapşal şapkayı takıyordu. Şapka ayakaltında kalıp ezildiğinden artık daha da kötü durumdaydı. Üstünde de o eski trençkot vardı. Gülümsedi. "Pardon, ne dedin? Bana mı zarar verecekmişsin?"

"Dostum, ağzını yüzünü dağıtacaktım." Shane bununla gurur duymaması gerektiğini fark etmişe benziyordu. "Bundan dolayı özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Elimi bile kaldırmadım, Shane."

"Evet, biliyorum ama..." Sustu.

tg: kaktusunx

Michael gülümsemeyi bırakıp ona birkaç saniye daha baktı, sonra başını sallayıp doğruldu. "Bunu sonra konuşuruz. Üzüleceğin doğru. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Shane. "Şu an da ne kadar üzgün olduğumu anlatamam."

Ama Claire anlıyordu. Shane'in gözlerini ve o gözlerdeki yaşları görüyordu.

Ve utancı.

Ona sarıldı. "Geçecek," diye fısıldadı. "Bunları atlatacağız."

Shane derin bir nefes alıp kendini ona bıraktı.

16

Sonuçta on yedi vampir yakalanmıştı. Vassily'nin de aralarında olması Claire'i şaşırttı. Öğrendiğine göre Frank onun banka hesaplarını kilitlemişti. Vassily parasını kurtarmaya çalışırken çok vakit harcamıştı. Onun en büyük derdi her zaman paraydı zaten. Nihayet pes ettiğinde Morganville şehir sınırlarındaki barikatlardan kaçmak için çok geçti. Kendini Amelie'nin önünde diz çökerken buldu. Oliver elinde kılıcıyla yanı başındaydı. Vassily af dileyip yalvardı ama Amelie hiç etkilenmedi.

Claire boyun vurulma işlemleri başlamadan kaçtı. Daha sonra, on yedi kişiden dördünün suçlu bulunduğunu duydu. Kimse onlara ne yapıldığını söylemedi ama buna zaten gerek yoktu. Claire tahmin edebiliyordu.

Shane, Amelie'yle Oliver'ın önünde kapalı bir duruşmaya çıktı. Yanlarında resmi şehir konseyi üyesi olarak Belediye Başkanı Richard Morrell da vardı. Claire içeri alınmadı.

Myrnin de öyle. Gerçi o zaten gelmeye tenezzül etmezdi. Claire bekleme odasında Eve, Michael ve Amelie'nin asistanı Bizzie O'Meara'yla oturup haber bekledi.

Kapılar sonunda açıldı. Amelie'yle Oliver çıktı ve onları görmezden gelerek yanlarından geçip gitti. Arkalarından Richard göründü. Başı ağrıyormuş ve şehirde hiç aspirin kalmamış gibi bir hali vardı ama öfkeli ya da üzgün görünmüyordu. Bu iyiye işaretti.

En son Shane geldi. Hiç değilse kelepçeli değildi. "Bu kadar endişelenmene gerek yok. Göz hapsindeyim," dedi Claire'i görünce.

"Nasıl bir göz hapsi?" Shane onun uzattığı eli sol eliyle tuttu. Sağ eli sıkıca sarılmıştı ve acıyor olmalıydı çünkü Shane onu pek hareket ettirmiyordu.

"Aptalca ya da kötü bir şey yapmaman gereken türden," dedi Shane. "Herkes Glory'nin zihnimi bulandırdığını kabul ediyor ama herkes düzeldiğime inanmıyor. Artık vampirlerle dalaşmayacağımı ispatlamam gerekiyor."

"Of, Shane. Sen onu on iki yaşından beri yapıyorsun," dedi Eve. "Kırılması zor bir alışkanlık olacak."

"Ne demek istediğimi sen de anladın." Shane bir an Claire'in gözlerine baktı. "Haklılar. Hala öfkeliyim. Galiba biraz zamana ihtiyacım var."

Michael ayağa kalktı. "Benimle bir sorunun var mı?"

"Hiç yok, dostum. Keşke... olduğun şey olmasaydın. Ama her zaman benim kardeşimsin." Titrek bir nefes aldı. "Benim de içimde bir şeyler olmasaydı Gloriana bunları

bana yaptıramazdı. Yetiştirilme şeklim, babam... Vampirlerden hep nefret ettim. Her konuda onları suçladım. Sana bakıp da bunları düşünmemek benim için zor. Deniyorum. Elimden bu kadarı gelir."

Michael sol elini uzattı. Shane onun elini sıktı, sonra da ona sarıldı.

"Sen benim kardeşimsin," dedi Michael.

"Ne kardeş ama."

"Kardeşler kavga eder." Michael omuz silkti. "Ama unutma, istesem seni fena benzetirdim."

"Anca rüyanda, sivri dişli."

Onlar konuşurken Claire, Amelie'nin koridorda Oliver'la alçak sesle bir şeyler konuştuğunu fark edip o tarafa gitti. "Madam?" dedi. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Umarım iyilik istemeyeceksindir. Şu an kendimi pek cömert hissetmiyorum." Amelie yorgun ve huysuz görünüyordu. Richard gibi onun da kocaman bir aspirine ihtiyacı vardı anlaşılan. "Söyle hadi."

"Şey, MIT'den bir yetkili beni aradı."

"MIT," diye tekrarladı Amelie. "O da ne?"

"Gitmek istediğim harika bir üniversite. Beni kabul etmişler. Kayıt yaptırabileceğimi söylediler."

Amelie yavaşça kaşlarını çattı. "Ne zaman?"

"Önümüzdeki yılın başında."

Sessizlik. Claire dilini tutup bekledi. Amelie düşünüyordu ama bir yandan da Claire'i sınıyordu. Onun gergince bir şeyler gevelemesini bekliyordu. Claire bunu yapmayacak,

hiç zayıflık belirtisi göstermeyecekti. Amelie'nin sessizliğine ve bakışlarına aynen karşılık verdi.

Kurucu gülümsedi. Zor algılanır bir gülümsemeydi ama gerçekti. Ağır ağır başını salladı ve "Asıl soru şu," dedi. "Bu MIT dediğin yere sen gitmek istiyor musun?"

"Hayatım boyunca bunu istedim," dedi Claire. "En büyük hayalimdi."

Amelie onun geçmiş zamanda konuştuğunu gözden kaçırmamıştı. "İstedim. Hayalimdi," dedi.

"Gitmek zorundayım. Bu hayatta bir kez karşılaşılacak bir fırsat. Şimdi gitmezsem bir daha almazlar. Oraya girmeye çalışan sayısız başarılı insan var."

"Peki," dedi Amelie. "Ne yapman gerektiğini düşünüyorsun?"

"Morganville'den ayrılmak için sizden izin istemem gerekiyor," dedi Claire. "Belki de kalıcı bir izin."

Amelie birkaç saniye düşüncelere daldı. "Senin gibi birinin benim iznime ihtiyaç duyduğuna mı inanıyorsun? Morganville'in sırlarını biliyorsun. Belki Myrnin hariç herkesten daha kolay kaçabilirsin. Fark edilmeden şehirden çıkmanın birçok yolunu biliyorsundur."

Biliyordu ve Amelie bunun farkındaydı. Claire bunu ne onayladı ne de reddetti. Sadece bekledi. *Komik*, dedi içinden. *Bir yıl önce olsa tir tir titrerdim.* Şimdiyse hiç korkmuyordu. Amelie istediği an onu öldürebilirdi. Bu güce hep sahipti. Korkmanın bir anlamı yoktu. Birden aklına Gina'nın karşısına dikilen Miranda geldi. Yumruk yiyeceğini biliyor-

du. Ama bazen biraz acı ve kanın alternatiflerden daha iyi olduğunu da biliyordu.

"Sana şunu yap diye bir emir vermeyeceğim, Claire," dedi Amelie. "Boşuna olur. Sen ne istersen onu yapacaksın, ben de yapmam gerekeni. Umalım da isteklerimiz fazla çelişmesin. Oldu mu?"

Yürüyüp gitti. *Ne yapmayı düşündüğünü* sormamıştı bile.

Ama Claire zaten biliyordu. Arkadaşlarının yanına döndü. Shane mıknatısla çekiliyormuş gibi hemen ona yaklaştı.

"Eve gidebilir miyiz?" diye sordu Claire.

"Bana uyar," dedi Shane. "Haftada dört gece kamu hizmeti yapacağım ama bugün değil. Galiba bu gece okulu kırmama göz yumdu." Sağ elini kaldırdı. "Gerçi zaten bir kırığım var."

Eve üfleyerek ona tekme attı. "Şu an seni öldüremeyecek kadar yorgun olduğuma dua et. Bu espri anlayışına katlanmak zorunda değilim."

"Ben katlanırım," dedi Claire gülümseyerek. Omzundan yük kalkmış gibiydi. Eve gidecek ve hayatını değiştirecek telefon görüşmesini yapacaktı. İyiye doğru olacaktı bu değişim.

"Sen neden gülüyorsun?" diye sordu Shane.

"MIT'ye gitmeyeceğim," dedi Claire ve onu öptü. Shane şaşırdı ama öpücüğe karşılık verdi.

"Tabii ki gideceksin," dedi. "Amelie izin verdiği an gidiyorsun. Bu konuda bana söz vermiştin."

Shane'e bakınca coşkusu biraz dindi. Gerçekten de söz vermişti. Şimdiyse o an gelmişti ve Claire gitmek istemiyordu.

Cep telefonu çalıp onu düşüncelerinden kurtardı. Dişlerini sıkarak ekrana baktı. Myrnin'di ve tabii ki en olmadık zamanda arıyordu.

Claire tuşa bastı ve "Merhaba, Myrnin," dedi. Shane bir adım gerileyip başını çevirdi. Demek o kıskançlık duygusu tamamen yok olmamıştı. Claire ona ihanet etmese de Shane öyle hissediyordu. Zamana ihtiyaçları vardı. Bu şartlarda MIT'ye gidebilir miydi? Hayır. Hayır, kesinlikle gidemezdi.

Myrnin hararetliydi. Claire buna da şaşırmadı. "Teslimatımı yine unuttular," dedi. "Elimde hiç sıfır pozitif kalmadı. Bana içecek getirir misin lütfen?"

"Şimdi mi? Ben de eve..."

"Şimdi. Yoksa daha sonraki uygunsuz davranışlarım için özür dilemem." Myrnin cevap beklemeden kapattı. Zaten Claire'in, Myrnin birilerini yemeden önce ona kan götürmekten başka şansı yoktu.

"Rota mı değiştiriyorsun?" dedi Shane.

"Kendim giderim. Siz eve gidin."

"Olmaz. Ben de geleceğim," dedi Shane. "Ondan da özür dilemeliyim. Söylediklerim..."

"Ona söylemedin ki."

"Yine de özür dilemem gerekir. Hayatımızı kurtardı."

Claire buna pek memnun olmadı. Myrnin, Shane'in gelmesinden hoşlanmayacaktı. Ayrıca ortada Frank gibi bir

sorun vardı. Gerçi oğlu oradayken kendini göstermesi için deli olması gerekirdi, değil mi?

Shane'le birlikte kan bankasına uğrayıp Myrnin'in laboratuvarına gittiler.

İçerisi yine keşmekeşti. Myrnin ellerini arkasına atmış, masalardan birinin arkasında dimdik duruyordu. Beyaz önlüğünü Hawaii gömleğinin üstüne giymişti. Dünyanın en güvenilmez bilimadamı nasıl görünürse öyle görünüyordu.

"Selam," dedi Claire. "Getirdik." Myrnin kıpırdamadı. Bir şey de söylemedi. Claire kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

Omuzlarını hafifçe oynatıp gözlerini kırptı ve duygusuz bir sesle, "Açım," dedi. "Oraya bırakın."

"Buraya mı?" dedi Shane. Myrnin cevap vermeyince omuz silkip torbayı bıraktı. "Tamam. Fast food geldi. Biz gidiyoruz."

"Özür dilemek istediğini sanıyordum," dedi Claire fısıltıyla. Shane dişlerini sıkıp ona anlamını çözmesi zor bir bakış attı.

"İstiyordum," dedi. "Artık istemiyorum. Ona yumruk atmamaya çalışmak bile sınırlarımı zorluyor. Gidelim, olur mu? Daha fazla böyle hissetmek istemiyorum."

"Durun," dedi yeni bir ses. Bir kadın sesiydi. Myrnin başını hızla o tarafa çevirirken Claire gözlerini kırpıştırdı. Kim. Kim gölgelerin arasından çıkıp onlara doğru geldi. "Onunla geleceğini biliyordum. Merhaba, Shane."

En az Claire kadar şaşıran Shane gözlerini kırpıştırdı. "Şey, merhaba." Claire'e döndü. "Nereden çıktı bu?"

Claire olanları anlatma fırsatı bulamamıştı. Kim'in şehirden kaçmaya çalışacağını düşünmüştü, oraya geleceğini değil. Neden gelsindi ki?

"Myrnin, o burada ne yapıyor?" diye sordu Claire. Myrnin'in misafir kabul etmesi alışılmadık bir şeydi. Özellikle de Amelie'nin, kesin olarak tutuklanmasını istediği misafirleri.

"Canı ne isterse onu yapıyor," dedi Myrnin hafifçe dönüp kollarındaki gümüş zinciri göstererek. Zincir dirseklerinden bileklerine kadar dolanıyordu. Bir kısmı kumaşa denk geliyordu ama kalanı Myrnin'in kollarını yakıyordu. "Şunları çıkarırsanız çok memnun olurum."

"Ama nasıl..."

"Teslimatçımmış gibi yaptı," dedi. "Ben imza atmakla meşguldüm. Benim suçum değil, Claire."

Kim hala onlara doğru yürüyordu. Hayır, Shane'e doğru. Büyülenmiş gibi ona bakıyordu. "Çok iyi görünmüyorsun," dedi. "Duyduğuma göre Bishop az daha seni öldürüyormuş."

"Hala ayakta olan benim," dedi Shane ve fazla yaklaşan kızı durdurmak için elini kaldırdı. "Dur bakalım. Kucaklaşacak değiliz."

"Hayır, kucaklaşacağız," dedi Kim. "Sen ve ben, Shane. Çok daha önce birlikte olmalıydık. Tek yapmamız gereken araya karışanlardan kurtulmak."

Shane gözlerini ardına kadar açarak Claire'e döndü. "Hayır..."

Havada bir *ok* parladı ve ıslık çalarak onlara doğru geldi. Shane duraksamadan Claire'i itince ok onun koluna saplandı. Claire yüzüne kan sıçradığını hissetti.

Shane dönerek yere düştü.

Oku kim atıyordu? Claire saklanmak için harekete geçti. İkinci bir ok gelip duvardan sekince olduğu yerde kaldı.

Kim acımasızca gülümsüyordu. "Arkadaşsız gelmem," dedi. "Çocuklar?"

Claire çölde onu kurtaran cipte iki adam olduğunu hatırladı. İşte şimdi karşılarındaydı. Kamuflaj giysileri içinde gölgelere saklanmışlardı. İkisinde de yaylı tüfekler vardı.

"Arkadaşlar mı?" dedi Claire. "Senin arkadaşın yok, Kim. Sen arkadaşlarını sırtından vurursun."

"Vurun onu," dedi Kim. Adamlardan biri nişan alıp ateş etti ama Claire son anda eğilmeyi başardı. Ok saçlarını sıyırarak geçtikten sonra Claire bir laboratuvar masasının arkasına sindi.

Kim gözlerini devirdi. "Yuh size. *Onu* bile vuramıyor musunuz?"

Myrnin neredeyse unutulmuştu ama birden kırılan metal sesi duyuldu. Kim ürkerek o tarafa döndü. "Zayıf halka," dedi Myrnin. "Tam da denk düştü." Kim'i görmezden geldi ve laboratuvarda zikzak çizerek bir köşeye koştu. Oradaki kamuflajlı adamın bağırdığını duydular. Bir daha da sesi çıkmadı. Diğeri Myrnin'i vurmaya çalıştı ama onun sonu da pek iyi olmadı. Myrnin, Kim'e doğru koşuyordu ki kız yanındaki masada duran yaylı tüfeği alıp onu göğsünden vurdu.

"Yine mi..." diye mırıldandı Myrnin geriye sendeleyerek ve yere düştü. Göğsündeki tahta ok onu öldürmezdi ama hareketsiz bırakacaktı.

Kim tüfeği masaya attı.

"Dur," dedi Shane acıyla. Claire onun ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. "Dur artık. *Ne yapıyorsun?*"

"Yaralandığın için özür dilerim. Sana nişan almıyorlardı," dedi Kim. "Seni öldürmek istemiyorum, Shane. Seni çok uzun zamandır düşünüyorum."

"Sen *manyaksın*," dedi Shane samimiyetle. "Seni sevmemi bekliyorsan..."

"Beni zaten seviyorsun." Kim bundan çok emindi. "Tek sorun aramıza onun girmesi."

"İnan bana, bu yüzden değil."

"Beni istemediğini mi söylüyorsun yani?"

"Aşağı yukarı."

Kim pantolonunun cebinden bir tabanca çıkardı ve Shane'e nişan aldı. Shane kıpırdamadı. Belki de kıpırdayacak hali yoktu.

"Ya şimdi?" dedi Kim. "Şimdi istiyor musun?"

Shane içini çekti. "Kanser olmayı istediğim kadar. Tetiği çekebilirsin yani."

Çekecekti de. Claire bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Ne var ki Frank Collins, Kim'in bir karış önünde birden ortaya çıktı.

Kim korkuyla çığlık attı. Manyaklar bile, böyle bir suratla aniden burunlarının dibinde beliren hayaletlerden korkardı.

"Oğlumun kılına bile zarar veremezsin," dedi Frank.

Shane'in de gözleri faltaşı gibi açıldı. "Baba?" Gözlerine inanamıyordu ama babasının düz, siyah-beyaz görüntüsünü o da görüyordu. Katiliyle aralarında duruyordu işte.

Kim ateş etti ama Shane'i en az yarım metre ıskaladı. Claire olanca hızıyla koşup kitaplardan, sağa sola atılmış giysilerden, cam kaplardan oluşan labirenti aştı ve Myrnin'in tehlikeli gereçleri koyduğu dolaba ulaştı.

Eve'in Claire'e yaptığı gümüş kazıklar da oradaydı. Myrnin onlara el koyup hepsini dolaba kaldırmıştı.

Claire kazıklardan birini aldı ve tabancayı yine doğrultan Kim'e fırlattı. Kafasına gelen kazık onu öldürmedi tabii ama tek dizinin üstüne çökmesine neden oldu en azından.

"Kelepçe ikinci rafta!" diye bağırdı Frank Collins, Claire'e dönüp. "Çabuk ol!"

Claire kelepçeyi buldu. Gümüştü ama işe yarardı. Kalkmaya çalışan Kim'i yakalayıp yere yatırdı ve kelepçeledi. Kız bağırıp çağırıyor, tekme atmaya çalışıyordu ama Claire onu bırakmadı. Kim'in başını yere vurmak istiyordu. Devamını getirmekten korktuğu için bunu bile yapmadı. Öfkeden zangır zangır titriyordu.

Başını kaldırınca Shane'in onlara dehşet içinde baktığını fark etti. Bir an o bakışların sebebini anlayamadı. Myrnin olamazdı, Shane onu umursamıyordu. Kim için endişelenecek hali de yoktu...

Adrenalin seviyesi düşerken Claire onun neye baktığını anlayıp donakaldı.

Babasına bakıyordu.

Frank Collins'e.

Kahramanca öldüğünü sandığı adamın siyah-beyaz hayaletine.

"Merhaba, oğlum," dedi Frank. Laboratuvarın çeşitli yerlerindeki ve cep telefonlarındaki hoparlörlerden gelen sesi şefkat doluydu ama hiç insansı değildi. "Bu şekilde öğrendiğin için özür dilerim. Böyle olsun istemezdim. Hiç öğrenmemeni istiyordum."

Shane omzundaki oku unutmuş gibiydi çünkü gördükleri onun canını daha çok yakıyordu. Bir adım attı. Bir adım daha. Sonra da yere yığıldı. Claire işte o zaman Kim'in kafasını yere vurdu -bir dakikalığına debelenmemesini sağlayacak kadar- ve Shane'in yanına koştu.

Frank Collins yerinden kımıldamamış, belli bir mesafede kalmıştı. "Oku çıkarma," dedi. "O iş hastanede yapılmalı. Bir atardamara zarar gelmiş olabilir."

"Sen öldün," dedi Shane. "Öldün."

"Hala ölüyüm," dedi Frank. "Bu sadece bir görüntü, oğlum. Ben aslında burada değilim."

"Buradasın." Shane'in boğazında şok ve üzüntüden oluşan bir lokma kalmıştı adeta. Yutkunamıyordu. "Bunu o yaptı. Seni Myrnin geri getirdi. *Makinesi* için."

"Myrnin'i suçlama. Ya ben ya Claire olacaktı. Ben olmayı tercih ederim."

Shane başını iki yana salladı. Artık babasına ya da Claire'e bakmıyordu. Gözleri kotundaki kan lekesindeydi.

Yaşadığı şokun etkisiyle gözleri irileşmiş, yüzü bembeyaz olmuştu.

"Shane, ambulans çağırıyorum," dedi Claire. "İyileşeceksin. Sadece..."

"Olamaz," dedi Claire'in yüzüne bakarak. Claire irkildi. "Biliyordun. *Biliyordun* ve bana söylemedin."

"Söylememesini ben istedim," dedi Frank.

Shane onu duymazlıktan geldi. "Biliyordun," dedi kalbi paramparça olmuş gibi. Yan dönüp gözlerini kapattı. "Biliyordun, Claire."

Claire nefessiz kaldı. Ölüyor muydu yoksa? Hayır, kan kaybı o kadar yoğun değildi. Mutlaka düzelecekti. *Düzeleceklerdi.*

"Claire." Myrnin'in fısıltısı zor duyuluyordu. "Claire, yardım... yardım et."

Claire ona baktı. Kararmış gözleri açıktı. Acı çekiyordu. Tıpkı Shane gibi. Ok kalbine saplanmamıştı ama canını yakacak kadar yakına gelmişti.

Onun yanına giderse Shane'i bırakmış olacaktı.

"Git," dedi Frank. "Shane'in durumu yeterince iyi. Sen Myrnin'e bak."

Claire'in başka şansı yoktu fakat Shane'in öyle düşünmeyeceği ortadaydı.

Vampir patronunun yanına gidip üç korkunç denemede oku çıkardı.

Shane yattığı yerde yenilgiyi kabullenmiş gibi büzülüp kaldı. Ok Myrnin'in göğsünden çıkar çıkmaz Claire yine

Shane'in yanına koştu. Onu kollarına aldı ve "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Seni bir daha hiç bırakmayacağım. Asla. Seni seviyorum..."

Shane gözlerini açıp ona dikti. Claire'in dünyası çatırdayıp parçalara ayrıldı.

"Biliyordun," dedi Shane. Bir şey fark etmiş gibi yüzü aydınlandı. "Ocak. Ocakta gidecektin."

"Hayır, ben..."

"Bunu da bana söylemedin. Beni yalnız bırak."

Claire sırtı soğuk laboratuvar masalarından birine değene kadar Frank'in titreşen görüntüsüne doğru geriledi.

Telefonunu çıkarıp yardım çağırdı.

Shane ona tek kelime daha etmedi. Kimseye etmedi.

Günlerce.

Neredeyse bir hafta olmuştu ve Claire kendini soğuk, korkunç, bomboş bir karanlıkta yapayalnız hissediyordu. Eve onu neşelendirmeye çalıştı. Michael da öyle. Ama evlerinde, yemek yediği ve tuvalete gittiği zamanlar dışında odasından hiç çıkmayan Shane'in hayaleti dolaşıyordu.

Shane ondan nefret ediyordu.

Doktorların dediğine göre yaraları kötü değildi, biraz zaman ve iyi bir bakımla geçeceklerdi. Kim bir daha çıkmamak üzere hapse geri dönmüştü. Myrnin iki saatten kısa sürede düzelmiş, getirdikleri kanın yarısını bir dikişte içmişti. Sonra da Shane'in kanının yerde oluşturduğu gölcüğe şüphe uyandıracak bir ilgiyle bakmıştı. Claire bunları düşünmek

istemiyordu. Myrnin'e bir şey söylememişti, Myrnin de onu konuşturmaya çalışmamıştı.

Frank durmadan telefondan ona bir şeyler söylediği için Claire telefonunu kapatmıştı. Kapattığından beri ilk kez o gün açıyordu.

MIT'den üç mesaj vardı.

Claire yatağına uzanıp tavanı seyretti ve mesajları dinledi. "Bayan Danvers, kararınızı verip vermediğinizi öğrenmek için aramıştım..." "Bayan Danvers, hafta başına kadar sizden acele cevap bekliyorum. Yoksa size ayrılan kontenjanı..." "Bayan Danvers, maalesef telefonlarımıza cevap vermediniz ve..."

Claire hissiz parmaklarla tuşlara basarken ağlamamayı başarabileceğinden emin değildi. Telefon ikinci çalışta açıldı. "Alo?" Haklıydı, gözyaşları tehditlerine başlamıştı bile. Claire gırtlağını temizledi. "Efendim, ben Claire Danvers. Bu kadar geç cevap verebildiğim için kusuruma bakmayın."

"Ah, harika. Ben de sizden haber bekliyordum," dedi Bay Radamon. "Hazırlıklarınızı yaptınız mı? Kaydınızı onaylayabilir miyiz? Doğrusunu isterseniz bu kadar gecikmeniz şaşırtıcı oldu. Normalde tereddüt yaşayan adaylarla pek karşılaşmayız."

Kapıdan bir ses geldi. Shane kapı eşiğinden ona bakıyordu. Buruşuk bir tişört ve eşofman altı giymişti. Omzu hala sarılıydı. Saçı mikserle taranmış gibi görünüyordu. Tüm bunlara rağmen onu gördüğü anda Claire'in kalbi küt küt atmaya başladı.

Kulağında telefonla yavaşça doğrulup oturdu.

"Ocakta başlamak konusunda..." dedi dudaklarını ıslatarak, "son kararımı öğrenmek istediğinizi biliyorum." Shane'in gözlerinde bir işaret arıyor, *bir şeyler* görmeyi bekliyordu.

Shane ona bu işareti vermedi. Ama *oradaydı*. Uzun zamandır ilk kez varlığını hissettiriyordu.

Claire hızla nefes aldı ve "Özür dilerim ama gelemeyeceğim," dedi. "Beni uygun gördüğünüz için teşekkür ederim. Önümüzdeki sene tekrar başvurmamda bir sakınca yoksa tekrar başvuracağım."

"Bayan Danvers, bunun çok ciddi bir karar olduğunu size tekrar hatırlatmak istiyorum," dedi Bay Radamon. "MIT sizi öğrencisi olarak görmekten büyük memnuniyet duyacak."

"Anlıyorum, efendim. Teşekkür ederim." Shane'e duyduğu tüm sevgiyi bakışlarına yansıtmaya çalıştı. "Fakat şimdilik burada kalmam gerekiyor. Yaşadığım yerden kesinlikle ayrılamam. Henüz olmaz."

Telefonu kapatıp yatağa bıraktı.

"Bunu benim için mi yaptın?" dedi Shane zor duyulur bir sesle.

"Evet. Ve hayır. Sen acı çekerken gidemem ama bir yandan da burada öğrenebileceğim çok şey var." Kesik bir nefes aldı. "MIT bana harika şeyler öğretebilir ama bu bilgiler her zaman var olacak. Bilim asla tükenmeyecek. Myrnin ise bana dünyada başka kimsenin bilmediği şeyler öğretiyor.

Unutulmuş ve hatırlanması gereken şeyler. Onu sevmediğini biliyorum ama o eşsiz bir öğretmen."

"Mantıklı," dedi Shane. Henüz yüz ifadesinden ve vücut dilinden hiçbir şey okunmuyordu. "Başka?"

"Eve'le Michael şu evlilik meselesini çözmeden gidemem."

"Bu hayli zaman alabilir."

"Ve daha on sekiz yaşında bile değilim. Galiba anneler başından beri haklıydı. O kadar uzağa taşınmaya hazır değilim."

Shane tebessüm eder gibi oldu. "Teksas'ın ücra bir köşesinden *Boston'a* gitmeye mi hazır değilsin? Bunu iyice düşündün mü?"

"Evet," dedi Claire. "Günlerdir düşünüyorum."

"Diğer cevabı vermeyi hiç düşündün mü?"

"Evet," dedi Claire. "Ama bir süredir değil. Çünkü bir sebebim daha var. Senden ayrılmak istemiyorum."

Shane odanın içine adım attı. Küçük bir adım. Claire yataktan kalktı, ona doğru iki adım attı.

Ortada buluştular. Birbirlerine dokunmuyor, sadece bakışıyorlardı. İkisi de diğerinin yüzünde bir şeyler arıyordu. Büyük bir beklentiyle. Umut etmekten bile korkarak.

"Aramızın düzelmesini istiyorum, Shane," dedi Claire. "Çünkü seni seviyorum." Ağlamayacağına dair kendine söz vermişti. *Söz vermişti.* Yine de gözleri dolmuştu işte. Hiç değilse *claddagh* yüzüğünü parmağından çıkarıp ona uzatırken gözyaşlarının yanaklarına akıtmamayı başarmıştı. "Ama

bunu geri istersen seni anlarım. Bana güvenemeyeceğine karar verirsen anlarım. Sana ihanet ettiğimi düşünüyorsun ama etmedim. Tek istediğim..."

"Tanrım," dedi Shane. "Beni hiç anlamamışsın."

Ardından öne eğildi ve sağlam eliyle yüzüğü Claire'in parmağına taktı. Alnını onun alnına dayadı ve Claire'i öptü. Claire'e verdiği en hoş, en çekingen öpücüktü. Claire'in gözyaşları sonunda serbest kaldı. Tuzun, çaresizliğin, sessizliğin tadını alıyordu. Derken Shane'in kolları onu sardı.

"Ben sana kızmadım. Bana ihanet ettiğini de düşünmedim," dedi Shane. "En azından ilk birkaç dakikadan sonra. Seçimlerinin sebebini, olanları neden gizli tuttuğunu biliyorum. Buna mecburdun. Acı çekmemi istemiyordun. Anlıyorum."

Claire rahat bir nefes alıp kendini ona bıraktı. Shane konuşurken onun saçını okşuyordu.

"Keşke bana söyleseydin," dedi. "Ama babam haklıydı. O makinede illa biri yaşayacaksa başkası yerine onun yaşamasını tercih ederim. İyi bile olabilir. Ölmüş sayılmaz ama bana zarar da veremez. O sadece bir ses. Bir hayalet. Bir hafıza. Sanki en kötü yanları atılıp en iyi yanları tutulmuş gibi."

"Öyleyse neden bu konuyu benimle konuşmadın?" Claire mantıklı konuşmaya çalışıyordu ama çıkan ses bir yakarıştan farksızdı.

"Çünkü kendi başına karar vermeni istedim. En küçük bir şey söylesem sana ne kadar ihtiyacım olduğunu anlayacaktın."

"Bana ihtiyacın mı var?" Claire kalbinin iyice hızlandığını hissetti.

"Sana dokunmadan, seninle konuşmadan, senin ne yapacağını bekleyerek geçen bu hafta hayatımın en zor haftasıydı." Claire'i tekrar öptü. Sıcak, ıslak, küçük bir öpücük. "Kalman ya da gitmen bir şeyi değiştirmez. Sana hep ihtiyacım olacak. Boston'a gitmek istiyorsan seni beklerim. Bana ne zaman ihtiyaç duyarsan."

Dudakları birbirine dokunurken Claire gülümsedi. Onun da gülümsediğini hissediyordu. Upuzun, soğuk günlerden sonra nihayet güneş doğmuştu sanki.

"Biliyor musun?" dedi. "Sana hemen şu an ihtiyacım var."

"Şu an mı?" dedi Shane alçak sesle.

"Hemen şu an."

"Ah," dedi Shane onu yavaşça yatağa doğru götürerek. "Ben de tam onu diyecektim."

"*Cips kola*," diye fısıldadı Claire ama sesi Shane'in öpücüğüne karışıp yok oldu.

Evet, Claire bu küçük oyunun yeni halini çok daha fazla seviyordu.

ŞARKI LİSTESİ

Bu kitabı yazmama yardımcı olan şarkıları merak ediyorsanız işte buradalar! Şarkıları satın alın lütfen. Sanatçılardan beslenen vampirler olmayın.

"Game on"	The Guild, feat. Sandeep Parikh & Felicia Day
"La Villa Strangiato"	Rush
"Land Of the Living"	The Stone Coyotes
"My First Kiss"(Gucci Mane Remix)	3OH!3, feat. KeSha
"I Just Wanna Run"	The Downton Fiction
"Drumming Song"	Florence + The Machine
"Gold Guns Girls"	Metric
"Ride to California"	Paper Tongues
"Cooler Than Me" (Single Mix)	Mike Posner
"If I Die Young"	The Band Perry
"October"	Broken Bells
"Something More"	Secondhand Serenade
"Catch My Fall"	The Elliots
"The Silence"	Deepfeld
"How You Like Me Now"	The Heavy
"Hiy 'Em Up Style"	Carolina Chocolate Drops
"Pump It Up"	Elvis Costello
"Here Comes the Hotstepper"	Ini Kamoze

"So Obvious"	Runner Runner
"Crash into the Sun"	Jim White
"Islands"	The xx
"Los Angeles"	Sugarcult
"Been a Long Time"	Gary Jules&The Group Rules, feat. Jim Bianco
"Letters from the Sky"	Civil Twilight
"The Good Life"	Three Days Grace
"Heart of Steel"	Galactic, feat. Irma Thomas
"Baby Boy... Baby Girl"	The Dark Romantics
"Tell Us"	The Elliots
"I'll Be Thinking of You"	Jamie McDonald
"Sleepwalking"	Fear Blind
"Stomp"	Boomkat
"I Want You To..."	Jem
"Emergency 911"	Sloan
"Supernatural Supergirl"	Josh Kramon
"Between the Devil and the Deep Blue Sea"	Black Mustang
"Shades Of" (Dirty Radio Edit)	X&Hell
"Please Don't Stop"	Carina Round
"Outsider"	Jessie Malakouti
"Lone Wolf"	Eels
"She's Got to Be"	Amy Ray
"Fever's Burning Up"	Alyx
"Song of Yesterday"	Black Country Communion
"The Way I Feel"	Alyx
"Dirt Room"	Blue October
"Sleepless Nights"	Mia Doi Todd
"Me and the Devil"	Ferocious Few
"In Between the Lines"	The Feud